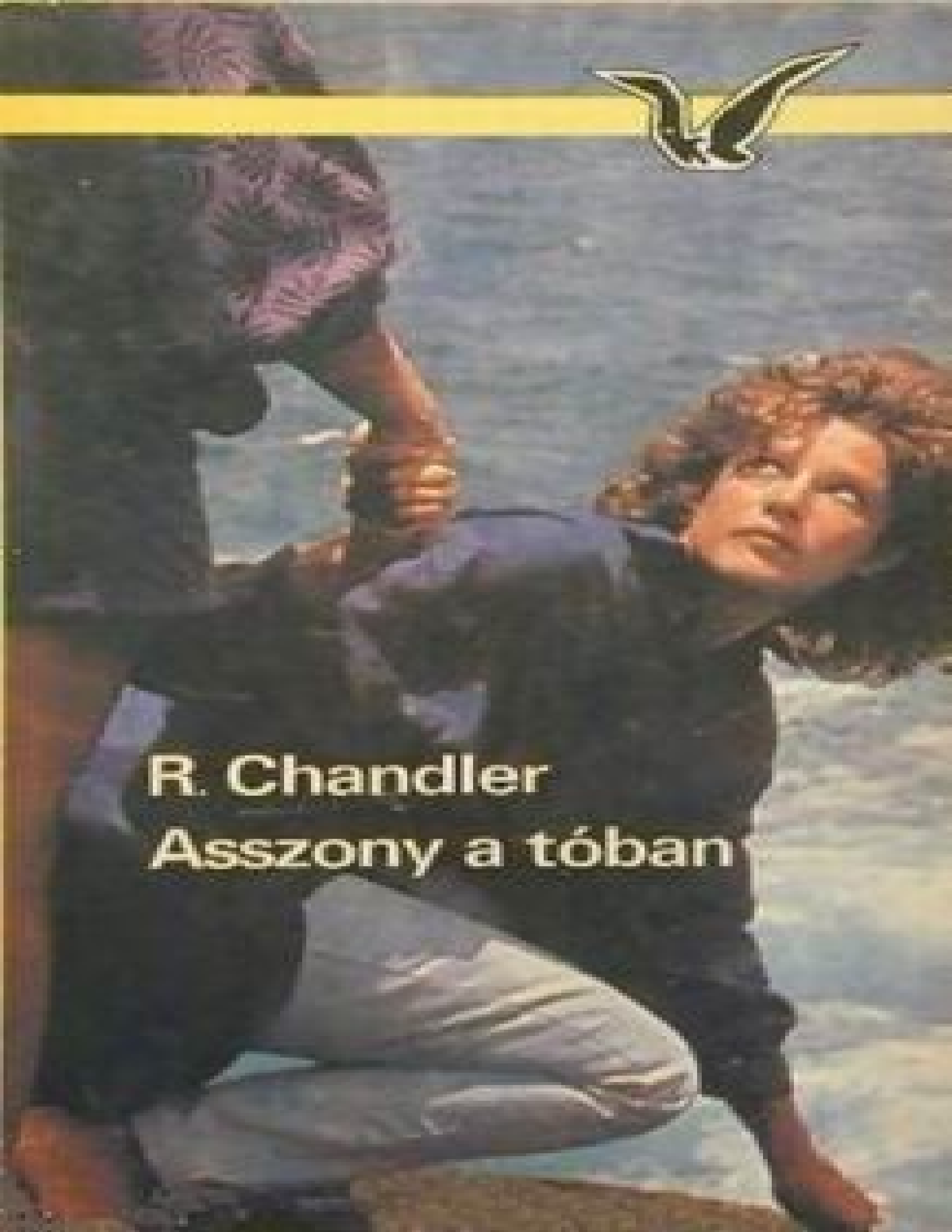

R. Chandler

Asszony a tóban

Raymond Chandler
ASSZONY A TÓBAN

A mű eredeti címe:
The Lady in the Lake
Penguin Books Ltd. Harmondsworth, Middlesex, 1961

Fordította: Gy. Szentkláray Olga

1.

A Treloar-ház ott állt az Olive Streeten, a 6. utca közelében, a nyugati oldalon. A járdát előtte valamikor fehér és fekete kockakövekkel burkolták. Most éppen ezeket szedték fel. Sápadt, építésvezető küllemű férfi állt ott hajadonfőtt, és míg a munkát szemlélte, olyan arcot vágott, mint akinek épp most hasad meg a szíve.

Elmentem mellette, és az elegáns üzletekkel szegélyezett árkádsoron keresztül beléptem a hatalmas arany és fekete színekben pompázó előcsarnokba. A Gillerlain Company a 7. emeleten volt, mindjárt elöl, a csillogó fémkeretbe foglalt dupla üveg csapóajtó mögött. A fogadóhelyiséget kínai szőnyegek, tompa fényű ezüstfalak, nehéz, drága bútorok, kecses talpazatokon álló, csillogó, absztrakt szobrocskák ékesítették. A sarokban, háromszögletű vitrinben mindenféle kiállított tárgy: fényes tükörpolcokon, lépcsökön, szigeteken és csúcsokon látszólag a világ összes szépítőszerüvegét és tégelyét bemutatták. Volt ott krém és púder és szappan és kölnivíz minden évszakra és minden alkalomra. Voltak ott parfümök olyan karcsú, magas üvegekben, hogy féltem, a lehelet felborítja őket. Más parfümök színes kis fiolákban, felmáslizva díszelegtek, mint a tánciskolás lányok. A legértékesebbik a jelentéktelennek tűnő tömzsi borostyánüvegben lehetett. Szemmagasságban, középen, feltűnő és kiemelt helyen állott gőgös magányban. *Gillerlain Regal, A Parfümök Pezsgője*, hirdette a kis címke. Határozottan ez volt a sláger. Egyetlen csepp belőle, s úgy érzed, nyári záporként hullanak rád rózsaszín gyöngyszemek.

Helyes kis szőke nő húzódott meg egy távoli sarokban, korlát mögött, jó messze az élet zajától. Az ajtókkal egy vonalban magas, karcsú, sötét hajú szépség trónolt széles íróasztala mögött. Az asztalára erősített fémtáblácska szerint Miss Adrienne Fromsettnek hívták.

Acélszürke kosztümöt, a kabát alatt sötétkék inget és egy árnyalattal világosabb férfinyakkendőt viselt. A szivarzsebben borotvaélesen hajtogatott zsebkendő. Egyetlen ékszere fonott karkötője volt. Középen elválasztott, sötét haja laza, de művészi hullámokban omlott alá. Bőre mint az elefántcsont, szemöldöke szigorú. Nagy szeméről feltételezhette az ember, hogy adott esetben melegebb pillantásra is képes.

Sima névjegyemet tettem le az asztalára – azt, amelynek sarkában nem díszlik foglalkozásom címere, a pisztoly –, és közöltem, hogy Mr. Derace Kingsleyvel szeretnék beszélni.

Ránézett a névjegyre.

– Bejelentette magát?

– Nem.

– Nagyon nehéz Mr. Kingsleyhez bejutni előzetes megbeszélés nélkül.

Ezen nem vitatkozhattam.

– Milyen természetű ügyben keresi őt, Mr. Marlowe?

– Magánügyben.

– Értem. Mr. Marlowe, ismeri önt Mr. Kingsley?

– Nem hiszem. Talán hallotta a nevemet. Megmondhatja neki, M'Gee hadnagytól jövök.

– És M'Gee hadnagyot ismeri Mr. Kingsley?

Névjegyemet egy csomó frissen gépelt üzleti levél mellé helyezte. Hátratámaszkodott, egyik karját az asztalra tette, és egy kis aranyceruzával könnyedén dobolt az asztalon.

Rávigyorodtam. A kis szőke kagylófülecskéit hegyezte, és elfojtott mosolyt villantott felém. Játékosnak és mohónak látszott, de nem volt önbizalma. Úgy viselkedett, mint egy új cica az olyan házban, ahol nem nagyon kedvelik a macskákat.

– Remélem, igen – mondtam. – De talán legjobb, ha megkérdezi.

Gyorsan leszignált három levelet csak azért, hogy ne vágja tollát a fejemhez. Fel se nézett, úgy folytatta:

– Mr. Kingsleynél értekezlet van. Majd ha lesz rá alkalom, beküldöm a névjegyét.

Megköszöntem szépen, és elhelyezkedtem az egyik krómból és bőrből kombinált székben. Sokkal kényelmesebb volt, mint hittem. Telt-múlt az idő, és csend borult a szobára. Nem jött, nem ment senki. Miss Fromsett kecses keze iratai fölött suhant, csak a szőke cica elfojtott vihogása volt néha hallható.

Rágyújtottam, és a székem mellé húztam egy hamutartót. A percek lábujjhegyen osontak tova. Körülnéztem. Az efféle berendezés nem árul el semmit. Állhat mögötte milliós vagyon, de a közeli árverés réme is.

Félórával, illetve három vagy négy cigarettával később kinyílt az ajtó Miss Fromsett asztala mögött, és két nevetgélő férfi hátrált ki rajta. Egy harmadik kitárta előttük az ajtót, és velük nevetett. Melegen kezet ráztak, és a kettő eltávozott. A harmadik arcáról ekkor úgy olvadt le a vigyor, mintha sose lett volna ott. Magas pasas volt, szürke öltönyben, olyan, akivel nem jó kukoricázni.

– Keresett valaki? – kérdezte éles főnöki hangon.

Miss Fromsett halkan válaszolt: – Valami Mr. Marlowe szeretne önnel beszélni. M'Gee hadnagytól jön. Magánügyben.

– Életemben nem hallottam róla – morogta a hosszú ember. Kezébe vette a névjegyemet, rám se nézett, és visszament a szobájába.

„Fuui" – sivított halkan ajtajának sűrített levegős zárószerkezete. Miss Fromsett édesbúsan mosolygott felém, mire én szemtelenül rákacsintottam. Elszívtam még egy cigarettát, és tovább múlt az idő. Lassan megkedveltem a Gillerlain-céget.

Tíz perccel később kinyílt ugyanaz az ajtó, és a nagyfőnök kalappal a fején kijött, odavetve, hogy borbélyhoz megy. Hosszú, ruganyos léptekkel vágott neki a kínai

szőnyegnek, majd féltávolságra a kijárattól éles fordulatot vett, és odajött hozzám.

– Engem keres? – kérdezte.

Több mint hat láb magas volt, és kemény legénynek látszott. Szeme, akár a szürke kő: hideg fénnyel csillogott. Szürke flanelöltönye elegánsan állt rajta. Modora elárulta, hogy nehéz lehet vele zöld ágra vergődni.

Felálltam.

– Ha ön Mr. Derace Kingsley.

– Mit gondol, ki a fene volnék?

Meghagytam neki ezt a ziccert, és odaadtam a foglalkozásomat feltüntető másik névjegyemet. Nagy mancsával megragadta, és mogorván ránézett.

– Ki az a M'Gee? – morogta.

– Egy ismerősöm.

– El vagyok bűvölve – mondta, és Miss Fromsettre kacsintott. Annak a megjegyzés tetszett. Nagyon tetszett. – Van-e még valami, amit netán el akar árulni róla?

– Hát… M'Geet „Ibolyá"-nak hívják – mondtam –, mivelhogy ibolyaillatú gyógycukorkát szeret szopogatni. Magas ember, ezüsthajú, eperajkú. Utoljára kék öltönyben, széles orrú, barna cipőben, szürke keménykalapban látták. Éppen ópiumot szívott rövid hangagyökér pipájából.

– Nem tetszik nekem a maga modora – mondta Kingsley élesen.

– Mondja már. Nem akarom én magára sózni – válaszoltam.

Úgy hőkölt hátra, mint aki büdöset szagolt. Majd hátat fordítva nekem, a vállán keresztül odavetette:

– Adok magának három percet. Magam sem tudom, miért.

Visszastartolt a szőnyegen Miss Fromsett íróasztala mellett a szobájához, feltépte az ajtót, és hagyta, hogy az orromra csapódjék. Miss Fromsettnek ez is tetszett, de mintha most sunyi kis mosolyt is észleltem volna a szemében.

2.

A főnök szobája pontosan olyan volt, amilyennek lennie kell. Nagy, komor, csendes és légkondicionált. Ablakai csukva, és a redőny félig leeresztve, hogy be ne törjön a júliusi fény. Szürke bútorhuzat és szürke szőnyeg. A sarokban ezüstösen és feketén csillogó páncélszekrény, mellette pontosan hozzáillő, alacsony iratállvány. A falon idős úr hatalmas, kiszínezett fényképe: finoman hajlott orr, pofaszakáll és keménygallér. A gallér fölött kicsúcsosodó ádámcsutkája élesebbnek látszott, mint mások álla. A kép alatt kis táblácska hirdette: Mr. Matthew Gillerlain, 1860–1934.

Derace Kingsley fürgén lépkedett mintegy 800 dollár értékű igazgatói íróasztala mögé, és testét a magas támlájú bőrszékbe vetette. Rézzel díszített mahagóni dobozából elővett egy szivart, a végét levágta, és rágyújtott a nagy hasú asztali réz öngyújtóval. Komótosan tett-vett. Én várhatok. Mikor mindezzel elkészült, hátradőlt, kis füstöt eregetett, és megszólalt:

– Üzletember vagyok. Nem érek rá viccelődni. Maga hivatásos magándetektív – a névjegye szerint. Mutasson valami igazolást!

Elővettem a táskámat, és átnyújtottam az igazolásaimat. Rájuk nézett, és az asztalon keresztül visszadobta őket. A celluloidtok a működési engedélyem fotokópiájával a földre esett. Nem exkuzálta magát.

– Nem ismerem M’Geet – mondta. – Petersen seriffet ismerem. Kértem tőle egy megbízható embert valaminek az elintézésére. Felteszem, maga az az ember.

– M’Gee a seriff körletében, a hollywoodi irodán dolgozik. Ellenőrizheti.

– Nem szükséges. Azt hiszem, maga megfelelő lesz. Egyébként úgy látom, hajlama van a nyegleségre. Nálam ezt mellőzze. És ne felejtse el, ha én valakit szerződtetek, az az én emberem. Pontosan azt teszi, amit én mondok neki, és tartja a száját. Vagy hamarosan repül. Világos? Remélem, nem tart túl nyersnek.

– Feltétlenül válaszolnom kell erre a kérdésre?

Összeráncolta a szemöldökét. – Mennyit kér? – kérdezte élesen.

– Huszonöt dollárt naponta, plusz költségtérítést. A kocsihasználat nyolc cent mérföldenként.

– Nevetséges. Túl sok. Tizenöt naponta, és kész. Ez bőven elég. Megfizetem a kilométerpénzt, de csak józan keretek között. Semmi kéjutazás.

Cigarettámból kis kék füstfelhőt fújtam, és a kezemmel ellegyeztem. Hallgattam. Mintha kicsit meglepte volna a hallgatásom.

Az íróasztal fölé hajolt, és a szivarjával felém bökött. – Még nem szerződtettem magát, de ha megteszem, a dolog szigorúan bizalmas természetű. Semmi duma a haverokkal. Megértette?

– Tulajdonképpen mit akar tőlem, Mr. Kingsley?

– Mit törődik vele? Maga bármilyen detektívmunkára vállalkozik, nem?

– Nem egészen. Csak a tisztesség határain belül.

Félig behunyt szemmel bámult rám, állkapcsa megfeszült. Szürke szeme opálosan fénylett.

– Először is nem foglalkozom válási ügyekkel – mondtam. – Aztán egy százast szoktam kapni foglaló gyanánt, attól, akit nem ismerek.

– Jó, jó – mondta hirtelen csendesre fogva a szót. – Jó, jó.

– Ami pedig szerintem nyers modorát illeti – folytattam –, a legtöbb ügyfél kezdetben vagy lesírja az inget rólam, vagy rám ordít, hogy lássam, ki az úr a házban. De általában mire a végire érünk, észhez térnek, amennyiben életben maradnak.

– Jó, jó – mondta megint ugyanazon a halk hangon, és tovább nézett mereven. – Sok az áldozat?

– Ha megfelelően bánnak velem, nem – nyugtattam meg.

– Vegyen egy szivart – mondta.

Kivettem egyet, és zsebre vágtam.

– Szeretném, ha megtalálná a feleségemet. Egy hónapja eltűnt.

– Rendben – feleltem. – Meg fogom találni a feleségét.

Mindkét kezével rácsapott az asztalra. Komolyan rám nézett. – Elhiszem, hogy megtalálja – mondta. Aztán elvigyorodott. – Négy éve nem toltak le így. Négy éve.

Hallgattam.

– Az ördögbe, jólesett. Kimondottan jólesett. – Ujjaival sötét, dús hajába túrt. – Egy teljes hónapja, hogy a feleségem elment a nyaralónkból. Az ott van Puma Point közelében, a hegyen. Ismeri Puma Pointot?

Mondtam, hogy ismerem.

– A mi házunk a falutól három mérföldre van, egy darabon magánút vezet oda. Tó partján áll, a tó is magántulajdon. Little Fawn-tónak hívják. Van ott egy vízduzzasztó, amit hárman építettünk, hogy növeljük a telek értékét. Ezzel a két társammal közösen miénk a terület. Elég nagy, de elhanyagolt, és most persze egy időre az is marad. Barátaimnak és nekem van ott egy-egy nyaralónk. Aztán egy külön kis házban ott lakik a feleségével egy Bill Chess nevű ember is. Bért nem fizet, ő a gondnok. Öreg nyugdíjas, hadirokkant. Más nincs is odafönt. A feleségem felment május közepén, kétszer lejött a hét végére. Június 12-én meg voltunk együtt híva, de nem jelent meg. Azóta sem láttam.

– És eddig mit csinált? – kérdeztem.

– Semmit. Egyáltalán semmit. Még fel sem mentem a hegyre. – Várta, hogy megkérdezzem, miért.

Meg is kérdeztem.

Hátralökte a székét, hogy kinyisson egy lezárt fiókot. Összehajtott papírlapot vett ki belőle, és átnyújtotta. Kinyitottam. Távirat volt. El Pasóban adták fel, június 14-én

délelőtt 9.19-kor. A címzett Derace Kingsley, 965 Carson Drive, Beverly Hills. A szöveg így szólt:

> *„Válás végett Mexikóba utazom stop Chrissel megesküszünk stop minden jót Isten veled.*
>
> *Crystal.”*

Letettem a papírt magam mellé. Ő meg átnyújtott egy nagyon éles fényképet, melyen egy férfi és egy nő volt látható, amint a strandon ülnek, a homokban, egy napernyő alatt. A nő merész cápabőr mintás fürdőruhában. Karcsú, szőke, fiatal, formás és mosolygós. A partnere szép, nagydarab, sötét hajú férfi, széles váll, izmos láb, fénylő, fehér fogak. A tipikus nőcsábász. Karjai ölelésre valók, agya nem túlméretezett. Kezében napszemüveg. Öntudatos, könnyed mosollyal néz bele a lencsébe.

– Ez Crystal – mondta Kingsley –, és ez Chris Lavery. Felőlem legyenek boldogok egymással, ott egye meg őket a fene.

Letettem a képet a táviratra.

– Hát akkor mi baj? – kérdeztem.

– Odafönt nincs telefon – felelte –, és amiért Crystal lejött volna, igazán nem volt fontos. Nem is igen törődtem vele, mikor megkaptam a táviratot. Alig lepődtem meg. Crystallal évek óta meglazult a kapcsolatunk. Ő éli a maga életét, én meg az enyémet. Neki is megvan a maga – nem csekély – jövedelme. Vagy húszezret kap évente egy családi vállalkozásból. Értékes olajmező-bérletünk van Texasban. Crystal flörtölget jobbra-balra. Tudtam, hogy Lavery is a partnerei közé tartozik. Tulajdonképpen meglepődhettem volna azon, hogy hozzá akar menni ehhez a hivatásos szoknyavadászhoz. De egyelőre nem találtam különösnek a dolgot.

– Aztán?

– Két hétig semmi. Akkor a San Berdandinó-i Prescott Hotel értesített, hogy a garázsukban áll egy Packard Clipper, a forgalmi engedélye Crystal Kingsley nevére és az én címemre van kiállítva. Senki sem jelentkezik érte, mi legyen vele. Mondtam, csak maradjon, és küldtem egy csekket. Még ez sem volt különösebben gyanús. Azt gondoltam, még távol van, és ha egyáltalán kocsival mentek, akkor Laveryével. Csakhogy tegnapelőtt találkoztam Laveryvel az Atlétikai Klub előtt, mindjárt itt a sarkon. Azt állította, nem tud Crystal hollétéről.

Kingsley gyorsan rám pillantott, aztán két színes poharat és egy üveget tett az asztalra. Töltött, és az egyik poharat felém tolta. A sajátját a fény felé emelte, majd lassan így szólt:

– Lavery kijelentette, hogy nem ment Crystallal sehova, két hónapja nem is látta, és semmiféle kapcsolatuk nincsen.

– Elhitte neki? – kérdeztem.

Komoran bólintott, poharát fölhajtotta, és félrelökte. Én is megkóstoltam az italomat. Skót whisky volt. Nem a legjobb márka.

– Ha elhittem – mondta Kingsley –, ami talán helytelen volt, nem azért tettem, mert Laveryt olyan nagyon szavahihetőnek tartom. Erről szó sincs. Hanem mert semmirekellő strici, aki azt hiszi, sikkes dolog a barátai feleségével lefeküdni, aztán felvágni vele. Tudom, hogy halálosan élvezte volna, ha sikerül neki, és tudtomra adhatja, hogy a feleségem nem tudott ellenállni neki, megszökött vele, és otthagyott engem. Ismerem az effajta kanokat, ezt meg különösen. Egy időben nálunk dolgozott, de állandóan baj volt vele. Egyszerűen nem tudott leszállni a gépírónőkről. No de, ettől eltekintve is, a kezemben volt az El Pasó-i távirat. Szóvá is tettem neki. Miért hazudott volna, mikor nem volt érdeke?

– Talán szakított vele Mrs. Kingsley – vetettem föl –, és ez mélyen sértette férfiúi önérzetét.

Kingsley ábrázata kicsit felderült, de nem nagyon. Megrázta a fejét. – Még mindig hajlok arra, hogy higgyek neki – mondta. – Magának kell bebizonyítania, hogy nincs igazam. Ezért van magára szükségem. De van még egy nagyon aggasztó szempontom. Itt van a jól menő üzletem, a botrányt azonban nem bírná ki. Pillanatok alatt megszűnnék létezni, ha a feleségemnek a rendőrséggel akadna dolga.

– A rendőrséggel?

– Egyéb tevékenysége mellett – kesergett Kingsley – a feleségem néha arra is időt szakít, hogy áruházakból egyet-mást elcsenjen. Azt hiszem, ez egyfajta elmezavar, ami akkor vesz rajta erőt, ha túlságosan a pohár fenekére nézett. De megesik vele, és volt már néhány kínos jelenetünk különféle üzletvezetői irodákban. Eddig meg tudtam akadályozni, hogy feljelentést tegyenek. De ha ez egy idegen városban történik, ahol senki nem ismeri… – kitárta a karját, kezét az asztalra ejtette, hogy csak úgy csattant – nos, akkor börtönbe kerülhet.

– Vettek már tőle ujjlenyomatot?

– Még sosem került a rendőrségre.

– Nem így értem. Nagy áruházakban előfordul, hogy csak azzal a feltétellel tekintenek el a feljelentéstől, ha az ember leadja az ujjlenyomatát. Ez elijeszti az amatőröket, és jegyzékbe veszi a kleptomániásokat; saját érdekükben. Ha bizonyos számú esetben elkapják ugyanazt az ujjlenyomatot, felhívják a hozzátartozók figyelmét.

– Tudomásom szerint semmi ilyesmi nem történt – mondta Kingsley.

– No, azt hiszem, a tolvajlási szempontot egyelőre elejthetjük – mondtam. – Ha lebukna a felesége, utánanéznének, kicsoda. Még ha hagynák is a hekusok, hogy a rendőri hírekben álnéven szerepeljen, önnel akkor is kapcsolatba lépnének. Meg ő is segítségért kiáltozna, ha bajba kerülne. – Rámutattam a kék-fehér táviratra. – Ez egy hónapos. Ha akkoriban történt volna az, amire ön gondol, mostanáig el is lenne intézve az ügy. Első esetben megúszná megrovással és egy felfüggesztett

büntetéssel.

Újra töltött magának, hogy könnyítsen a szívén. – Kicsit megnyugtatott – sóhajtotta.

– Sok minden más történhetett – mondtam. – Hogy Laveryvel volt, és összevesztek. Hogy egy másik férfival volt, és a távirat csak fal. Hogy egyedül ment el vagy egy nővel. Hogy halálosan leitta magát, és egy magánszanatóriumban kezelik. Hogy valami olyan bajba keveredett, amiről sejtelmünk sincs. Hogy tőrbe csalták.

– Úristen, ne mondjon ilyeneket! – kiáltott föl Kingsley.

– Miért ne? Gondolja csak meg. Nekem nagyon halvány elképzelésem van Mrs. Kingsleyről: hogy fiatal, csinos, meggondolatlan és féktelen. Hogy iszik, és veszélyes dolgokat művel, ha iszik. Hogy férfibolond, és kikezdhet egy idegennel, akiről esetleg kiderül, hogy szélhámos. Így van?

Bólintott. – Szórul szóra!

– Mennyi pénz lehet nála?

– Szeretett elég sok pénzt magánál hordani. Saját bankja és bankszámlája van. Bármilyen összeg lehetett nála.

– Gyerek van?

– Nincs.

– Ön kezeli az anyagi ügyeit?

Megrázta a fejét. – Nincs mit kezelni. Nem tesz mást, mint beviszi a csekket a bankba, aztán kiveszi a pénzt és elkölti. Egyetlen garast sem fektet be soha. Annyi biztos: nekem semmi hasznom a pénzéből – ha erre gondolt. – Kis szünet után folytatta. – Ne higgye, hogy nem próbáltam meg. Én is csak ember vagyok. Nem élvezet nekem nézni, hogyan úszik el évente húszezer, és nincs más látszatja, mint a mulatozás, a csömör és néhány barát Chris Lavery műfajából.

– Milyen viszonyban van a felesége bankjával? Megtudhatná, milyen összeget vett ki az utóbbi hónapokban?

– Nem közölnék velem. Egyszer az volt a benyomásom, hogy valaki zsarolja. Akkor megpróbáltam felvilágosítást kérni. Teljesen hiába.

– Pedig kaphatunk információt – mondtam –, és lehet, hogy szükségünk lesz rá. Az Eltűnt Személyek Hivatalához kell majd fordulnunk. Ehhez nincs kedve?

– Ha lenne, nem magához fordultam volna – mondta.

Bólintottam, összeszedtem és zsebre vágtam az irataimat. – Ez a probléma bonyolultabb, mint most egyáltalán meg tudom ítélni – mondtam. – Azzal fogom kezdeni, hogy beszélek Laveryvel, és aztán felszaladok a Little Fawn-tóhoz kérdezősködni. Szükségem lesz Lavery címére és néhány sorra a gondnokhoz, ott fenn, a hegyen.

Levélpapírt vett elő az íróasztalából, ráírt néhány sort, és átadta nekem. A szöveg így szólt:

„Kedves Bill, e sorok átadója, Mr. Philip Marlowe, meg szeretné nézni a birtokot. Legyen szíves, mutassa meg neki a házamat, és legyen segítségére minden tekintetben.

Üdv. Derace Kingsley.”

Összehajtottam a levelet, és betettem a borítékba, amit időközben megcímzett. – És mi van a többi házzal odafent? – kérdeztem.

– Az idén eddig még senki sem volt ott. Az egyik barátom Washingtonban dolgozik, a másik Port Leavenworhtben van. Mindkettő a feleségével.

– Akkor még Lavery címét kérem – mondtam.

Elnézett a fejem fölött. – Bay City. Megtalálnám a házat, de a címet elfelejtettem, Miss Fromsett meg tudja adni. Ne közölje vele, miért kéri. Valószínűleg úgyis sejti. És ön azt mondta, száz dollárt akar.

– Az nem érdekes. Ezt csak akkor mondtam, mikor kellemetlenkedett velem.

Vigyorgott. Felálltam, és habozva néztem rá. Egy pillanat múlva így szóltam: – Ugye, nem hallgat el semmit, legalábbis semmi fontosat?

A hüvelykujját nézte. – Nem hallgatok el semmit. Aggódom, és tudni szeretném, hol van Chrystal. Rettentően aggódom. Ha valamit megtud, hívjon fel éjjel, nappal, bármikor.

Megígértem, kezet ráztunk, és újra végigmentem a hosszú, hűvös szobán, és már ott álltam az elegáns Miss Fromsett íróasztalánál.

– Mr. Kingsley úgy véli, maga meg tudja adni Chris Lavery címét – mondtam az arcát figyelve.

Nagyon lassan nyúlt a barna bőrkötésű címjegyzék felé, és lapozgatott benne. Hangja fojtott és hideg volt, mikor beszélni kezdett.

– Itt az Altair Street 623, Bay City cím szerepel. Telefon Bay City 12 523. Mr Lavery már több mint egy éve nincs nálunk. Lehet, hogy elköltözött.

Megköszöntem a szívességét, és a kijárathoz mentem. Onnan visszanéztem. Nagyon csendesen ült, összekulcsolt kezei az asztalon, a semmibe bámult. Az orcáján piros foltok égtek. Tekintete távoli és keserű volt.

Az volt a benyomásom, hogy Mr. Chris Lavery nem ébresztett benne kellemes gondolatokat.

3.

Az Altair Street mély, V alakú folyóvölgy peremén húzódott végig. Északon az öböl hűvöskék vizére nyílt kilátás, majdnem Malibúig. Dél felé, a parti országút fölötti meredélyen, Bay City strandváros terült el.

A rövid utcácskát – alig volt benne több három-négy háztömbnél – magas vaskerítés zárta le. A nagy kiterjedésű parkot körülvevő kerítés aranyozott rúdjai mögött fákat és bokrokat láttam, pázsit zöldje villant, autóút kanyargott valamerre. A ház maga nem volt látható. Az Altair Street szárazföldi felőli oldalán elég nagy, ápolt házak sorakoztak. A másik oldalon levő rozoga bungalók viszont nem sokat értek. A kis félháztömb, amit a vaskerítés zárt le, csak két házból állott. Az utca két oldalán, szinte pontosan egymással szemben helyezkedtek el. A kisebbik volt a 623-as.

Elhajtottam előtte, aztán a zsákutca végén levő félkörben megfordultam és visszajöttem. A szomszédos telek előtt leparkoltam. Lavery háza a hegyoldalban lefelé épült, lelógó szőlőfürtre emlékeztetett. A kapu valamivel az utca szintje alatt, tetőkert, a hálószobák az alagsorban, a garázst mintha külön biggyesztették volna oda. Vörös bougainvillea támaszkodott susogva a főfalnak. A házkapuhoz vezető ösvényt moha szegélyezte. A keskeny csúcsíves kapun rács díszelgett. A rács alatt kopogtató. Dörömböltem vele.

Nem történt semmi. Megnyomtam a kapu melletti csengőt. Hallottam, hogy a közelben szól, vártam, és nem történt semmi. Megint a kopogtatóhoz nyúltam. Még mindig semmi. Visszamentem az úton a garázshoz. Éppen eléggé ki tudtam nyitni az ajtaját ahhoz, hogy meglássam odabent a fehér kerekű sportkocsit. Visszamentem a házkapuhoz.

Ekkor szép, fekete Cadillac coupé jött ki a szemben levő garázsból. Farolt, megfordult, és elhaladt Lavery háza előtt. Lassított, és a benne ülő vékony, sötét szemüveges ember élesen rám nézett, mintha semmi keresnivalóm nem lenne ott, ahol éppen vagyok. Fagyos pillantást vetettem rá, erre odábbállt.

Ismét ott voltam Lavery házánál, és kopogtattam. Ez alkalommal eredményesen. A kémlelőablakot kinyitották, és egy csinos, fényes szemű pasast láttam a rács rúdjai között.

– Pokoli lármát csinál – mondta egy hang.

– Mr. Lavery?

Az, de mit akarok tőle, tudakolta.

Átgyömöszöltem névjegyemet a rácson. Egy nagy, barna kéz átvette. A fényes, barna szem újra megjelent, és a hang megszólalt: – Végtelenül sajnálom, ma nincs szükségem nyomozóra.

– Derace Kingsley megbízásából dolgozom.

– A fene egye meg mindkettőjüket! – Becsapta a kémlelőablakot.

Nekitámaszkodtam a csengőnek, és szabad kezemmel elővettem egy cigarettát. Éppen csak végighúzhattam a gyufát az ajtófélfán, már feltépte a kaput a nagydarab, fürdőnadrágba, strandcipőbe és fehér frottírköpenybe öltözött fickó, és nekem akart ugrani.

Levetettem az ujjamat a csengőről, és rávigyorodtam. – Van valami hézag? – kérdeztem. – Talán megsebesült?

– Nyomja csak meg még egyszer a csengőt, és áthajítom az utca másik oldalára.

– Ne gyerekeskedjék – nyugtattam. – Maga nagyon jól tudja, hogy én beszélni fogok magával, és maga beszélni fog velem.

Elővettem a zsebemből a kék-fehér táviratot, és barna szeme elé tartottam. Ajkait harapdálva, mogorván elolvasta.

– Hát akkor jöjjön be az isten szerelmére – mormogta.

Szélesre tárta az ajtót, és én besétáltam a félhomályos szobába. A berendezés csinos: drágának tűnő, barackszínű szőnyeg, mély fotelek, néhány fehér állólámpa, hosszú és nagyon széles, drapp-barna huzatú pamlag, sárgaréz ráccsal díszített, fehér fapárkányos kandalló. A rács mögött égett a tűz, amelyet részben eltakartak a vázában álló, helyenként már sárguló, de még mindig szép manzanitavesszők. Az alacsony, kerek, üvegtetejű diófa asztalon tálcára helyezve egy üveg Wat 69-es whisky állt poharakkal és sárgaréz jégtartóval. A szoba egészen a ház hátsó részéig terjedt, és alacsony boltívben végződött. Három keskeny ablakon át látható volt az alagsorba vezető lépcsők korlátja és néhány foka.

Lavery becsapta az ajtót, és leült a pamlagra. Ötvözött ezüstdobozból cigarettát vett elő, rágyújtott, és ingerülten nézett rám. Leültem vele szemben, és jól megnéztem magamnak. Éppolyan jóképű volt, mint az amatőrképen. Széles váll, óriási mellkas, keskeny csípők. Szeme gesztenyebarna, és a szemfehérje enyhén szürkésfehér. A haja meglehetősen hosszú, a halántékánál kissé göndörödik. Barna bőre nem árulta el kicsapongó életmódját. Szép, nagydarab hím volt, de számomra semmi több. Azt viszont meg tudtam érteni, hogy a nők őrjöngtek érte.

– Miért nem mondja meg mindjárt, hol a nő? – kezdtem. – Nyilván rájövünk úgyis, de ha most nyilatkozik, nem háborgatjuk többé.

– Több kell ahhoz egy magándetektívnél, hogy engem háborgatni tudjon – felelte.

– Téved. Egy magándetektív bárkinek borsot törhet az orra alá. Kitartó, és megszokta, hogy orrot kap. Az idejét megfizetik, és így nyugodtan használhatja akár a maga bosszantására is.

– Ide figyeljen – mondta, előrehajolt, és a cigarettájával felém bökött –, én értem, mi van a táviratban, de épp itt van a marhaság. Én nem mentem Crystal Kingsleyvel El Pasóba. Réges-rég nem láttam őt, sokkal régebben, mint ez a távirat kelt. Semmiféle kapcsolatban nem voltam vele. Ezt meg is mondtam Kingsleynek.

– Nem feltétlenül kellett elhinnie.

– Miért hazudnék neki? – kérdezte meglepve.

– Miért ne?

– Nézze – mondta komolyan –, lehet, hogy maga így látja a dolgot, viszont nem ismeri Crystalt. Nem paríroz ő Kingsleynek. Ha pedig annak nem tetszik a felesége viselkedése, akkor kárpótolhatja magát. Ki nem állhatom az ilyen hozományvadász férjeket.

– Minek küldte a táviratot Crystal – vetettem fel –, ha nem volt magával El Pasóban?

– Halvány fogalmam sincs.

– Jobb meséje nincs? – Rámutattam a kandallón virító manzanitára. – Ezt a Little Fawn-tónál szedte?

– A környező hegyek itt tele vannak manzanitával – vágta rá szemtelenül.

– Idelenn nem virágzik így.

Nevetett. – Odafent voltam május harmadik hetében. Ha már mindenáron tudni akarja. Azt hiszem, úgyis rájönne. Akkor láttam Crystalt utoljára.

– Arra nem gondolt, hogy elvegye?

Kis füstöt eregetett, aztán azon keresztül mondta: – De igen, gondoltam rá. Pénze van. A pénz mindig jól jön. De nekem ez túl nehéz kenyér lenne.

Bólintottam, de nem szóltam. Nézte a manzanitát a kandallón, hátratámaszkodott, és fújta a füstöt. Hagyta, hadd bámuljam meg barna nyakának izmos hajlatát. Egy perc múlva, mikor még mindig nem szóltam, nyugtalan lett. A névjegyemre pislantott.

– Abból él, hogy a mások piszkában vájkál? Na, és jól megy?

– Nincs okom panaszra. Ha nem csurran, cseppen.

– A sok mocskos ügyből egy-egy nyálkás dollár.

– Nézze, Mr. Lavery, minek veszekedjünk. Kingsley azt gondolja, maga tudja, hol van a felesége, csak nem mondja meg. Vagy aljasságból, vagy tapintatból.

– Melyik változat lenne inkább kedvére való? – kérdezte gúnyosan a lebarnult képű fiatalember.

– Neki mindegy, ha megkapja a megfelelő információt. Nemigen törődik azzal, hogy maguk ketten mit csinálnak, vagy hová utaznak, hogy elválik-e tőle az asszony vagy sem. Csak abban akar biztos lenni, hogy minden rendben van, és nincs semmi baja a feleségének.

Lavery érdeklődve nézett rám. – Baja? Miféle baja lenne? – Megnyalta a szája szélét.

– Maga talán nem is tudja, hogy ő milyen természetű bajra gondol.

– Ugyan mondja már meg – kérlelt gúnyosan –, boldog vagyok, ha olyan zűrről hallok, amiről még nem tudok.

– Jól adja a bankot – mondtam neki. – Szellemeskedni tud, de a lényegről nem

beszél. Téved, ha azt hiszi, azzal akarjuk lebuktatni, hogy más állam területére vitte Mrs. Kingsleyt.

– Kis okos, kösse fel magát! Be kellene bizonyítania, hogy én fizettem az útiköltséget. Enélkül semmit sem ér az egész.

– Ez a távirat kell hogy jelentsen valamit – csökönyösködtem. Éreztem, hogy ezt már nem először mondom.

– Valószínűleg csak beugratás. Ilyen apró trükkök nála megszokottak. Valamennyi ostoba, némelyik gonosz.

– Hogy ebben mi a vicc, igazán nem értem.

Hanyagul az asztal üveglapjára hamuzott. Gyorsan végignézett, de rögtön el is fordította a tekintetét.

– Felültettem Crystalt – mondta lassan. – Talán így akart újra kezdeni velem. Úgy volt, hogy felugrom hozzá egyik hétvégére. Nem mentem. Elegem volt belőle.

– Ö-höm – nyögtem, és szemrebbenés nélkül bámultam rá. – Ez a mese nem nagyon tetszik nekem. Inkább mondja, hogy elmentek El Pasóba, összevesztek, és szakítottak egymással. Így nem tudja elmesélni?

Elpirult.

– Az isten verje meg magát! Megmondtam, hogy nem mentem vele sehova. Sehova!!! Nem érti?!

– Megértem, ha elhiszem.

Előrehajolt, és elnyomta a cigarettáját. Aztán könnyedén felállt, minden sietség nélkül meghúzta a köntöse övét, és a pamlag széléhez lépett.

– Rendben van – mondta fojtottan és keményen. – De most aztán ki innen! Hordja el az irháját, de gyorsan! Torkig vagyok a dumájával. Csak elfecsérli az én időmet meg a sajátját is, ha ugyan az ér valamit.

Felálltam és rávigyorodtam. – Nem sokat, de amennyit megér, azt meg is fizetik. Mondja, az például nem lehetséges, hogy Mrs. Kingsleynek egy kis kellemetlensége akadt valamely áruházban, mondjuk, a harisnya- vagy az ékszerosztályon?

Óvatosan rám nézett, szemöldökét összehúzta, száját csücsörítette.

– Nem értem – állította, de látszott, hogy valami motoszkál a fejében.

– Csak ennyit akartam tudni – mondtam. – Kösz, hogy meghallgatott. Egyébként, hol dolgozik, mióta elment Kingsleyéktől?

– Mi köze hozzá?

– Semmi. De persze kinyomozhatom – feleltem, és néhány lépést tettem az ajtó irányába.

– Jelenleg nem foglalkozom semmivel – szólt hidegen. – A napokban várom tengerésztiszti kinevezésemet.

– Az magának való lesz – ismertem el.

– Biztos. No, viszlát, szimatka. Ide ne fáradjon még egyszer. Nem leszek itthon.

Az ajtóhoz mentem, és kinyitottam. A küszöb nedves volt a talajvíztől.

Visszanéztem. Ott állt összehúzott szemmel, robbanásra készen.

– Lehet, hogy kénytelen leszek még eljönni – mondtam. – De nem a süket duma kedvéért, hanem, mert időközben felmerülhet valami, amit meg kell beszélnünk.

– Tehát még mindig azt hiszi, hogy hazudok – mondta Lavery dühösen.

– Azt hiszem, hogy eltitkol valamit. Sok arcot láttam már életemben, meg tudom ítélni az ilyet. Lehet, hogy nem rám tartozik, amire gondol. De ha mégis, valószínűleg kénytelen lesz megint kidobni.

– Készséggel – felelte. – De legközelebb hozzon magával valakit, aki hazaviszi, ha összetöri magát.

Aztán, minden látható ok nélkül, a szőnyegre köpött.

Ez meghökkentett. Olyan hatást tett rám, mintha egy finom dáma váratlanul nyomdafestéket nem tűrő szavakkal kezdene dobálódzni.

– Minden jót, szépfiú – mondtam, és otthagytam. Behúztam az ajtót. Meg kellett rántanom, hogy jól záródjék. Az ösvényen át kimentem az utcára. Ott álltam a járdán, és a túloldali házat néztem.

4.

Alacsony, széles ház volt, kellemes pasztellszínűre fakult, rózsaszín falakkal, az ablakkereteknél tompazölddel cifrázva. A tetőt vastag, kerek, zöld cserép fedte. A falba süllyesztett bejárati ajtót tarka mozaik keretezte. A ház előtt, alacsony falkerítés mögött kis virágoskert. A kerítés tetején vasrács. A fal alját kikezdte már a parti nedvesség. A falon kívül, balra, három kocsit befogadó garázs volt. Ennek egyik ajtaja az udvarra nyílott, innen betonutacska vezetett a ház oldalbejáratához.

A kertkapun bronztábla: *Dr. Albert S. Almore orvos.*

Miközben ott álltam, és a másik oldalt nézegettem, a sarkon befordult a fekete Cadillac, amit már korábban láttam. Lassított, és az úttest széle felé tartott, hogy elég helye legyen befordulni a garázsba. Az én kocsim azonban útjában lehetett, ezért továbbment az utca végéig, és ott fordult meg a kiszélesített részen, a díszes vaskerítés előtt. Lassan visszajött, és begördült az egyik üresen álló garázsba.

A szikár, napszemüveges férfiú a járdán a ház felé indult. Kezében kétfogantyús orvosi táska. Félúton lassított, és rám meredt. Megindultam a kocsim felé. A házhoz érve a férfi elővette a kulcsát, és mikor kinyitotta az ajtót, megint csak felém nézett.

Beszálltam a Chryslerbe, rágyújtottam, és azon gondolkodtam, vajon érdemes-e valakit felfogadnom Lavery megfigyelésére. Úgy döntöttem, erre egyelőre nincsen szükség.

Ahol dr. Almore bement, a kapu melletti ablakon megmozdult a függöny. Sovány kéz húzta széjjel. Szemüveg villant. Csak jó néhány perc múlva csapódott megint össze a függöny.

Most Lavery házának szenteltem figyelmemet. Erről a helyről jól láttam a hátsó tornácról levezető, festett falépcsőt. Alatta lejtős, aszfaltozott út, majd betonlépcsők az alsó, kövezett sétányig.

Megint dr. Almore háza felé néztem, és azon tűnődtem, vajon Almore ismeri-e Laveryt, és mennyire. Feltehetően ismeri, hiszen csak az ő két házukból állott a kis tér. De minthogy orvos, nemigen fog nekem felvilágosítást adni róla. Amint így szemlélődöm, látom, hogy teljesen félrehúzták a korábban csak résnyire tágított függönyt.

A hármas ablak középső részén nem volt rács. Az ablak mögött dr. Almore állott, merőn nézett engem, és sovány arcát mély ráncokba vonta. Kis hamut szórtam ki az ablakon. Ő hirtelen sarkon fordult, és leült az íróasztalához. A kétfülű táska ott volt előtte. Szigorú arccal ült, és ujjaival az asztalon dobolt. Keze a telefon felé nyúlt, meg is érintette, aztán visszahúzta. Rágyújtott egy cigarettára, energikusan megrázta a gyufát, megint az ablakhoz ment, és felém nézett.

Mindez csak azért volt figyelemre méltó, mert éppen egy orvos viselkedett így.

Az orvosok általában a legkevésbé kíváncsi emberek. Már kórházi gyakornok korukban egy életre elegendő titkot tudnak meg. Úgy látszott, érdeklem dr. Almore-t. Sőt – izgatom.

Már éppen nyúltam a slusszkulcs felé, mikor kinyílt Lavery házának kapuja. Levettem a kezem a kulcsról, és megint hátradőltem. Lavery ruganyos léptekkel haladt a kerti úton, gyors pillantást vetett az utcára, és befordult a garázs felé. Ugyanúgy volt öltözve, mint mikor nála voltam. A karján frottírtörülközőt és strandpokrócot vitt. Hallottam, amint kinyitja a garázsajtót, a kocsiajtó nyitását, csukását, aztán a beinduló masina csikorgó pöfögését. Hátul sűrű, fehér füstöt eregetve farolt ki az utcára vezető, meredek bekötőúton. Klassz, kék színű, nyitott sportkocsija volt. Lavery fényes, sötét haja szépen érvényesült benne. Szemén elegáns, széles, fehér keretes napszemüveg. A sportkocsi elsuhant a háztömb mellett, és a sarkon bekanyarodott.

Nem találtam ebben semmi különöset. Christopher Lavery úr a hatalmas Csendes-óceán partjára igyekezett, hogy süttesse magát a nappal, és megmutassa a lányoknak, mi az, amit nem szabad elszalasztaniuk.

Ismét dr. Almore-t kezdtem figyelni. Telefonált, jobban mondva, füléhez tartotta a kagylót. Nem beszélt. Cigarettázott és várakozott. Aztán előrehajolt, mint mikor a drót másik végén beszélni kezdenek, figyelt, letette a kagylót, és valamit felírt egy blokkra. Aztán nagy, sárga fedelű könyv jelent meg az asztalán. Kinyitotta, éppen a közepe táján. Közben gyorsan kinézett az ablakon, egyenesen a Chrysleremre.

Megtalálta a megfelelő helyet a könyvben, és füstfelhőbe burkolva a lapok fölé hajolt. Megint feljegyzett valamit. Eltette a könyvet. A telefonért nyúlt. Tárcsázott, várt, majd leszegett fejjel sebes beszédbe kezdett, és közben a cigarettájával hadonászott.

Befejezte a beszélgetést. Letette a kagylót. Hátratámaszkodott, és tűnődve bámulta az asztalát. Közben azonban nem mulasztott el félpercenként kinézni az ablakon. Várakozott, és én vele várakoztam, minden ok nélkül. Orvosok sokat telefonálnak, sok emberrel beszélnek. Szoktak orvosok az ablakon is kinézni, homlokukat is ráncolják, idegeskednek, és gondjaik vannak. Az orvosok is emberek, akik búra-bajra születtek, és végigcsinálják az élet hosszú, keserves küzdelmét, csakúgy, mint mi mindnyájan.

De ennek az embernek volt valami feltűnő a magatartásában. Az órámra néztem. Úgy döntöttem, ideje, hogy egyem valamit. Rágyújtottam, és nem moccantam.

Körülbelül öt perc telt el, s a sarkon csikorogva fordult be egy csukott, zöld kocsi. Végigsöpört az utcán, és lestoppolt dr. Almore háza előtt. Oly hirtelen állt meg, hogy a kocsi hosszú antennája csak úgy remegett. Tagbaszakadt, szőke ember szállt ki a kocsiból. Dr. Almore kapujához ment. Csöngetett. Lehajolt, hogy meggyújtson egy gyufát a lépcsőn. Közben hátranézett, pontosan oda, ahol én ültem.

Kinyílt az ajtó, és ő bement a házba. Egy láthatatlan kéz összehúzta dr. Almore

dolgozószobájának függönyét. Már nem lehetett belátni. Ültem, és bámultam a függöny napsütötte ráncait. Telt-múlt az idő.

Ismét kinyílt a kapu, és a nagydarab ember csellengő léptekkel lejött a lépcsőn, és kijött a kertkapun. Csikkét elhajította, ujjaival hajába túrt, vállat vont, megvakarta az állát, és átlós irányban átjött az utcán. Komótos lépései visszhangzottak a csendben. A háta mögött megint elhúzták dr. Almore függönyét. Dr. Almore az ablakban állt, és figyelt.

Nagy, szeplős kéz jelent meg a kocsi ablakpárkányán, a könyököm mellett. Éles vonású, nagy arc volt fölötte. Acélkék szem. A férfi merőn rám nézett, és mély, érdes hangon szólalt meg:

– Várunk valakire?

– Nem tudom. Gondolja? – feleltem.

– Itt én kérdezek.

– Na, hála istennek – mondtam. – Ez hát a pantomin magyarázata..

– Miféle pantomin? – Barátságtalanul nézett rám kemény, túlságosan kék szemével.

Az utca túloldalára böktem a cigarettámmal. – Hiszti Manci és a telefon. Hekust hív, miután megtudta a nevemet, feltehetően az Autó Klubtól, aztán megnézi a telefonkönyvben. Mit akar ez jelenteni?

– Hadd lássam a jogosítványát!

Visszanéztem rá. – Maguk mindig megnyomják a vészcsengőt. Vagy talán azt hiszik, hogy a durva viselkedéssel már igazolták is magukat?

– Ha durva leszek, azt majd észreveszi.

Előrehajoltam, megfordítottam az önindító kulcsát, és lenyomtam a gázt. A motor pörögni kezdett.

– Állítsa le a motort! – mondta dühösen, és a lábát a kocsim sárhányójára tette.

Megint leállítottam a motort, hátradőltem és ránéztem.

– A fene egye meg magát! – mondta. – Azt akarja, hogy kicibáljam a kocsiból, és kilökjem a kövezetre?

Elővettem a levéltárcámat, és átnyújtottam neki. Kihúzta a celluloidtokot, és megnézte a vezetői jogosítványomat, azután a hátoldalán levő másik igazolványom fényképmásolatát. Megvetően visszagyömöszölte a tárcába, és visszaadta. Eltettem. A keze lesüllyedt, és egy arany-kék színű rendőrjelvénnyel jelent meg újra.

– Degarmo nyomozóhadnagy – mondta brutális, erős hangon.

– Örvendek, hadnagy úr.

– Ezt hagyja. Most pedig mondja meg, mit keres itt Almore házánál.

– Nem keresek én semmit Almore házánál, hogy a maga szavaival éljek, hadnagy. Sose hallottam dr. Almore-ról, és semmiről sem tudok, ami után nyomozhatnék.

Elfordította a fejét, és köpött egyet. Ma, úgy látszik, csupa köpködővel találkozom.

– Akkor meg mit akar? Itt nincs szükség szimatolásra.

– Csakugyan?

– Csakugyan. Rajta, ki vele! Hacsak nem akar bejönni az őrszobára, és a Jupiter-lámpánál kiizzadni a mondókáját.

Nem feleltem.

– A nő rokonainak dolgozik? – kérdezte hirtelen.

Megráztam a fejem.

– A legutóbbi fiú, aki ezzel próbálkozott, az árokban végezte, drágicám!

– Ez biztos szellemes, bárcsak érteném. Próbálkozott, de mivel?

– Megpróbált belemarni – mondta élesen.

– Nagy kár, hogy nem tudom, hogyan – mondtam. – Olyan embernek látszik, akit könnyű megmarni.

– Ez a duma nem vezet semmire – mondta.

– Rendben van – feleltem. – Hát akkor mondjuk el így: Nem ismerem dr. Almore-t, sosem hallottam róla, és nem is érdekel. Meglátogattam itt egy barátomat, és nézem a kilátást. Ha mást csinálok, ahhoz történetesen semmi köze. Ha pedig nem tetszik, legjobb, ha bemegyünk a kapitányságra, és felkeressük az ügyeletes parancsnokot.

Súlyos lábát arrébb tolta a sárhányón, és bizonytalan arcot vágott. – Ez így igaz? – kérdezte lassan.

– Így.

– Az ördögbe, a pali bepörgött! – mondta hirtelen, és a vállán keresztül visszanézett a házra. – Orvoshoz kéne mennie. – Nevetett, de vidámság nem volt a hangjában. Levette a lábát a sárhányómról, és beletúrt drótszerű hajába.

– Tűnjön el innen – mondta –, és tartsa magát távol a körzetünktől, akkor nem lesznek ellenségei.

Megint megnyomtam a gázt. Mikor a motor finoman beindult, megkérdeztem: – Hogy van Al Nargaard mostanában?

Rám bámult. – Maga ismeri Alt?

– Aha. Együtt dolgoztunk pár évvel ezelőtt egy ügyben, mikor Wax volt a rendőrfőnök.

– Al a katonai rendőrségnél van. Bárcsak én is ott lehetnék – kesergett. Megindult, de aztán hirtelen sarkon fordult. – Tűnjön el, mielőtt meggondolom magam! – sziszegte.

Súlyos léptekkel átment az utcán, és bement dr. Almore házába.

Benyomtam a kuplungot, és elhajtottam. Míg a város felé tartottam, gondolataimba merültem. Úgy cikáztak ide-oda, mint dr. Almore ideges kezei a függönyön.

Visszaérve Los Angelesbe, megebédeltem, és felmentem az irodámba, a Cahuenga Buildingbe, hogy megnézzem, van-e postám. Innen hívtam fel Kingsleyt.

– Voltam Laverynél – közöltem vele. – Elég pimaszul beszélt ahhoz, hogy őszintének hasson. Próbáltam kifaggatni, de hiába. Most is azt hiszem, hogy összevesztek, szakítottak, és a fiú még mindig reméli, hogy kibékülnek.

– Akkor tudnia kell, hol van Crystal – mondta Kingsley.

– Lehet, de nem feltétlenül. Egyébként elég furcsa dolog történt velem Lavery utcájában. Csak két ház van ott. A másik dr. Almore-é. – Röviden elmondtam neki a különös esetet.

Egy pillanatig hallgatott, aztán megkérdezte: – Ez dr. Albert Almore?

– Igen.

– Egy időben ő volt Crystal orvosa. Többször járt nálunk, amikor a feleségem, nos, túl sokat ivott. Úgy találtam, kicsit könnyedén nyúl az injekciós tű után. A felesége, várjunk csak, valami történt a feleségével. Igen. Öngyilkos lett.

Kérdem: – Mikor?

– Nem emlékszem. Elég régen. Társadalmilag nem érintkeztünk. Mondja, maga most mit fog csinálni?

Elmondtam neki, hogy a Puma-tóhoz készülök, noha kicsit késő van az induláshoz.

Ő úgy vélte, elég időm van még, és a hegyekben egy órával tovább van világos.

– Nagyszerű – feleltem, és letettük a kagylót.

5.

San Bernandino ragyogott és izzott a délutáni hőségben. A nagy melegtől olyan volt a nyelvem, mint a tapló. Valósággal lihegtem, míg a városon keresztülhajtottam. Meg is álltam, hogy vegyek egy pint italt arra az esetre, ha elájulnék, mielőtt a hegyek közé érek. Aztán megindultam a hosszú, meredek úton Crestline felé. Tizenöt mérföldön belül 5000 lábnyit emelkedett az út, és a levegő még távolról sem volt hűvös. Harminc mérföldet mentem a hegyek között, míg a magas fenyők közé értem, egy Bubbling Springs nevű helyre. Azt hittem, a paradicsomban vagyok, pedig csupán egy deszkából összeácsolt áruda s egy benzinkút ékesítették a helységet. Innen kezdve végig hűs úton haladtam.

A Puma-tó duzzasztógátján fegyveres őrök álltak: a két végén egy-egy, és egy a középen. Az első, akihez odaértem, becsukatta velem a kocsi összes ablakát, mielőtt átkelek a gáton. A gáttól mintegy 100 yardra kötélen függő parafa úszógömbök akadályozták meg, hogy a kirándulóhajók túlságosan közel jöjjenek. Ezektől az apróságoktól eltekintve a háborús körülmények alig okoztak változást a Puma-tó környékén.

Kenuk csalinkáztak a kék vízen, evezős csónakok segédmotorjai pöfögtek, motorcsónakok hetyke gyerkőcökként fröcskölték a habot szerteszét. A bennük ülő lányok kezüket a vízbe lógatták, és éleseket visítottak, mikor a motoros hirtelen fordult. A motorcsónakok hullámverésében néhányan azon igyekeztek, hogy pocsolya ízű halak formájában legalább pár garasuk megtérüljön abból a két dollárból, amit a halászati engedélyért fizettek.

Az út magas gránitsziklák mentén ereszkedett le a megperzselt mezők közé. Maradt még ott a vad íriszből, a fehér és bíbor farkasbabból, a haranglábvirágból, fodormentából, indás füvekből és sivatagi bozótból. Magas, sárga fenyők kémlelték a tiszta, kék eget. Megint lejtett az út, és a tájkép tele lett lányokkal: tarka sortokkal, fejkendőkkel, parasztzsebkendőkkel, vastag talpú szandálokkal.

Néhány biciklista imbolygott nagy óvatosan az országúton, és időnként egy-egy ijedt arcú pasas „száguldott” tova a robogóján.

A falutól egy mérföldre keskeny út torkollt az országútba. Ez kanyarodott a hegyek közé. Az országúti jelzőtábla alatt nyersfa tábla: *Little Fawn-tó 1$^{3/4}$ mérföld.* Arra vettem utamat. Az első mérföldön még láttam itt-ott egy-egy düledező viskót, aztán semmit. Egyszer csak egy másik nagyon keskeny elágazás következett. Ott újabb durva fatábla hirdette: *Little Fawn-tó, Magánterület. Idegeneknek tilos a bemenet.*

Ide fordultam be a Cryslerrel. Óvatosan kerülgettem a hatalmas, kopár gránitsziklákat. Elhaladtam egy kis vízesés mellett, majd fekete tölgyek, vasfák,

manzaniták útvesztőjébe és nagy-nagy csendbe kerültem. Kékszajkó rikácsolt az ágon, egy mókus megfenyegetett, és mérgesen ütögette a mancsában tartott tobozt. A vörös hátú harkály abbahagyta a kopácsolást, és megnézett egyik gyöngyszemével. Aztán elbújt a fatörzs mögé, és a másikkal tekintett rám. Rácsos kapuhoz és újabb jelzéshez értem.

A kapun túl az út néhány száz yardon át fák között kanyargott, aztán hirtelen ott volt előttem, lent, a kis ovális tó, mélyen fák, sziklák és vadul nőtt fű közé ágyazva, olyan, mint egy harmatcsepp a falevélen. Az innenső végén egyszerű betongát, kötélkorláttal, oldal öreg szélmalom. Mellette kis fenyőkunyhó állott, még a kéreg is rajta volt a fán.

A tó túlsó oldalán, hosszával az út mentén, végével a gát felé, nagy, kaliforniai szikvójafenyőből épült ház szögellt ki a víz fölé. Távolabb még két ház állott, egymástól jól elkülönítve. Valamennyi csendes, lezárt ház, behúzott függönyökkel. A legnagyobbnak narancssárga redőnye és egy tizenkét részes, a tóra néző ablaka volt.

A tó túlsó végén valami mólóféle volt, rajta kis pavilon. A homlokzatán megvetemedett fatáblán *Camp Kilkara* állt, fehér betűkkel. Nem értettem, mire való ez ebben a környezetben. Kiszálltam a kocsiból, és megindultam a legközelebbi ház felé. A ház mögül tompa fejszecsapások hallatszottak.

Kopogtam az ajtónál. A fejsze elhallgatott. Valahonnan férfihang kiáltott. Leültem egy sziklára, és rágyújtottam. Lépések – egyenetlen lépések – közeledtek a ház oldala felől. Kemény arcú, cserzett bőrű férfi jelent meg, vállán kétélű fejszével. Középmagas, mokány ember volt. Bicegett. Jobb lábával minden lépésnél rúgott egyet, félkörívben kilendítve a lábát. Ősz, göndör haja ránőtt a fülére; már ideje lett volna levágatni. Kék munkanadrágot és kék inget viselt. A nyitott ingnyakon kilátszott izmos, barna nyaka. Szája sarkából cigaretta lógott. Fojtott, érdes hangon beszélt, városi ember módjára.

– Mi tetszik?

– Mr. Bill Chess?

– Az vagyok.

Felálltam, kivettem a zsebemből Kingsley ajánlólevelét, és átadtam neki. Rásandított, aztán becammogott a házba, és szemüveggel az orrán tért vissza. Kétszer gondosan áttanulmányozta a levelet. Bedugta az inge zsebébe, rágombolta a hajtókáját, és kezet nyújtott.

– Örvendek, Marlowe úr.

Kezet ráztunk. Keze, akár a faráspoly.

– Meg akarja nézni Mr. Kingsley házát, mi? Készséggel megmutatom. Csak nem akarja eladni, az istenért? – Miközben szúró pillantást vetett rám, hüvelykujjával a tó felé bökött.

– Esetleg eladja – mondtam. – Kaliforniában minden eladó.

– Csak nem?! Nézze, az az övé, amelyik a vörösfenyőből épült. Belül csomós fenyővel burkolva, műanyag tető, kőalapzat és verandák, komplett fürdőszoba és zuhanyozó, minden ablakon roló, nagy kandalló, olajkályha a nagy hálószobában, szükség is van rá, barátom, tavasszal és ősszel, kombinált gáz- és fafűtéses tűzhely, minden első osztályú. Körülbelül nyolcezerbe került, ez pedig pénz egy hegyi vityillóért. Végül saját víztartálya is van a dombon.

– Mi a helyzet a telefonnal és a villannyal? – kérdeztem merő udvariasságból.

– Villany persze van. Telefon nincs. Most nem lehet szerezni. De ha lehetne is, rengetegbe kerülne idáig a vezeték.

Csak nézett kemény, kék szemével, én meg visszanéztem. Viharedzett külseje ellenére iszákosnak látszott. Vastag, fényes bőre volt, túlságosan kiugró erei, csillogó szeme.

Mondom: – Lakik itt most valaki?

– Nem. Mrs. Kingsley volt itt néhány héttel ezelőtt. De elment. Azt hiszem, bármely nap visszajöhet. Nem mondta a férje?

Meglepődve néztem rá. – Miért? Vele adják a házzal?

Mogorva képet vágott, majd hátravetette a fejét, és kacagásba tört ki. Nevetése úgy recsegett, mint egy beinduló traktor. Ízekre tépte az erdő csendjét.

– Jézus, ezt aztán jól megmondta! – Levegő után kapkodott. – Hogy vele adják-e a… – Még egyet vakkantott, aztán úgy becsapódott a szája, mint egy csapda.

– Há'igen, remek kis ház – mondta, és óvatosan végigmért a szemével.

– Az ágyak kényelmesek?

Előrehajolt és mosolygott. – Tán szeretne egyet a pofájába?

Rábámultam, még a szám is tátva maradt. – Ez egy kicsit erős volt.

– Honnan tudhatnám, hogy az ágyak kényelmesek-e? – vicsorogta. Egy kicsit lehajolt, hogy kemény jobbja eltalálhasson, ha úgy alakul a helyzet.

– Nem tudom, miért ne tudhatná – válaszoltam. – De nem erőltetem. Majd rájövök magam.

– Hajjaj – kesergett –, azt hiszi, nem érzem meg rögtön a kopószagot? Fogócskáztam már velük az USA minden államában. Marha vagy, cimbora! És marha Kingsley is! Tehát felbérel egy hekust, hogy feljöjjön ide, és megnézze, nem viselem-e a pizsamáját, mi? Ide figyelj, Jack, lehet, hogy a lábam béna meg minden, de ha éppen nőt akarnék szerezni magamnak, olyat kaphatnék, hogy...

Kinyújtottam a kezem, abban a reményben, hogy nem fogja kitépni és a tóba dobni.

– Rossz helyen kereskedik – nyugtatgattam. – Nem azért jöttem, hogy a maga szerelmi élete iránt érdeklődjem. Mrs. Kingsleyt sose láttam. Mr. Kingsleyt is csak ma reggel láttam először. Mi az ördög van magával?

Lesütötte a szemét, és a keze fejét erősen elhúzta a szája előtt, mintha csak azt akarná, hogy fájjon. Aztán az arca elé tette a kezét, erősen ökölbe szorította,

szétnyitotta, és az ujjaira meredt. Kicsit remegtek.

– Elnézést, Mr. Marlowe – mondta halkan. – Elvoltam az éjszaka, és olyan másnapos vagyok, mint hét részeges svéd. Már egy hónapja egyedül vagyok idefent, és lassan magamban beszélek. Történt valami?

– Nem tenne jót egy korty?

Felcsillanó szemmel nézett rám.

Előhúztam a zsebemből egy üveg whiskyt, és úgy tartottam, hogy lássa rajta a zöld címkét.

– Kár belém, az isten verje meg – mondotta. – Megvárja, míg poharat hozok, vagy bejön a házba?

– Inkább itt kint maradok. Élvezem a kilátást.

Meglendítette merev lábát, bement a házba, és két kis pohárral tért vissza. Leült mellém a sziklára, éreztem a rászáradt izzadság szagát. Lecsavartam az üveg kupakját. Töltöttem. Neki jó nagy adagot, magamnak kevesebbet. Koccintottunk és ittunk. Megforgatta az italt a szájában, és valami halvány kis mosoly jelent meg az arcán.

– Uram, ez nem rossz – állapította meg. – Nem értem, miért gerjedtem be úgy az előbb. Azt hiszem, az ember bedilizik itt egyedül. Se társaság, se jó barátok, se asszony. – Kis szünetet tartott, és egy oldalpillantás kíséretében hozzáfűzte még egyszer: – Főleg az asszony…

Néztem a csöppnyi tó kék vizét. Egy előreugró szikla alatt, egyre szélesedő fodrok közepén egy hal vont fényes csíkot a víz felszínén. Lágy szellő mozgatta a fenyők koronáját, úgy hallatszott, mint a tenger szelíd zúgása.

– Elhagyott – kezdett lassan beszélni. – Egy hónappal ezelőtt elhagyott. Június 12-én, pénteken. Erre a napra emlékezni fogok.

Megmerevedtem, de nem annyira, hogy ne tudtam volna üres poharát újabb whiskyvel feltölteni. Június 12-e volt a nap, mikor Mrs. Kingsleynek be kellett volna jönnie a városba, hogy egy meghívásnak eleget tegyen.

– De hiszen ez magát nem érdekli – sóhajtott. És fakókék szemében láthatóan égett a vágy: beszélni akart.

– Semmi közöm hozzá – mondtam én. – De mondja el, ha jólesik…

Határozottan bólintott. – Két pali találkozik a sétatéri padon, és istenről kezdenek beszélni. Látott már ilyet? Olyan emberek, akik legjobb barátaikkal sem beszélnének istenről.

– Ismerem az effélét.

Ivott, és elnézett a tó fölött. – Édes kölyök volt – kezdte halkan. – Néha kicsit éles nyelvű, de édes kölyök. Szerelem az első látásra. Riverside-ban, egy lebujban találkoztam először Muriellel, egy évvel és három hónappal ezelőtt. Nem az a hely volt, ahol az ember olyan lányra számíthatna, mint Muriel. De így történt. Összeházasodtunk. Szerettem. Tudtam, hogy jól járok. És olyan piszkos csirkefogó

voltam, hogy még én játszottam vele.

Megmozdultam, hogy mutassam, még ott vagyok. Szólni nem mertem, féltem, hogy megtörik a varázs. Ültem érintetlen italommal a kezemben. Szívesen iszom, de nem amikor mások éppen önvallomást tesznek.

Szomorúan folytatta: – De tudja, hogy van az a házassággal, minden házassággal. Egy idő múlva egy olyan alak, mint én, egy közönséges mihaszna fráter, mint én, valami mást akar. Valami mást. Lehet, hogy ronda dolog, de így van.

Rám nézett. Én ráhagytam, már hallottam ilyesmit.

Felhajtotta második poharát. Odaadtam neki az üveget. Az egyik fenyőfán kék mátyásmadár ugrált ágról ágra, szárnyait nem mozgatta, nem is állt meg egyensúlyozni.

– Hajjaj – sóhajtott Bill Chess. – Ezek a szegény hegyilakók itt mind félőrültek. Lassan én is az leszek. Itt ülök szépen, lakbért nem fizetek, havonta megjön a rendes nyugdíj, jövedelmem felét hadikötvényekbe fektethetem, házasságban élek egy olyan édes kis szőkeséggel, amilyet még nem látott, és az egész idő alatt, anélkül hogy észrevenném, hülyülök. A másikra bukok. – A túlsó parton álló vörösfenyőből épült házra bökött. A késő délutáni napsütésben olyan színe volt, mint a bikavér. – Pontosan ott, az elülső udvaron. Pontosan az ablakok alatt. Egy mutatós kis kurva, aki annyit sem jelent nekem, mint egy fűszál. Jézus, de hülye tud lenni az ember.

Megitta a harmadik adagot, és poharát a sziklára tette. Előhalászott egy cigarettát az ingéből, a hüvelykujja körmén meggyújtotta a gyufát, és sebesen pöfékelt. Nyitott szájjal lélegeztem, olyan halkan, mint a betörő a függöny mögött.

– Az ördögbe is – folytatta végül –, az ember azt gondolná, ha már ki kell rúgnom a hámból, kicsit messzebbre megyek, vagy legalábbis más típusú nőt csípek fel. De a kis dög odaátról még csak nem is másféle. Szőke, mint Muriel, ugyanaz a magasság és testsúly, ugyanaz a típus, majdnem egyforma színű szemek. De viszont, testvér, azontúl milyen más. Csinos, az biztos. De senki nem mondaná csinosabbnak, számomra pedig még félig sem olyan. Nos, odaát voltam aznap reggel hulladékot égetni. A magam dolgával törődtem csakúgy, mint mindig. Ő meg csábos pizsamájában kijön a ház hátsó ajtaján, de olyan vékony volt az anyag, hogy kikandikált a rózsaszín mellbimbója. És azt mondja lusta, semmirekellő hangján: „Igyál egyet, Bill! Ne dolgozz már annyit egy ilyen szép napon.” És én, én túlságosan is szeretem az italt, hát odamegyek a konyhaajtóhoz, és iszom. Aztán iszom még egyet, aztán még egyet, aztán benn vagyok a házban. És mennél közelebb kerülök hozzá, annál inkább az ágyba hív a szeme.

Megállt, és végigmért kemény, egyenes tekintetével.

– Azt kérdezte az előbb, hogy az ágyak kényelmesek-e, és én begerjedtem. Maga nem célzott semmire. De én telve voltam emlékekkel. Hát bizony, az az ágy, amiben én feküdtem, kényelmes volt.

Elhallgatott. Szavai ott lebegtek a levegőben. Lassan lehullottak, és utána csend

lett. Lehajolt, hogy felvegye az üveget a földről. Rábámult. Úgy látszott, küzd magával. Mint mindig, most is a whisky győzött. Vadul, nagyot kortyolt az üvegből, aztán erősen rácsavarta a kupakot, mintha ezzel ki akarna fejezni valamit. Felszedett egy követ, és a vízbe hajította.

– A gáton át jöttem vissza – folytatta lassan, és a hangja már rekedt volt az alkoholtól. – Nem is vagyok berezelve. Úgyis megúszom a dolgot. Magunkfajta fiúk nagyokat tévednek ilyen apróságokban, ugye? Egyáltalán nem úszom meg. Egyáltalán nem. Hallgatom, amit Muriel odamond nekem. Még csak fel sem emeli a hangját. De olyanokat mond rólam, amit nem is képzeltem volna. Ó, jaj, dehogyis úszom ezt meg.

– Így hát Muriel elhagyta – mondtam, mikor elhallgatott.

– Még aznap éjjel. Itt se voltam. Olyan hitványnak éreztem magam, hogy féljózan sem akartam maradni. Beugrottam a Fordomba, és átmentem a tó északi oldalára. Ott összeakadtam egypár magamfajta mihasznával, és jól berúgtam. Nem mintha használt volna. Reggel négy körül értem haza. Muriel már elment, bepakolt és elment, nem hagyott, csak egy üzenetet az íróasztalon és egy kis arckrémet a párnán.

Szamárfüles papírlapot kotort elő ócska tárcájából, és odaadta. Noteszből kitépett vonalas papíron ceruzával ez állott:

„Sajnálom, Bill, de inkább meghalok, mint hogy veled éljek tovább. Muriel.”

Visszaadtam. – És odaát mi történt? – intettem szememmel a tó túlsó partja felé.

Bill Chess felszedett egy lapos követ, és megpróbálta a víz színén végigugráltatni, de nem sikerült.

– Semmi – felelte. – Mrs. Kingsley összepakolt, és ugyanazon az éjszakán lement. Többé nem láttam. Nem akarom többet látni. Muriel semmi hírt nem adott magáról egy teljes hónapja, egyetlen szót sem. Sejtelmem sincs, hol lehet. Talán egy másik palival van. Remélem, az jobb lesz hozzá, mint én voltam.

Felállt, kulcsokat vett elő a zsebéből, és megrázta őket. – Ha tehát át akar menni megnézni Kingsley házát, semmi akadálya. És kösz, hogy meghallgatta a limonádét. És kösz az italt. Tessék. – Felvette az üveget a földről, és visszaadta, ami a tartalmából maradt.

6.

Lementünk a lejtőn a tó partjára és a gát keskeny tetejére. Bill Chess előttem dobálta merev lábát, és a vaspillérekre erősített kötélkorlátba kapaszkodott. Egy helyen felcsapódott a víz, és lustán gyűrűzött a beton fölött.

– Holnap reggel a zsilipen kieresztek egy kicsit – mondta a válla fölött. – Csak erre jó ez a vacak. Valami mozikellék volt három évvel ezelőtt. Filmet forgattak itt. Ott, a másik oldalon azt a kis mólót is akkor csinálták. Nagyrészt lebontották és elhurcolták, amit felépítettek, de Kingsley itt hagyatta a mólót és a malomkereket. Hangulatosabbá teszi a helyet.

Nehéz falépcsőkön követtem őt a Kingsley-ház tornácához. Kinyitottam az ajtót, és beléptünk a fojtott melegbe. A bezárt szoba majdnem forró volt. A redőny lécein átszűrődő fény keskeny csíkokat rajzolt a padlóra. A nappali hosszú és kedélyes szoba: indiai szőnyegek, kárpitozott, fémkapcsos hegyvidéki bútorok, festett vászonfüggönyök, egyszerű keményfa padló, sok lámpa és beépített bár, bárszékekkel körülvéve, ebből állt a berendezés. A szoba rendes és tiszta. Nem látszott meg, hogy hirtelen távoztak innen.

Bementünk a hálószobákba. Kettőben ikerágy volt, egyben pedig nagy franciaágy, krémszínű takaróval, amit szilvakék gyapjúhímzés díszített.

– Ez volt a fő hálószoba – mondotta Bill Chess.

Egy lakkozott öltözőasztalon szépítőszereket és szépítőeszközöket, jade-zöld zománcból és rozsdamentes acélból mindenféle kozmetikai apróságot láttam. Néhány Cold-cream-tégely a Gillerlain Company hullámos címkéjét viselte. A szoba egyik falát teljesen elfoglalta egy tolóajtós, beépített szekrény. Az egyik ajtót félretoltam, és bekukkantottam. Úgy látszott, tele van női holmival, olyasmivel, amit üdülőhelyeken viselnek. Bill Chess savanyú arccal figyelte, ahogy végignézem a ruhákat. Becsuktam az ajtót, és kihúztam alatta egy mély cipőfiókot. Legalább hat pár újnak látszó cipő volt benne. Betoltam a fiókot, és felegyenesedtem.

Ott állt előttem Bill Chess előreszegezett állal, csípőre tett kezét ökölbe szorította.

– Miért nézegeti maga a hölgy ruháit? – kérdezte mérgesen.

– Megvan rá az okom – feleltem. – Például azért, mert Mrs. Kingsely nem ment haza, mikor innen eltávozott. A férje azóta sem látta. Nem tudja, hol van.

Leejtette, és az oldalánál lassan forgatta az öklét. – Tehát nyomozó – morogta fogát vicsorgatva. – Mindig az első benyomás a helyes. De én magam ejtettem el. Fiú, jól kipakoltam előtted. Fiú, micsoda tökkelütött hülye vagyok!

– Éppúgy tiszteletben tartom mások bizalmát, mint akárki – feleltem, és megkerülve Billt, kimentem a konyhába.

A konyha egyik oldalán volt a nagy, zöld-fehér kombinált tűzhely, a lakkozott,

sárga fenyőfa leöntő és az automatikus vízmelegítő. A másik oldal kedélyes étkezősarok, sok-sok ablakkal és nagy műanyag reggelizőkészlettel. A polcokon vidáman csillogott a tarka edény, az üveg és egy sorozat ón tálalóedény.

Minden tökéletes rendben. Nem voltak piszkos csészék vagy tányérok a mosogató körül, sehol nem hevertek összekent poharak vagy üres italosüvegek. Legyet vagy hangyát sem láttam a konyhában. Bármilyen laza életet is engedett meg magának Mrs. Derace Kingsley, nem hagyott feldúlt csatateret maga után.

Visszamentem a lakószobába, és onnan ki az elülső tornácra. Ott vártam, míg Bill Chess bezárja az ajtót. Mikor ezzel kész volt és mogorván felém fordult, így szóltam:

– Én nem kértem magát, hogy öntse ki a szívét, de nem is akadályoztam meg benne. Kingsleynek nem kell tudnia arról, hogy a felesége kikezdett magával, hacsak nincs olyasvalami a dolog mögött, amit még nem látok.

– Menjen a pokolba! – mondta ugyanolyan mogorván.

– Rendben van, mehetek. Elképzelhető, hogy Muriel és Kingsley felesége együtt mentek el?

– Nem értem.

– Miután maga elment, hogy bánatát italba fojtsa, ők összeveszhettek, kibékülhettek, talán egymás keblén zokogtak. Aztán Mrs. Kingsley esetleg levitte Murielt a hegyről. Valamilyen alkalmatosságra csak szüksége volt ahhoz, hogy lemenjen, nem?

Ostobán hangzott, de ő komolyan vette.

– Tévedés. Muriel nem borul senki keblére. A sírás nem jellemző rá. És ha sírni akart volna valaki vállán, nem azt a kis rongyot választja. Ami pedig a fuvart illeti, Murielnek saját Fordja van. Nehezen tudná az enyémet vezetni, mert a pedálok, tekintettel a merev lábamra, át vannak szerelve.

– Csak futó ötlet volt – mondtam.

– Csak ki vele, ha még valami hasonló átfut az agyán!

– Ahhoz képest, hogy milyen könnyen közli legféltettebb titkait egy vadidegennel, maga nagyon-nagyon érzékeny, öregem.

Egy lépést tett felém. – Mit akar ezzel mondani?

– Nézze, barátom – feleltem –, nagyon igyekszem elhinni, hogy maga alapjában véve derék ember. Nem tudna nekem egy kicsit segíteni?

Mélyet lélegzett, aztán leejtette a kezét, és gyámoltalanul széttárta.

– Pajtás – sóhajtott fel –, hát azt gondolja, hogy bárkit is szórakoztatni tudok ezen a délutánon? Volna kedve megkerülni a tavat?

– Nekem volna, ha a maga lába bírja.

– Már sokszor kibírta.

Elindultunk egymás mellett, újból olyan barátságosan, mint két gyermek. Ez a barátság valószínűleg meg is marad, míg az ötvenyardnyi utat megtesszük. Az úttest

– alig elég széles egy kocsi számára – a tó szintje felett lebegett, és magas sziklák közt kanyargott. Körülbelül félúton egy másik sziklába épített nyaraló állott. A harmadik jóval a tó végén túl, majdnem vízszintes telekre épült. Mindkettő zárva volt, és látszott, hogy már régen nem használták.

Egy-két perc múlva megszólalt Bill Chess: – Hát az a kedves kis ringyó meglógott?

– Úgy látszik.

– Maga igazi hekus, vagy csak privát kopó?

– Csak az utóbbi.

– Valami palival ment el a nő?

– Valószínűnek tartom.

– Biztos úgy van. Holtbiztos. Kingsley erre maga is rájöhetne. Sok barátja volt a feleségének.

– Idefent?

Nem felelt.

– Volt köztük egy Lavery nevű?

– Nem tudom – mondta.

– Ez a Lavery-eset nem titok – nyugtattam meg. – Mrs. Kingsley El Pasóból táviratozott a férjének, és közölte, hogy Laveryvel Mexikóba megy. – Kihalásztam a zsebemből a táviratot, és odanyújtottam neki. Bill Chess meg előkotorta a szemüvegét az inge zsebéből, és megállt, hogy elolvassa. Aztán visszaadta a papirost, eltette a szemüveget, és révedten nézett el a kék víz fölött.

– Viszonozni akartam a bizalmát – mondtam.

– Lavery itt volt egyszer – nyögte halkan.

– Lavery nem is tagadja, hogy néhány hónappal ezelőtt találkozott Mrs. Kingsleyvel, valószínűleg idefent. De azt állítja, hogy azóta nem látta az asszonyt. Nem tudjuk, higgyünk-e neki. Nincs okunk hinni, de nincs okunk kételkedni sem.

– Eszerint Mrs. Kingsley most nincs vele?

– Ő azt mondja, nincs.

– Nem hinném, hogy Mrs. Kingsley nagy hűhót csapna olyan apróságokból, mint a házasság – ítélte meg józanul. – Mézeshetek Floridában – az már inkább az ő stílusa.

– Mondja, nem tudna nekem határozott felvilágosítást adni? Nem látta őt elmenni, vagy nem hallott valami hiteles dolgot?

– Semmit – felelte. – És ha tudnék valamit, kétlem, hogy megmondanám. Ronda fráter vagyok, de nem mocskolom be magam ilyesmivel.

– Nos, köszönöm, hogy megpróbált segíteni.

– Nem tartozom magának semmivel – mondta. – A pokolba magával és minden istenverte szaglászó spiclivel.

– Na, itt vagyunk – mondtam én.

Odaértünk a tó végéhez. Ott hagytam Billt, és kimentem a kis mólóra. A végén a fakorláthoz támaszkodtam, és láttam, hogy amit fedett zenekari pódiumnak néztem, csupán két megtámasztott fal, mely tompaszögben ér össze a gát felőli oldalon. Mintegy kétlábnyira lelógó tetejét úgy illesztették rá, mint valami fedőt. Bill Chess utánam jött, és mellettem a korláthoz támaszkodott.

– Nem mintha nem lennék hálás az italért – mondta.

– Jó, jó. Hal van-e a tóban?

– Néhány szép, öreg pisztráng. Nincs utánpótlás. Engem nem érdekel a hal. Nem bajlódok velük. Bocsánat, már megint kellemetlenkedem.

Vigyorogtam, a korláthoz támaszkodtam, és lefelé bámultam a mély, csendes vízbe. Ahogy az ember belenézett, zöldnek látszott. Valami örvénylés volt odalent, és egy fürge, zöldes alak suhant tova a vízben.

– Ott az öreg fater – mondta Bill Chess. – Nézze a vén dögöt. Szégyellhetné magát, hogy így elhízott.

Lent a víz alatt valami padozat látszott. Nem tudtam mire vélni. Megkérdeztem Bill Chesst.

– Valaha csónakkikötő volt itt, mielőtt a duzzasztógát készült. Az annyira megemelte a vizet, hogy a régi kikötő hat lábbal a víz felszíne alá került.

A móló egyik oszlopához kötve lapos fenekű csónak ringatózott egy rojtos kötélen. Majdnem mozdulatlanul feküdt a vízen, de azért mégsem egészen. A levegő békés volt, nyugodt és napos. Olyan csendet és nyugalmat árasztott, amilyet a városban sosem találni. Órákig tudtam volna ott maradni, és nem csinálni semmit, csak felejteni Derace Kingsleyt, a feleségét és annak szeretőit.

Mellettem egyszer csak megmozdult Bill Chess. Felordított: – Oda nézzen!

Kemény ujjait a karomba vájta, már kezdtem begerjedni. Mélyen áthajolt a korláton, úgy meredt lefelé, mint egy őrült. Cserzett arca elfehéredett. Én is lenéztem a vízbe, az elmerült stég szélére.

Valami lanyhán hullámzott a vízben, az elmerült, zöld deszkapadozat szélénél. Egy darabig ide-oda lebegett, aztán az ár visszavitte a padozat alá, és eltűnt.

Ez a valami túlságosan emlékeztetett egy emberi karra.

Bill Chess feszesen kihúzta magát. Szó nélkül megfordult, és visszabicegett a mólón. Lehajolt egy laza kőhalomhoz. Lihegett. Kiszabadított egy nagy követ, mellmagasságig felemelte, és megindult vele visszafelé a mólón. A kő biztos nyomott vagy száz fontot. Bill nyakizmai úgy kidagadtak feszes, barna bőrén, mint a kötelek a vitorlavászon alatt. Lélegzete sziszegve tört elő összeszorított fogai közül.

Elérte a móló végét, megtámaszkodott, és magasra emelte a követ. Egy pillanatig egyensúlyozva tartotta, a szeme lefelé nézett, méregetett. Aztán bizonytalan kis nyögést hallatott, és a törzse nekilódult a reszkető korlátnak. A nehéz kő bezuhant a vízbe.

A loccsanástól mindketten nedvesek lettünk. A szikladarab egyenesen zuhant, és

szinte pontosan eltalálta a víz alatti kikötő szélét, ott, ahol azt a valamit láttuk ki-be hullámzani.

A víz egy pillanatig zavarosan kavargott, majd a fodrok széthúzódtak a messzeségbe. Egyre kisebbé váltak, középen még egy kicsit habzott a víz, azután jóval később, mint vártuk, hallani lehetett a mélyben szétroppanó fa tompa recsegését. Egy vén, korhadt palánk hirtelen a víz felszínére ugrott, töredezett vége egész lábnyira kiemelkedett a vízből, majd csattanva visszaesett, és tovaúszott.

A mély víz ismét kitisztult. Valami mozgott benne, ami nem deszka volt. Lassan emelkedett, végtelenül nyugodtan és lankadtan, hosszú, sötét, csavart valami, ami lustán átfordult a vízben, amint emelkedett. Sietség nélkül, könnyedén, közömbösen jutott a felszínre. Átázott, fekete gyapjút láttam, éjfekete bőrmellényt, női lastexnadrágot. Láttam két cipőt, valamit a csúnyán kidagadt cipők és a nadrág leszorítója között. Azután egy sötétszőke fürtöt láttam, amint egy pillanatra – szinte hatásvadász módon – kisimult a vízben, majd ismét összekuszálódva tovaörvénylett.

Az a valami még egyszer megfordult a tengelye körül. Egy kar lendült kissé a víz felszíne fölé. A kar duzzadt kézben végződött. Egy torzszülött kezében. Azután jött az arc. Dagadt, kásásfehér massza: arcvonások nélkül, szem, száj nélkül. Szürke, pépes daganat, lidércnyomás, emberi hajjal.

Félig a húsba süppedt, nehéz, zöld kövekből álló nyakék jelezte az egykori nyakat. A nagy, csiszolatlan, zöld köveket csillogó lánc kapcsolta össze.

Bill Chess úgy megmarkolta a korlátot, hogy az ujjpercei olyanok lettek, akár a fényezett csont.

– Muriel! – nyögte rekedten. – Édes istenem, ez Muriel!

Úgy tűnt nekem, hogy a hangja messziről jön, a hegyeken túl, sűrű, néma erdőkön keresztül.

7.

A deszkakaliba ablaka mögött a pult egyik vége tele volt poros prospektusokkal. Fönt, az ajtó üvegezett részén fekete betűkkel ez állott: *Rendőrfőnök. Tűzoltóparancsnok. Városi rendőrbiztos. Kereskedelmi Kamara.* Az üveg alsó sarkához Vöröskereszt-emblémát erősítettek.

Bementem. Az egyik sarokban nagy hasú kályha állt, a másikban, a pult mögött, redőnyös íróasztal. A falon a kerület nagy térképe függött, és mellette vastag deszkalap négy kampóval. Az egyiken kopott, ezerszer foltozott, skótmintás bekecs lógott. A pulton, a poros prospektusok mellett, a szokásos rugóra függesztett toll hevert, egy agyonhasznált itatós és besűrűsödött tintásüveg társaságában. Az íróasztal melletti falat ellepték a belevésett telefonszámok. A számokat mintha gyerekkéz írta volna, de olyan kitörölhetetlenül, hogy eltartanak, míg maga a fafal. Egy férfi ült az íróasztalnál. Karosszékének lábait két hosszanti, sízerű deszkába rögzítették. Hatalmas köpőcsésze támaszkodott a jobb lábához. A férfiú feje búbján átizzadt, széles karimájú kalap. Nagy, szőrtelen kezét kényelmesen összekulcsolta a hasán, a már évekkel ezelőtt elnyűtt khaki nadrág szíja fölött. Inge éppen illett a nadrágjához – csupán még annál is fakóbb volt. Vastag nyakáig fel volt gombolva, de nyakkendő nem ékesítette. A haja mákos, a halántéka meg piszkos hószínű. Bal csípőjére nehezedve ült, mivel jobb farzsebében volt a pisztolytáska, amiből fél láb hosszúságú, 45-ös pisztoly domborodott ki és fúródott széles hátába. A melle bal oldalán ékeskedő csillag egyik ága lekonyult.

Füle nagy és szeme barátságos volt. Állkapcsa lassan rágcsált. Olyan veszedelmesnek látszott, mint egy mókus, de sokkal kevésbé idegesnek. Nekem minden tetszett rajta. A pulthoz támaszkodtam, és néztem őt, ő meg nézett engem. Biccentett, és fél pint dohánylevet engedett le a jobb lába mellett a köpőcsészébe. Olyan csúf hangot adott, mint mikor valami belepottyan a vízbe.

Rágyújtottam, és a hamutartót kerestem.

– Próbálja ki a padlót, fiam – mondta a barátságos, nagydarab ember.

– Ön Patton seriff?

– Rendőrbiztos és helyettes megyei rendőrfőnök. Ami törvény itt létezik, az én vagyok. Egyébként jönnek a választások. Egy sereg derék gyerek indul ellenem ez alkalommal, és lehet, hogy kifúrnak. Nyolcvanat keresek havonta, plusz lakás, fűtés és világítás. Nem megvetendő itt a vén hegyek közt.

– Semmitől sem kell tartania – nyugtattam meg. – Nagy reklámja lesz.

– Igazán? – kérdezte közönyösen, és ismét beszennyezte a köpőcsészét.

– Igazán, ha illetékessége kiterjed a Little Fawn-tóra is.

– Kingsley birtoka. Hogyne. Történt valami, fiam?

– Egy halott nő van a tóban.

Láthatólag megrendült. Kezeit összekulcsolta, és megvakarta az egyik fülét. A széke karfájába kapaszkodva feltápászkodott, közben ügyesen kirúgta maga alól a széket. Most, hogy állt, látszott, hogy magas, keménykötésű ember. A háj csak kedélyessé tette.

– Ismerem az illetőt? – kérdezte zavartan.

– Muriel Chess. Azt hiszem, ismeri. Bill Chess felesége.

– Igen. Ismerem Bill Chesst. – A hangja kissé megkeményedett.

– Öngyilkosságnak látszik. Rövid levelet hagyott hátra, úgy hangzik, mintha éppen menni készülne valahová. De lehet egy öngyilkos búcsúlevele is. Muriel nem szép látvány. Hosszú ideig volt a tóban, a körülményekből ítélve, körülbelül egy hónapig.

Megvakarta a másik fülét. – Milyen körülményekre gondol? – A szeme az arcomat fürkészte. Lassan, nyugodtan, de mégis kutatva nézett. Úgy látszott, nem sieti el a dolgot.

– Egy hónappal ezelőtt összevesztek. Bill átment a tó északi oldalára, és néhány órát távol volt. Mikor hazaért, Muriel már nem volt otthon. Azóta sem látta őt Bill.

– Értem. És maga kicsoda, fiam?

– Marlowe vagyok, Los Angelesből jövök a birtokot megnézni. Kingsleytől hoztam egy levelet Bill Chesshez. Bill körülvezetett a tavon, és kimentünk arra a kis mólóra, amit annak idején a filmesek építettek. A korláthoz támaszkodtunk, és a vizet bámultuk. Aztán észrevettünk valamit, ami olyan volt, mintha egy emberi kar bukkanna elő az elmerült, öreg csónakkikötő alól. Bill bedobott egy nehéz követ, és a test feljött a víz színére.

Patton szempillája sem rezdült, úgy nézett rám.

– Mondja, seriff, nem lenne jó felszaladni? Az az ember félőrült az izgalomtól, és egész egyedül van odafent.

– Mennyit ivott?

– Amíg elmentem, nagyon keveset. Volt nálam egy pint, de megittuk majdnem az egészet.

Odament redőnyös íróasztalához, és kinyitott egy fiókot. Kiemelt három vagy négy üveget, és a fény felé tartotta őket. – Ez a kicsike majdnem tele van – veregette meg barátságosan az egyiket. – Mount Vernon. Ez biztos jót tesz neki. A megye nem ad nekem pénzt elsősegélyitalra, így aztán innen-onnan kell beszereznem. Maga ne éljen vele. Sosem értettem, hogy tudnak egyesek annyira rabjává lenni.

Az üveget a bal farzsebébe süllyesztette, az íróasztalt lezárta, a pult csapóasztalát felemelte. Az ajtó üvegrészéhez belülről cédulát erősített. Mikor kimentünk, megnéztem, mi áll rajta. Ez volt: „Rögtön jövök – Talán.”

– Leszaladok Hollis dokiért – mondta. – Mindjárt itt leszek, és felveszem magát. A maga kocsija ez?

– Az enyém.

– Mikor visszaértem, jöjjön utánam. – Beszállt a kocsijába, amin volt sziréna, két vörös fényszóró, két ködlámpa, a tetején egy új légoltalmi jelzőkürt, a hátsó ülésen három balta, két nagy köteg kötél és egy tűzoltó-készülék, a felhágón egy keretben benzin-, olaj- és vízkannák, a poggyásztartón, a pótkerékhez kötve, egy pót-pótkerék. Az ülésekből mocskos vattacsomókban lógott ki a kárpitozás, és félhüvelyknyi por lepte azt a kevés festéket, ami még nem pattogzott le a kocsiról.

A szélvédő üveg jobb sarkában ez állott csupa nagybetűvel egy fehér kártyán:

VÁLASZTÓK, FIGYELEM!
SZAVAZZATOK JIM PATTONRA! TÚL ÖREG MÁR
AHHOZ, HOGY MÁS MUNKÁT KERESSEN!

Megfordította a kocsit, és fehér porfelhő kavargott utána, amint végigszáguldott az utcán.

A teherpályaudvarral szemben, egy fehér favázas épület előtt állt meg. Bement a fehér épületbe, majd mindjárt ki is jött egy emberrel, aki beült a hátsó ülésre, a balták és kötelek közé. A hivatalos kocsi visszajött, és én utánaeredtem. Végigszaladtunk a főutcán, a lastexnadrágok és sortok, a kötött mellények és megcsomózott, tarka pettyes selyemkendők, a görcsös térdek és bíborajkak között. A falun túl felmentünk a poros dombra, és megálltunk egy kunyhónál. Patton finoman megnyomta a dudát, mire egy kopott, kék overallos ember kinyitotta a kunyhó ajtaját.

– Szállj be, Andy! Munkánk akadt.

A kékoverallos morcosan bólintott, és eltűnt a kunyhóban. Visszajött, fején kagylószürke oroszlánvadász-kalapban, és beült Patton kocsijának kormányához. Patton meg átcsúszott a másik ülésre. Andy harminc év körüli, sötét hajú, hajlékony ember volt, a bennszülött enyhén piszkos és kissé rosszul táplált küllemével.

Kihajtottunk a Little Fawn-tóhoz. Kiadós iszaplepényhez elegendő port nyeltem. A rácsos kapunál Patton kiszállt, átengedett bennünket, aztán folytattuk utunkat a tó felé. Patton itt újra kiszállt, és a víz széléhez ment a kis móló felé kémlelve.

Bill Chess meztelenül ült a móló kövén, fejét kezébe temette. Mellette a nedves deszkán ott hevert valami kinyúlva.

– Még egy kicsit továbbhajthatunk – mondta Patton.

A két kocsi leért a tóhoz, és mind a négyen odasereglettünk a mólóra, Bill Chess háta mögé. Az orvos megállt, és zsebkendőjébe köhögött. Elgondolkozva nézte a zsebkendőt. Szögletes, bogárszemű ember volt, szomorú, beteg arcú.

Az a valami, ami egykor egy asszony volt, arccal lefelé feküdt a deszkán, hóna alatt kötéllel. Bill Chess ruhái oldalt hevertek. Ő maga forradásos térdű, merev lábát kinyújtotta, a másikat felhúzta, és a homlokát rátámasztotta. Nem mozdult, és nem nézett fel, mikor odamentünk hozzá.

Patton kivette a zsebéből a Mount Vernon-os flaskát, kinyitotta, és odanyújtotta

Billnek.

– Egy kis szíverősítőt, Bill!

Szörnyű bűz áradt a levegőben. Bill Chess mintha észre sem vette volna. Patton sem. Az orvos sem. Az Andy nevű tag elővett a kocsiból egy poros barna takarót, és rádobta a tetemre. Aztán szó nélkül odébbállt, és egy fenyőfa alatt okádni kezdett.

Bill Chess nagyot húzott az üvegből, aztán ott ült felhúzott, meztelen térdéhez támasztva a flaskát. Fojtott, száraz hangon kezdett el beszélni, nem nézett senkire, nem szólt külön senkihez.

Beszélt a veszekedésről, és ami utána történt, de nem mondta, mi történt. Nem említette Mrs. Kingsleyt még futólag sem. Elmondta, hogy az én távozásom után elővett egy kötelet, és lement a víz alá, kihúzta azt a dolgot. A felszínre vonszolta, majd a hátára vette, és kivitte a mólóra. Hogy miért, nem tudja. Aztán újra visszament a vízbe. Nem köteles megmondani, miért.

Patton egy kis bagót tett a szájába, és csendben rágcsálta, nyugodt szeme telve a semmivel. Aztán jól összeszorította a fogát, és lehajolt, hogy a hulláról lehúzza a takarót. Óvatosan megfordította, mintha attól félne, eltörik. A késő délutáni nap fénye megvillant a nyakéken. A nagy, zöld kövek egy része besüllyedt a feldarabolt nyakba. Durván vágott és fénytelen gyöngy volt, olyan, mint a zsírkő vagy a hamis jade. A csatja aranyozott láncon csüngő sas volt, apró briliánsokkal kirakva. Patton kiegyenesedett, és belefújta az orrát szürkés zsebkendőjébe.

– Mit szól ehhez, doktorkám?

– Mihez? – kérdezte a bogárszemű.

– A halál oka és ideje.

– Ne hülyéskedjen, Jim Patton.

– Semmit nem tud mondani?

– Attól, hogy ezt nézem? Te jó isten!

Patton sóhajtott. – Rendben van, fulladásnak látszik – ismerte el. – De sosem lehet tudni. Volt már olyan eset, hogy az áldozatot megkéselték vagy megmérgezték, vagy valami hasonló, aztán benyomták a vízbe, hogy másképp nézzen ki a dolog.

– Sok hasonló eset van erre? – gonoszkodott az orvos.

– Az öreg Meachem apó volt az egyetlen rendes gyilkossági esetünk a környéken – felelt Patton, szeme sarkából Bill Chesst figyelve. – Odaát, az északi parton, Sheedy Canyonban volt egy kalibája. Nyaranta aranymosással próbálkozott egy régi aranylelőhelyen, amit az államtól bérelt valahol a völgy végén, Belltop közelében. A nép nem látta őt már jó ideje, aztán jött egy erős havazás, és házának a teteje megcsúszott az egyik oldalon. Így hát odamentünk, hogy megpróbáljuk egy kicsit helyrepofozni. Azt hittük, az öreg szó nélkül lement a hegyről, ahogy azt a régi aranyásók tenni szokták. A fenét ment le! Ott feküdt az ágyon, a fejében egy favágófejszével. Sose jöttünk rá, ki volt a tettes. Valaki arra gondolt, biztos volt az öregnek egy zacskó eldugott aranya a nyári aranymosásból.

Elgondolkozva nézett Andyre. Az oroszlánvadász-kalapos férfiú a fogát szítta, majd megszólalt:

– Naná, nem tudtuk, ki volt! Guy Pope. Csakhogy Guyt elvitte a tüdőgyulladás kilenc nappal az előtt, hogy Meacham apót megtaláltuk.

– Tizenegy nappal – így Patton.

– Kilenc – vágta rá az oroszlánvadász-kalapos.

– Hat éve már annak, Andy. Legyen meg az örömöd, fiam. Miért gondolod, hogy Guy Pope volt a tettes?

– Guy kunyhójában találtunk vagy három uncia apró aranyrögöt meg egy kis aranyport. Guy bérletén sosem volt más, mint aranypor. Az öreg viszont penny súlyú rögöket is talált, nem is egyszer.

– Így van ez – mosolygott rám Patton halványan –, valamiről mindig megfeledkezik az emberfia, ugye? Akármilyen óvatos.

– Hekusduma – utálkozott Bill Chess, és felvette a nadrágját. Aztán leült, hogy felhúzza a cipőjét és az ingét. Mikor minden rajta volt és felállt, még egyszer lehajolt az üvegért, jót húzott belőle, majd óvatosan visszarakta a deszkára. Szőrös csuklót Patton felé lökte:

– Maguk, hekusok így gondolkodnak az ilyesmiről. Bilincseljen már meg, essünk túl rajta! – mondta vadul.

Patton ügyet sem vetett rá. A korláthoz ment, és lenézett. – Furcsa helyen volt ez a test. Nincs itt említésre méltó áramlás, de ha van is, inkább a zsilip irányába.

Bill Chess leeresztette a csuklóját, és csendesen megszólalt: – Muriel maga tette, te átkozott bolond. Lemerült, a deszkák alá úszott, és belélegezte a vizet. Így kellett legyen. Másképp nem történhetett.

– Ebben nem vagyok olyan biztos, Bill – felelte Patton szelíden. A szeme teljesen kifejezéstelen volt.

Andy a fejét csóválta. Patton ravasz vigyorral nézett rá: – Min töröd a fejed?

– Kilenc nap volt, én mondom. Utánaszámoltam – morogta az oroszlánvadász-kalapos.

Az orvos az égnek emelte a karját, és egyik kezével a fejét tapogatva odébb ment. Újból beleköhögött a zsebkendőjébe, és megint szenvedélyes figyelemmel nézte a zsebkendőt.

Patton intett nekem, és átköpött a korláton. – Térjünk át erre az ügyre, Andy.

– Próbált már egy testet hat láb mélyen a víz alatt vonszolni?

– Még eddig nem, Andy. Nem lehetne kötéllel megoldani?

Andy vállat vont. – Ha kötelet használtak volna, azt látni lehetne a hullán. Ha az ember így akarja magát elárulni, minek fárad azzal, hogy valamit is elleplezzen?

– Idő kérdése – így Patton. – A pasasnak rendeznie kell az ügyeit.

Bill Chess morgott egyet, és lenyúlt a whiskyért.

Ezeknek a hegyilakóknak ünnepélyes arcát nézve, nem tudtam, mire gondolnak

voltaképpen.

Patton odavetette: – Valami levélről is szó esett.

Bill Chess a tárcájában turkált, és előhúzta az összehajtott, vonalazott papírt. Patton elvette, és lassan elolvasta.

– Mintha nem lenne rajta keltezés – jegyezte meg.

Bill Chess komoran rázta a fejét. – Nincs is. Muriel egy hónapja ment el. Június 12-én.

– Egyszer már elhagyta magát, ugye?

– El. – Bill Chess rámeredt. – Berúgtam, és szörnyen másnapos voltam. Múlt decemberben, épp mielőtt az első hó leesett. Eltűnt egy hétre, aztán visszajött egészen megszépülve. Azt mondta, muszáj volt innen elmennie egy időre, és hogy egy barátnőjénél volt, akivel régebben együtt dolgozott Los Angelesben.

– Hogy hívták az illetőt? – kérdezte Patton.

– Sose mondta, és én sosem kérdeztem. Amit Muriel tett, az nekem szent volt.

– Értem. Hagyott akkor üzenetet? – kérdezte Patton simán.

– Nem.

– Ez a levélke elég réginek látszik – mutatta fel Patton a cédulát.

– Egy hónapig hordtam magamnál – morgott Bill Chess. – Ki mondta magának, hogy Muriel már egyszer elhagyott?

– Nem emlékszem – felelte Patton. – Tudja, hogy van az ilyen kis helyeken. Az emberek mindent észrevesznek. Kivéve talán nyáron, mikor sok az idegen.

Egy ideig mindenki hallgatott, aztán Patton közömbös hangon megszólalt: – Június 12-én ment el a felesége, azt mondja? Vagy azt gondolja csak? Nem azt mondta, hogy a népek ott a tó túlsó oldalán idefent voltak akkor?

Bill Chess rám nézett, és az arca megint elsötétült. – Kérdezze meg ezt a kopót, ha nem mószerolt máris eleget.

Patton nem nézett rám. A hegyeket nézte messze túl a tavon. Szelíden mondta: – Mr. Marlowe egyáltalán semmit sem mondott, Bill, kivéve azt, hogyan jött fel a test a víz felszínére, és hogy ki volt az. És hogy Muriel elment, ahogy te gondolod, és egy levélkét hagyott, amit te megmutattál neki. Azt hiszem, ebben nincs semmi rossz, igaz?

Megint csend lett, és Bill Chess a tőle pár lábnyira fekvő letakart hullát nézte meredten. Kezét ökölbe szorította, és egy kövér könnycsepp gördült le az arcán.

– Mrs. Kingsley itt volt – mondta. – Ugyanaznap ment le a hegyről ő is. A többi házban nem volt senki. Perryék és Farquhaték egyáltalán nem voltak fent az idén.

Patton bólintott és hallgatott. Valamiféle feszült üresség lógott a levegőben, mintha egy ki nem mondott dolog mindnyájuk előtt nyilvánvaló lenne, és nem is lenne szükséges kimondani.

Akkor Bill Chess vadul felkiáltott: – Vigyetek be, gazemberek, az anyátok istenségit! Biztos én voltam! Én fojtottam meg! A feleségem volt, és szerettem.

Rongyember vagyok, mindig rongyember voltam, mindig rongyember leszek, de akkor is szerettem. Ti, fiúk, tán meg sem értitek ezt. Ne is fáradjatok vele. Vigyetek be, átkozottak!!

Senki sem szólt semmit.

Bill Chess lenézett kemény, barna öklére. Vadul fellendítette, és teljes erővel belevágott az arcába.

– Te rohadt szemét! – lihegte rekedten.

Az orrából lassan megindult a vér. Ott állt, és a vér lecsurgott az ajkán, le a szája szegletén, az álla hegyéig. A vércsepp csendesen az ingére cseppent.

Patton halkan megszólalt: – Le kell hogy vigyelek kihallgatásra, Bill. Te is tudod. Nem vádolunk semmivel, de odalent kell hogy beszéljenek veled a tagok.

Bill Chess súlyosan szólt: – Átöltözhetem?

– Persze. Andy, te vele mész. És nézz utána, mibe csomagolhatnánk ezt a dolgot.

Elmentek, végig az ösvényen, a tó partján. Az orvos krákogott, elnézett a víz fölött, és sóhajtott.

– Mentőkocsival akarja leküldeni a hullát, ugye, Jim?

Patton a fejét rázta. – Nem. Szegény járás ez, dokikám. Azt hiszem, a hölgy olcsóbban is utazhat, mint amit maga kap a mentőkért.

Az orvos dühösen otthagyta, de még visszaszólt: – Értesítsen, ha velem akarja kifizettetni a temetést!

– Mire jó ez a beszéd – sóhajtott Patton.

8.

Az Indiánfej Szálló barna épület volt, szemben az új táncpalotával, a sarkon. Leparkoltam előtte, és a mosdóban megmostam az arcomat, kezemet, és kifésültem a fenyőtűket a hajamból, mielőtt bementem a hall melletti étkező- és bárhelyiségbe. A terem zsúfolásig megtelt sportzakós és italszagú férfiakkal, valamint éles kacajú, bikavérszín körmű és piszkos ujjú nőszemélyekkel. A csapszék üzletvezetője, egy kisfizetéses vagány, ingujjban és a szájában szétmarcangolt szivarral, éber szemmel járta a szobát. A pénztárnál seszínű hajú férfiú küszködött egy kis rádióval, hogy a háborús híreket fogni tudja. De a készülék éppúgy tele volt légköri zavarokkal, mint a burgonyapüré vízzel. Mélyen hátul, a szoba sarkában, öttagú helybeli népi zenekar rosszul szabott fehér zakóban és bíboringben megpróbálta túlharsogni a hangzavart a bárnál, mereven belemosolyogván a sűrű cigarettafüstbe és az alkoholtól átitatott hangok ködébe. Puma Pointban teljes lendületben volt a gyönyörű nyár.

Befaltam az úgynevezett szabványvacsorát, majd ittam egy brandyt, hogy a kaját lenyomja, és fel ne törjön a gyomromból. Aztán kimentem a főutcára. Még világos nappal volt, de néhány neonreklám már világított. Az est tovahömpölygött a dudáló motorok, visító gyerekek, zörgő tekék, a lövöldékben vidáman kattanó-csattanó huszonkettesek, őrültként járó wurlitzerek kedélyes zajával. És mindezek hátterében még kintről, a tó felől, behallatszott a motorcsónakok átható, köhögő zúgása. Úgy száguldoztak, mintha a halállal versenyeznének – holott nem tartottak sehova.

A Chryslerben karcsú, komoly külsejű, barna lány ült, barna lastexnadrágban. cigarettázott, és egy valódi vadnyugati majorságnak álcázott penzióból jött cowboyjal beszélgetett. A fiú a sárhányómon ült. Megkerültem a kocsit, és beszálltam. A cowboy eloldalgott. A lány nem moccant.

– Birdie Keppel vagyok – mondta kedvesen. – Napközben én vagyok a helybeli kozmetikus, este meg a Puma Point-i Lobogó munkatársaként dolgozom. Bocsásson meg, hogy a kocsijában ülök.

– Nem tesz semmit – feleltem. – Csak üldögélni óhajt, vagy akarja, hogy elvigyem valahová?

– Hajtson kicsit lejjebb az úton, ahol csendesebb, Mr. Marlowe. Amennyiben hajlandó velem szóba állni.

– De gyorsan terjed a hír maguk felé! – jegyeztem meg, és beindítottam a kocsit.

Elhajtottam a posta előtt, a sarokra, ahol egy kék-fehér *Telefon* feliratú nyíl egy keskeny utcán keresztül a tó felé mutatott. Befordultam, elhaladtam a telefonfülke mellett. Voltaképpen fakaliba volt, előtte picike, bekerített pázsittal. Aztán elmentem még egy másik kis kunyhó előtt, és megálltam egy hatalmas tölgyfánál. Ágai áthajoltak az egész úton, sőt, még úgy ötven lábbal mögéje nyúltak.

– Itt jó lesz, Keppel kisasszony?

– Kitűnő. Egyébként Keppelné vagyok. De csak hívjon Birdie-nek, mint mindenki. Örülök, hogy találkoztunk, Mr. Marlowe. Úgy tudom, Hollywoodból jön, a bűnös városból.

Felém nyújtotta izmos, barna kezét, megráztam. Ez a kéz annyi hajtűt szurkált már kövér szőkeségek kontyába, hogy a szorítása kemény volt, akár a jegesember fogója.

– Szegény Muriel Chessről beszéltem Hollis doktorral – kezdte. – Gondoltam, tájékoztathatna néhány részletről. Úgy tudom, maga találta meg a tetemet.

– A valóságban Bill Chess találta meg. Én csak vele voltam. Beszélt Jim Pattonnal?

– Még nem. Lement a hegyről. Különben is, nem hiszem, hogy Jim sokat mondana nekem.

– Jim újraválasztás előtt áll – feleltem. – Maga pedig újságíró.

– Mr. Marlowe, Jim nem politikus, és én aligha nevezhetem magam újságírónak. Az a kis lap, amit itt kiadunk, inkább amatőr vállalkozás.

– Nos, mit akar tudni? – Megkínáltam cigarettával, és tüzet adtam neki.

– Mesélje el, mi történt.

– Feljöttem ide Derace Kingsley levelével, hogy megnézzem a birtokát. Bill Chess körbevezetett, beszélgetésbe elegyedett velem, elmesélte, hogy a felesége elhagyta, és megmutatta a búcsúlevelet. Volt velem egy flaska, és ő alaposan nekilátott. Eléggé el volt kenődve. Az ital feloldotta, de magányos volt, és mindenképpen beszélni vágyott. Így történt. Nem ismertem őt. Megkerültük a tavat, és visszafelé jövet kimentünk a mólóra. Bill észrevett egy kart, amint az elsüllyedt kikötő alól kibukkant. Kiderült, hogy ahhoz tartozott, ami megmaradt Muriel Chessből. Azt hiszem, ennyi az egész.

– Hollis doktortól úgy hallom, hosszú ideig volt a vízben. Elég csúnyán felbomlott, meg minden.

– Igen. Valószínűleg egy egész hónapig volt ott, mialatt Bill azt hitte, elment. Nincs okunk másra gondolni. A levél egy öngyilkosjelölt levele.

– Biztos ez, Mr. Marlowe?

Oldalról ránéztem. Elgondolkodó barna szem pillantott rám a tupírozott haj alól. Lassan-lassan kezdett besötétedni. Nem volt ez több, mint a fény csekélyke halványulása.

– Azt hiszem, a rendőrségnek mindig vannak kételyei ilyen esetben – mondtam.

– És önnek?

– Az én véleményem nem érdekes.

– De mégis mi a véleménye?

– Én csak ma délután ismertem meg Bill Chesst. Hirtelen haragú gyereknek tűnt, ő sem tartja szentnek magát. De úgy látszik, szerelmes volt a feleségébe. És nem

tudom elképzelni, hogy ott lézeng a telepen egy hónapon át, tudva azt, hogy Muriel meg ott rohad a vízben, a móló alatt. Hogy mikor kijön a kunyhójából a napfényre, és kinéz a lágy, kék vízre, lelki szemével azt lássa, ami a víz alatt van, és arra gondoljon, hogy mi történik azzal, ami ott van. Tudva, hogy ő juttatta oda az asszonyt.

– Én sem tudom elképzelni – mondta halkan Birdie Keppel. – Senki sem. És mégis, az értelmünk azt sugallja, ilyen dolgok megtörténtek, és meg is fognak történni. Ingatlanüzlettel foglalkozik, Mr. Marlowe?

– Nem.

– Ha szabad kérdeznem, mivel foglalkozik?

– Inkább nem mondanám meg.

– Ez majdnem ugyanaz, mintha megmondta volna – jegyezte meg Birdie. – Mellesleg, Hollis doktor hallotta, mikor ön megmondta a teljes nevét Jim Pattonnak. És van egy megfelelő útmutatónk az irodában. Nem említettem senkinek.

– Kedves magától.

– Továbbmegyek, nem is fogom. Ha nem akarja.

– Mit kér érte?

– Semmit – felelte. – Igazán semmit. Nem tartom magam nagyon jó újságírónak. És soha nem írnék le semmi olyat, ami Jim Pattont zavarba hozná. Jim kincset ér.

– Ne vonjon le helytelen következtetéseket – ajánlottam. – Egyáltalán nem érdeklődtem Bill Chess iránt.

– És Muriel Chess sem érdekli?

– Miért érdekelne?

Gondosan elnyomta a cigarettáját a hamutartóban, a műszertábla alatt. – Jó, legyen meg az öröme – kezdte –, de van itt egy mozzanat, amin, ha még nem tudja, elgondolkozhat. Volt idefent vagy hat héttel ezelőtt egy De Soto nevű, Los Angeles-i zsaru. Nagydarab, faragatlan, rettenetesen rossz modorú pali. Nem tetszett nekünk, és nem sokat árultunk el neki. Úgy értem, mi hárman, a Lobogó irodájában. Volt nála egy fénykép, és egy Mildred Haviland nevű nőt keresett. Azt mondta, rendőrségi ügyben. Közönséges fénykép volt, nagyított pillanatfelvétel, nem rendőrségi kép. Azt mondta, tudomása van róla, hogy a nő idefent tartózkodik. A kép nagyon hasonlított Muriel Chessre. Azon a haj vörösnek tűnt, és a frizura is egész más volt, mint amit Muriel viselt. A szemöldök a képen keskeny ívvé volt kitépve. Mindez nagyon megváltoztat egy nőt. De mégis nagyon hasonlított Bill Chess feleségére.

A kocsi ajtaján doboltam, majd egy pillanat múlva megkérdeztem: – Mit mondtak De Sotónak?

– Nem mondtunk semmit. Először is, nem lehettünk biztosak a dologban. Másodszor, nem tetszett a tag modora. Harmadszor, még ha biztosak lettünk volna is, és tetszett volna is a modora, mi aligha uszítottuk volna rá Murielre. Miért tettük

volna? Mindenkinek van az életben megbánnivalója. Itt vagyok én. Férjnél voltam egy professzornál, klasszika filológus a redlandi egyetemen. – Könnyedén felnevetett.

– Biztosan magának is megvan a maga története – mondtam.

– Persze. De idefent csak emberek vagyunk.

– Felkereste ez a De Soto nevű ember Jim Pattont?

– Biztos meg kellett tennie. Jim nem említette.

– Megmutatta a jelvényét?

Gondolkodott, aztán megrázta a fejét. – Nem emlékszem rá. Mi csak feltételeztük abból, amit mondott. Valóban úgy viselkedett, mint egy dörzsölt városi hekus.

– Szerintem ez éppen ellene szól annak, hogy az lett volna. Szólt valaki Murielnek erről a dologról?

Habozott, egy hosszú pillanatig csendesen kinézve a szélvédőn, aztán megfordította a fejét, és bólintott.

– Én szóltam. Semmi közöm nem volt hozzá, ugye?

– Mit mondott Muriel?

– Semmit sem mondott. Furcsán, zavartan felnevetett, mintha rossz viccet csináltam volna. Aztán elment. De az volt a benyomásom, hogy bár csupán egy pillanatra, de különös fény villant fel a szemében. Még mindig nem érdeklődik Muriel Chess iránt, Mr. Marlowe?

– Miért érdeklődnék? Míg fel nem jöttem ide ma délután, azt sem tudtam, hogy a világon van. Becsszóra. És Mildred Havilanről sem hallottam soha. Visszavigyem a városba?

– Ó, nem, köszönöm. Gyalog megyek. Csak pár lépés. Nagyon lekötelezett. Valahogy remélem, hogy Bill nem kerül csávába. Különösen ilyen csúf csávába.

Kiszállt a kocsiból, fél lábon állva felszegte a fejét, és nevetett. – Azt mondják, egész jó kozmetikus vagyok. Remélem, így is van. De interjút nem tudok csinálni. Jó éjt.

Jó éjszakát kívántam, és Birdie kisétált az éjszakába. Ott ültem, és néztem, amíg elérte a főutcát, és eltűnt a szemem elől. Akkor kiszálltam a Chryslerből, és a telefontársaság egyszerű kis épülete felé indultam.

9.

Előttem az úton szelíd nőstény szarvas ballagott, nyakán bőr nyakörv. Megveregettem érdes, szőrös nyakát, és bementem a telefonhivatalba. Lastexnadrágos kislány ült egy kisasztalnál, és könyvelt. Kikereste a díjtételt Beverly Hillsbe, és aprópénzt váltott, hogy a perselybe dobjam. Maga a fülke kívül volt, az épület külső falánál.

– Remélem, jól érzi itt magát – mondta a nő. – Nagyon csendes, nagyon kedves hely ez.

Bezárkóztam a telefonfülkébe. Kilencven centért öt percig beszélhettem Derace Kingsleyvel. Otthon volt, és gyorsan ment a kapcsolás. A hang azonban telve volt a hegyek okozta légköri zavarokkal.

– Talált valamit odafent? – kérdezte Kingsley vidáman. Megint erősnek és bizakodónak hatott.

– Túlságosan is sokat találtam – feleltem neki. – És egyáltalán nem azt, amit keresünk. Egyedül van?

– Miért fontos ez?

– Nekem nem fontos. De én tudom, hogy mit fogok mondani. Maga még nem tudja.

– Ki vele, bármi legyen is az!

– Hosszan beszélgettem Bill Chess-szel. Egyedül volt. A felesége elhagyta, éppen egy hónappal ezelőtt. Összevesztek, Bill elment hazulról, berúgott, és mire visszajött, Muriel elment. Hátrahagyott egy levélkét, mondván, hogy inkább meghal, mint hogy tovább is együtt éljen Billel.

– Az az érzésem, Bill túl sokat iszik – hallatszott nagyon távolról Kingsley hangja.

– Mikor Bill hazaért, már egyik asszony sem volt ott. Fogalma sincs, hová ment Mrs. Kingsley. Lavery itt volt májusban, ezt nem is tagadja, de azóta nem járt erre. Igaz, hogy Lavery megint feljöhetett, mikor Bill éppen beszívott. De ennek nem lett volna sok értelme. És akkor két kocsi lett volna itt, hogy a hegyről lemehessenek. Arra is gondoltam, hogy Mrs.Kingsley és Muriel Chess esetleg együtt mentek el. De hát Murielnek is volt saját kocsija. Ezt az elgondolást, noha nem sokat ért, kizárta egy újabb fejlemény. Kiderült, hogy Muriel Chess nem ment el innen. Csupán az ön kis magántavának fenekére ment le. Ma délután jött fel újra. Épp ott voltam.

– Szent isten! – Kingsley a helyzethez illően megdöbbent. – Úgy érti, a vízbe ölte magát?

– Talán. A levél, amit hátrahagyott, öngyilkosságra is enged következtetni. Így is, úgy is felfogható. A test beszorult a móló alatti lesüllyedt, régi kikötő alá. Bill vett

észre egy mozgó kart odalent, amikor a mólón álltunk, és a vizet néztük. Ő húzta ki a tetemet. Azután letartóztatták. Szegény ember, eléggé le van törve.

– Szent isten! – ismételte Kingsley. – El tudom képzelni. Úgy néz ki, mintha ő… – Elhallgatott, mivel a telefonos belépett a vonalba, és újabb 45 centet kért. Bedobtam két negyeddollárost, és a vonal megint rendbe jött.

– Úgy néz ki, mintha mi lenne?

Hirtelen nagyon tisztán hallottam Kingsley hangját: – Úgy néz ki, mintha Bill gyilkolta volna meg Murielt?

– Sajnos nagyon is. Az itteni rendőrbiztosnak, Jim Pattonnak, nem tetszik, hogy a búcsúlevélen nincs keltezés. Állítólag Muriel már egyszer elhagyta Billt valami nőügyből kifolyólag. Patton olyasmivel gyanúsítja Billt, hogy netán egy régebbi levelet tett félre. Mindenesetre Billt kihallgatás végett San Bernardinóba, a hullát meg boncolni vitték.

– És maga mit gondol?

– Nos, Bill önmaga találta meg a hullát. Nem kellett volna kivinnie engem a mólóra. A hulla meg ott maradhatott volna a víz alatt még nagyon sokáig, akár örökre. A levél régi lehet, mert Bill a tárcájában hordta, és időnként kézbe vette, elgondolkodva rajta. Ez alkalommal éppúgy maradhatott keltezetlen, mint máskor. Azt is mondhatnám, az efféle levelek többnyire keltezés nélkül íródnak. Aki ilyet ír, általában siet, és nem törődik a keltezéssel.

– A tetem meglehetősen rossz állapotban lehet. Mit tudhatnak most még megállapítani?

– Nem tudom, hogy vannak felszerelve. Gondolom, megállapíthatják, hogy a halál fulladás következtében állt-e be. És azt is, hogy van-e az erőszaknak olyan nyoma, amit a víz és az oszlás még nem tüntetett el. Megállapíthatják, hogy lelőtték vagy leszúrták-e. Ha a gégecsont törött, arra gyanakodhatnak, hogy Murielt megfojtották. Számunkra most az a legfontosabb, hogy meg kell majd mondanom, én miért jöttem fel ide. Tanúskodnom kell majd a nyomozásnál.

– Ez kínos – dörmögött Kingsley. – Nagyon kínos. Mit szándékozik tenni?

– Hazafelé menet megállok a Prescott Hotelnél, és meglátom, felcsíphetek-e ott valamit. Jóba volt a felesége Muriel Chess-szel?

– Azt hiszem, igen. Crystallal többnyire ki lehet jönni. Én alig ismertem Muriel Chesst.

– Ismert valaha egy Mildred Haviland nevű nőt?

– Kicsodát?

Megismételtem a kérdést.

– Nem – mondta. – Van valami oka, hogy ezt feltételezze?

– Minden kérdésemre kérdéssel felel. Nem, valóban semmilyen ok sincs, amiért ismernie kellene. Különösen, ha alig ismerte Muriel Chesst. Reggel felhívom.

– Tegye azt – mondta, és egy kis szünetet tartott. – Sajnálom, hogy ilyen zűrbe

keveredett. – Aztán megint habozott, jó éjszakát kívánt, és letette a kagylót.

Azonnal csengett a telefon, és a távolsági beszélgetés kezelője éles hangon közölte, hogy öt centtel többet dobtam be. Megmondtam, mit tennék legszívesebben az ilyen nyílásba. Nem tetszett a hölgynek.

Kiléptem a fülkéből, és teleszívtam a tüdőmet levegővel. A szelíd szarvasünő ott állt a kerítés résénél, az út végén. Megpróbáltam félrelökni, de csak nekem támaszkodott, és nem mozdult. Így hát átléptem a kerítésen, visszamentem a Chryslerhez, és a faluba hajtottam.

Patton főhadiszállásán égett a villany, de a vityilló üres volt. A *Rögtön jövök* szövegű cédula még mindig ott volt az ajtó üvege mögött. Továbbmentem a csónakkikötőhöz, és azon túl, az elhagyatott strand széléig. Néhány motorcsónak még mindig fel-alá száguldozott a selymes vízen. A túlsó parton pirinyó sárga fények gyúltak ki játék kunyhókban, miniatűr lejtőkön. Az égen egyetlen csillag izzott valahol északkeleten, alacsonyan, a hegyvonulat felett. Egy száz láb magas fenyő csúcsán vörösbegy ült, és várta, hogy besötétedjék, és elénekelhesse altatódalát.

Csakhamar sötét lett. A kismadár dalolt, majd eltűnt az ég láthatatlan mélységében. Bedobtam a cigarettámat a mozdulatlan vízbe. Beszálltam a kocsiba, és megindultam visszafelé a Little Fawn-tó irányába.

10.

A magánutat elzáró kaput lelakatolták. Beállítottam a Chryslert két fenyőfa közé, átmásztam a kerítésen, és nagyon óvatosan megindultam az út mentén, míg csak fel nem ragyogott lábaimnál a kis tó. Bill Chess kunyhója sötét volt. A három kis ház a túloldalon csak éles árnyékként vetődött a sápadt gránitsziklákra. A zsilipen átszivárgó víz fehéren csillogott, és csaknem hangtalanul hullott alá a patakba. Hallgatóztam, de semmi mást nem hallottam.

Chess házának bejárata zárva volt. Megkerültem az épületet; hátul is hatalmas lakatot találtam az ajtón. Végigmentem a fal mellett, és az ablakrácsokat próbálgattam. Mind jól ült. Csak egyetlen ablakon hiányzott felül a rács. Kis dupla ablak volt, félúton az északi falon. Ez is zárva volt. Csendben álltam, és tovább hallgatóztam. Szellő sem rezdült, a fák olyan némák voltak, mint az árnyak.

Kipróbáltam a késem pengéjét a kis ablak két része között. Semmi eredmény. A zár nem moccant. A falnak támaszkodtam, és gondolkodtam. Aztán hirtelen felkaptam egy jó nagy követ, és odavágtam a középre, ahol a két keret összeért. Hallottam, hogyan hasad a száraz fa, és a zár kiugrott belőle. Az ablak kivágódott a sötétbe. Fellendültem az ablakpárkányra, egyik összehúzott lábamat átügyeskedtem, és befurakodtam a nyíláson. Átfordultam, és leereszkedtem a szobába. Megfordultam, kicsit nyögtem is a nyaktörő mutatványtól. Ismét hallgatóztam.

Kattanás, és egy zseblámpa éles fénye egyenesen a szemembe világított.

– Én a maga helyében pihennék egyet, fiam. Egészen ki lehet merülve – szólt egy nagyon nyugodt hang.

A fénycsóva a falhoz szögezett, mint egy szétlapított legyet. Aztán kattant a kapcsoló, és kigyulladt az asztali lámpa. A zseblámpa meg kialudt. Az asztalnál egy régi barna Morris-székben Jim Patton ült. Vastag térdét rojtos, barna sál fedte. Egyébként ugyanaz volt rajta, ami délután. Hozzá még egy bőrzeke, ami egykoron biztosan új lehetett, mondjuk, Grover Cleveland első idejében. A kezében csak a zseblámpa. A szeme kifejezéstelen. Az állkapcsa szelíd ütemben mozog.

– Mi a szándéka, fiam, az ablak betörésén és a behatoláson kívül?

Előhúztam egy széket, lovagló ülésben rátelepedtem. A karom a támlájára támasztottam, és körülnéztem a házban.

– Volt egy tippem – mondtam. – Egész jónak látszott, de úgy hiszem, elejthetem.

A ház nagyobb volt, mint kívülről látszott. Én a lakószobában voltam. Volt benn néhány szerény bútordarab, rongyszőnyeg a fenyőfa padlón, kerek asztal a hátsó falnál és mellette két szék. Egy nyitott ajtón át nagy, fekete tűzhely sarka látszott még.

Patton bólintott, és harag nélkül szemlélgetett. – Motor zúgását hallottam. Tudtam,

hogy ide kell tartania. Bár maga igazán ügyesen jár-kél. Furcsa, de a lépteit nem hallottam. Kicsit kíváncsi voltam magára, fiam.

Hallgattam.

– Remélem, nem zavarja, ha „fiam”-nak szólítom. Nem kéne ilyen bizalmaskodó legyek, de megszoktam, és aligha fogok ezen változtatni. Nekem mindenki „fiam”, akinek nincs hosszú, fehér szakálla és köszvénye.

Közöltem vele, hogy hívhat, aminek akar. Nem vagyok érzékeny.

Vigyorgott. – Rengeteg detektív van a Los Angeles-i címjegyzékben. De csak egyet hívnak Marlowe-nak.

– Miért nézett utána?

– Azt hiszem, alantas kíváncsiságnak tekinti. Bill Chess mondta meg nekem, hogy maga valamiféle nyomozó. Ha már személyesen nem tartotta szükségesnek ezt velem közölni.

– Nem jutottam hozzá – válaszoltam. – Sajnálom, hogy ez izgatta magát.

– Csöppet sem izgatott. Nem egykönnyen izgatom magam. Van magánál igazolvány?

Elővettem a tárcámat, és megmutattam neki ezt-azt.

– No, megvan az alkata a munkájához – mondta elégedetten. – És az arca nem árul el semmit. Felteszem, át akarta kutatni a házat.

– Igen.

– Már én is eléggé körülszimatoltam. Épp csak hazamentem, azután egyenesen ide jöttem. Azaz, megálltam a vityillómnál egy percre, aztán jöttem. Azt hiszem, mégsem hagyhatom, hogy itt kutasson. – Megvakarta a fülét. – Azaz, ha tudnám, hogy hagyhatom-e vagy sem. Mondja, ki szerződtette magát?

– Derace Kingsley. Hogy felkutassam a feleségét, meglógott tőle egy hónappal ezelőtt. Innen indult el. Így én is innen indultam el. Feltehetően egy férfival ment el. A férfi tagadja. Azt gondoltam, idefent talán valami csak eligazít.

– Így történt?

– Nem. Mrs. Kingsley meglehetős biztonsággal követhető San Bernardinóig, és onnan El Pasóig. Ott megszűnik a nyom. De csak most kezdtem a munkát.

Patton felállt, és kinyitotta a kunyhó ajtaját. Behatolt a fenyők fűszeres illata. Kiköpött az udvarra, és megint leült, őszülő, barna haját begyűrte a kalapja alá. Fedetlen feje szinte szemérmetlenül hatott, mint az olyan fejek, melyek ritkán vannak kalap nélkül.

– Bill Chess iránt egyáltalán nem érdeklődött?

– Egyáltalán nem.

– Felteszem, a magafajta ember sok válási üggyel foglalkozik – mondta. – Az én fogalmaim szerint elég rohadt munka.

Elengedtem a fülem mellett.

– Kingsley nem akarta a rendőrség segítségét kérni a felesége felkutatásában,

ugye?

– Aligha – feleltem. – Túlságosan ismeri az asszonyt.

– Amit elmondott, nemigen magyarázza meg, miért akarta Bill házát átkutatni – jegyezte meg józanul.

– Szeretek alaposan körülszaglászni.

– Menjen a pokolba, van magának ennél ügyesebb kifogása is.

– Akkor, mondjuk, érdekel Bill Chess. De csak azért, mert bajban van, és inkább szánalmas figura, annak ellenére, hogy elég haszontalan fráter. Ha csakugyan meggyilkolta a feleségét, úgy kell valaminek lennie ebben a házban, ami erre mutat. Ha meg nem, akkor valami olyan jelnek, ami az ellenkezőjére enged következtetni.

Félrebillentette a fejét, mint egy figyelő madár. – Például mi lenne az?

– Ruhák, ékszerek, toalettcikkek, amit egy nő magával visz, ha elmegy, és nem szándékszik visszajönni.

Lassan hátradőlt. – De Muriel Chess nem ment el, fiam!

– Akkor a holminak itt kellene lennie. Ha viszont a holmi itt maradt volna, úgy Billnek észre kellett volna vennie, hogy Muriel nem vitte magával, és így azt is tudta volna, hogy az asszony nem utazott el.

– Ejha! Nekem egyik megoldás sem tetszik – mondta Patton.

– De ha Bill meggyilkolta az asszonyt – folytattam –, akkor meg kellett szabadulnia mindattól, amit az magával vitt volna, ha valóban elutazik.

– És mit gondol, fiam, hogy csinálta volna ezt? – A sárga lámpa fénye bronzszínűre festette a fél arcát.

– Úgy hallom, volt Murielnek egy saját Fordja. Ha azt feltételezem, hogy Bill a tettes, akkor elégeti, amit el tud, és eltemeti az erdőben, amit nem tud elégetni. A tóba süllyeszteni a holmit veszélyes lett volna. De Muriel kocsiját nem tudta elégetni vagy elásni. Vezetni tudta?

Patton meglepetten nézett. – Hogyne. A jobb térdét nem tudja behajlítani, így nem nagyon ügyesen használja a lábféket. De a kézi fékkel boldogul. Bill saját Fordjánál csak az a különbség, hogy a fékpedált a bal oldalra helyezték át, közel a kuplunghoz, úgy, hogy mindkettőt egy lábbal nyomhassa le.

A cigarettám hamuját egy kis kék bögrébe szórtam, ami kis aranycímkéje szerint valamikor narancsmézet tartalmazott.

– Bill nagy problémája az lett volna, hogyan szabaduljon meg a kocsitól. Bárhová viszi is, vissza kell jönnie; neki pedig előnyösebb, ha nem látják visszajönni. És ha egyszerűen ott hagyja az utcán, mondjuk, lent San Bernardinóban, megtalálják, és nagyon hamar azonosítják. Ezt sem szeretné. A legjobb megoldás, ha odadobja egy autó-orgazdának, de ilyet feltehetően nem ismert. Így az a valószínűség, hogy az erdőben rejtette el, járótávolságra innen. És számára a járótávolság nem lehet nagyon nagy.

– Ahhoz képest, hogy állítása szerint nem érdekelt az ügyben, elég alaposan

foglalkozik vele – jegyezte meg Patton szárazon. – Nos, eldugta a kocsit az erdőben. Azután mi következik?

– Tekintetbe kell vennie azt a lehetőséget, hogy megtalálják a kocsit. Az erdő elhagyatott, de erdőkerülők és favágók időnként csak megjelennek. Ha a kocsit megtalálják, jobb lenne, ha benne találnák Muriel cuccát. Ez két alibit is adna Bill számára, egyik sem ragyogó, de mindkettő legalábbis elfogadható. Az egyik: hogy ismeretlen személy gyilkolta meg Murielt, aki úgy rendezte a dolgot, hogy Billt berántsa, amikor a gyilkosságot felfedezik. A másik: hogy Muriel valóban öngyilkosságot követett el, de úgy intézte, hogy Billt gyanúsítsák gyilkossággal. Bosszú-öngyilkosság.

Patton mindezt nyugodtan és alaposan átgondolta. Az ajtóhoz ment, hogy újra köpjön egyet. Leült, és megint a haját borzolta.

Az arcán kétely ült.

– Az első megoldás lehetséges úgy, ahogy maga mondja – ismerte el. – De csak épp hogy. És senki sem jut eszembe, akit ezzel gyanúsíthatnék. Aztán ott van a levélke kis problémája, amit meg kell oldanunk.

Megráztam a fejem. – Mondjuk, Billnek megvolt a levele egy korábbi időpontról. Mondjuk, Muriel elment, ahogy ő hitte, anélkül hogy levelet hagyott volna hátra. Miután eltelt egy hónap, és Muriel nem adott életjelt magáról, Bill esetleg aggódni kezdett, és bizonytalannak érezte magát. A levelet meg azért mutatta, mert úgy érezte, védelmet jelent arra az esetre, ha valami történt Muriellel. Nem szólt erről semmit, de gondolhatott rá.

Patton a fejét rázta. Nem tetszett neki a dolog. Nekem sem. Lassan megszólalt: – Ami a másik feltételezését illeti, egyszerűen őrültség. Megölni magát, és úgy intézni, hogy valaki mást vádoljanak gyilkossággal, ez nem illik bele az én egyszerű elképzelésembe az emberi természetről.

– Akkor az ön elképzelései az emberi természetről túlságosan egyszerűek – mondtam. – Mert ilyen bizony előfordult már. És valahányszor előfordult, mindig nő volt a tettes.

– Ugyan – felelte. – Ötvenhét éves vagyok, sok őrültet láttam, de ezért az ötletért fabatkát sem adnék. Amit én elfogadok, az az, hogy Muriel el szándékozott menni, megírta a levelet, de Bill elkapta őt, mielőtt elszelelt volna, elöntötte a düh, és eltette Murielt láb alól. Aztán Bill megtehette mindazt, amiről beszéltünk.

– Én sosem találkoztam Muriellel – mondtam. – Így fogalmam sem lehet, mi a valószínű, hogyan viselkedhetett. Bill azt mondta, vagy egy évvel ezelőtt ismerte meg valahol Riverside-ban. Lehet, hogy Murielnek azt megelőzően hosszú és bonyolult története volt. Miféle lánynak ismerte őt?

– Ha kikészítette magát, rém csinos kis szöszi volt. Bill mellett kicsit elhagyta magát. Zárkózott arcú, csendes lány volt. Bill temperamentumosnak tartotta, de én ezt sosem vettem észre. Viszont Billnél gyakran láttam csúnya kedélyhullámzásokat.

– És az nem jutott eszébe, hogy Muriel hasonlított egy Mildred Haviland nevezetű nőszemély fényképére?

Patton állkapcsa megszűnt rágni, és a szája összeszorult. Csak nagyon lassan jött megint mozgásba.

– A fenébe! – mondta. – Gondosan benézek az ágy alá, mielőtt ma este bemászom! Előbb meggyőződöm róla, maga nincs-e alatta. Honnan kapta ezt az információt?

– Egy helyes kislány, Birdie Keppel mondta nekem. Szabadidejében újságíróskodik, és meginterjúvolt engem. Mellesleg megemlítette, hogy egy De Soto nevű Los Angeles-i nyomozó körbemutogatta Mildred Haviland fényképét.

Patton ráütött vastag térdére, és a vállát előretolta.

– Itt hibát követtem el – mondta józanul. – Egyet a sok közül. Az a nagydarab birkózó majdnem mindenkinek megmutatta a képet, mielőtt hozzám jött volna. Ez feldühített. A képen a nő kicsit hasonlított Murielhez, de nem eléggé ahhoz, hogy az ember bármiképpen biztos legyen a dolgában. Megkérdeztem a pasast, miért körözik. Azt felelte, rendőrségi ügy. Mondom, én magam is ebben a brancsban dolgozom a magam, tudatlan, vidéki módján. Erre azt mondta, arra van utasítása, hogy megállapítsa a hölgy hollétét, ennél többet nem tud. Talán rosszul tette, hogy velem ilyen kurtán bánt. Így felteszem, én is rosszul tettem, hogy azt mondtam neki, nem ismerek senkit, aki az ő kis képére hasonlítana.

A nagy, nyugodt ember bizonytalanul mosolygott a mennyezet egyik sarka felé, aztán elfordította a szemét, és erősen rám nézett.

– Hálás leszek, ha tiszteletben tartja ezt a bizalmas közlést, Mr. Marlowe. Maga is nagyon szépen okoskodott. Járt már véletlenül a Coon-tónál?

– Sosem hallottam felőle.

– A hátunk mögött vagy egy mérföldre – mondta hüvelykujjával a válla fölé bökve – keskeny, kis erdei út kanyarodik nyugat felé. Behajt, és éppen hogy el tudja kerülni a fákat. Az út körülbelül ötszáz lábnyit emelkedik egy újabb mérföld alatt, és a Coon-tóba torkollik. Meglehetősen kicsi hely. Néhanapján, de nem gyakran, egyesek felmennek oda piknikezni. A guminak nem használ. Két-három sekély vizű tó van ott, tele náddal. Az árnyékos helyeken még most is ott a hó. Áll ott egypár régi, kézzel összetákolt faviskó. Mióta csak az eszemet bírom, düledeznek. Aztán egy nagy, összedűlt faépület, ami a Montclair Egyetem nyári tábora volt hosszú évekkel ezelőtt. Nagyon régen nem használták már. Ez az épület messzebb van a tavaktól, sűrű erdő közepén áll. Mögötte mosodaépület, egy öreg, rozsdás bojlerrel, és emellett egy nagy fáskamra, görgőkön függő csapóajtóval. Garázs céljára építették, de a fájukat tartották ott. Aztán télire, mikor a ház üresen állott, lelakatolták. A fa egyike azon kevés dolgoknak, amit idefent ellopnak. De a népek, akik egy farakásból lopnának, egy lakatot már nem vesznek le a fa kedvéért. Felteszem, ezek után tudja, mit találtam abban a fáskamrában.

– Azt hittem, hogy lement San Bernardinóba.

– Másképp határoztam. Valahogy nem találtam helyesnek, hogy Bill úgy utazzék le, hogy hátul a felesége holtteste van a kocsiban. Így leküldtem a tetemet a doki mentőautójával, és Andyt leküldtem Billel. Úgy véltem, jobb, ha én még egy kicsit körülnézek, mielőtt az ügyet a seriffnek és az ügyésznek tálalom.

– Muriel kocsija volt a fáskamrában?

– Az. És két nyitott bőrönd a kocsiban. Tele ruhával, de benyomásom szerint sietősen csomagolva. Csupa női ruha. A lényeg az, fiam, hogy idegen nem ismerhette azt a helyet.

Egyetértettem vele. Bedugta a kezét a zekéje ferde oldalzsebébe, és kihúzott egy kis gyűrött selyempapírt. Kinyitotta a tenyerében, és laposan kinyújtotta a kezét.

– Ezt nézze meg.

Odamentem és megnéztem. Vékony aranylánc feküdt ott, icipici zárral, amely alig volt nagyobb egy láncszemnél. Az aranyat átnyisszantották, érintetlenül hagyva a zárat. A lánc mintegy hét inch hosszúnak látszott. Fehér por tapadt a lánchoz is meg a papírhoz is.

– Mit gondol, hol találtam ezt? – kérdezte Patton.

Felvettem a láncot, és megpróbáltam a szétvágott részeket összeilleszteni. Nem ment. Nem tettem szóvá. De megnedvesítettem az ujjamat, megérintettem a port, és megkóstoltam.

– Egy porcukros dobozban – feleltem. – A lánc bokaperec. Vannak nők, akik sosem veszik le, mint a jegygyűrűt. Aki ezt levette, annak nem volt hozzá kulcsa.

– Ebből mit tud kiokoskodni?

– Nem sokat – válaszoltam. – Abban nem lett volna semmi ráció, hogy Bill ezt levágja Muriel bokájáról, mikor a zöld láncot ott hagyta a nyakán. Annak sem lett volna értelme, hogy Muriel maga vágja le, feltéve, hogy a kulcsot elvesztette, és utána eldugja, hogy megtalálják. Amíg a holttestére rá nem bukkannak, nem kerülhetett sor olyan alapos kutatásra, hogy ez előkerüljön. Ha Bill vágja le, bedobja a tóba. Ha viszont Muriel meg akarta tartani, de Bill elől mégis elrejteni, akkor érthető, hogy épp oda tette, ahová tette.

Patton most meglepődve nézett rám. – Éspedig miért?

– Mert ez tipikus női rejtekhely. A porcukor a sütemény cukorbevonatának készítésére használják. Férfi azt soha meg nem nézné. Ügyes volt, hogy megtalálta, seriff!

Kicsit félszegen mosolygott. – A fenét! Fellöktem a dobozt, és egy kis cukor kiömlött – mondta. – Enélkül alig hiszem, hogy valaha is rátaláltam volna.

Újra összegöngyölte a papírt, és visszacsúsztatta a zsebébe. Határozott arccal felállt.

– Itt marad, vagy visszamegy a városba, Mr. Marlowe?

– Vissza a városba. Amíg a vizsgálat miatt hívatni fog. Felteszem, ezt teszi majd.

– Ez persze az ügyészen múlik. Legyen szíves, csukja be az ablakot, amin bezuhant, én pedig eloltom a lámpát, és bezárok.

Úgy tettem, ahogy mondta. Patton felkattintotta a zseblámpáját, és eloltotta a lámpát. Kimentünk. Ő megnyomta a házacska ajtaját, hogy meggyőződjék róla, be van-e zárva. Csendesen becsukta a zsalut, és ott állt, a holdfényes tavat nézve.

– Nem hiszem, hogy Bill meg akarta ölni – szólt szomorúan. – Meg tud fojtani egy lányt, anélkül hogy akarná. Rettentő erős keze van. Ha már megtörtént, kénytelen annyi ésszel élni, amennyit az isten adott neki, hogy palástolja, amit tett. Igazán nagyon sajnálom, de ez nem változtat a tényeken és a feltételezéseken. Egyszerű és természetes dolog ez, az egyszerű és természetes dolgok pedig általában igazak szoktak lenni.

– Én az gondolom, hogy ez esetben elfutott volna. Nem értem, hogy állta meg, hogy itt maradjon – mondtam.

Patton beleköpött a manzanitabokor fekete árnyékába. Lassan válaszolt: – Állami nyugdíja volt, és akkor ez elől is el kellett volna szöknie. És a legtöbb ember kibírja, amit ki kell bírnia, ha egyszer szembe kell néznie az elkerülhetetlennel. Most is ez történik az egész háborús világon. Nos, jó éjszakát. Én még egyszer lemegyek a kis mólóra, és ott állok majd egy ideig a holdfényben, és szomorkodok. Egy ilyen éjszaka, és gyilkosságokkal kell foglalkoznunk!

Csendesen elindult az árnyékok irányába, és hamarosan beleolvadt a sötétségbe. Ott álltam, míg eltűnt a szemem elől, aztán visszamentem a bezárt kapuhoz, és átmásztam rajta. Beszálltam a kocsiba, és visszafelé indultam az úton, valami alkalmas búvóhelyet keresve.

11.

Háromszáz yardnyira a kaputól keskeny, az elmúlt ősz barna tölgyfaleveleivel borított ösvény kanyarodott egy gránitszikla mögé, azután eltűnt. Körüljártam a sziklát. Vagy hatvan-hetven lábnyit zötyögtem a köveken, megkerültem egy fát, és leállítottam a kocsit. Az elejét visszafordítottam arra, amerről jöttem. A világítást kikapcsoltam, a motort leállítottam, ültem és vártam.

Eltelt egy félóra. Dohányzás nélkül hosszú időnek tűnt. Azután egy motor beindulását és felerősödő zúgását hallottam a távolból. Reflektor fehér fénykévéje húzott el alattam az úton. A hang elhalt a messzeségben, csak a por halvány, száraz szaga lebegett még egy ideig a levegőben.

Kiszálltam a kocsiból, visszamentem a kapuhoz és Chess kunyhójához. Ez alkalommal egy erős lökéssel nyitottam ki a rugós ablakot. Megint felmásztam, és leereszkedtem a padlóra. Felkattintottam a zseblámpámat, és végigmentem a szobán, az asztali lámpáig. Meggyújtottam a lámpát, és egy pillanatig hallgatóztam. Nem hallottam semmit. Kimentem a konyhába. Ott meggyújtottam a körtét a mosogató fölött.

A tűzhely mellett a fásláda szép rendesen meg volt rakva aprófával. A mosogatóban nem láttam piszkos edényt, a tűzhelyen nem éktelenkedtek rossz szagú fazekak. Bill Chess, akár egyedül volt, akár nem, szépen rendbe tartotta a háza táját. A konyhából a hálószobába és onnan egy nagyon keskeny ajtón át a pici fürdőszobába lehetett jutni. Ezt láthatóan csak a közelmúltban biggyesztették hozzá a házhoz. Semmitmondó helyiség volt.

A hálószobában dupla ágy, fenyőfa öltözőasztal, tükrös fiókos szekrény, két egyenes szék és egy bádog szemétkosár állott. Az ágy két oldalán egy-egy ovális rongyszőnyeg feküdt. A falra Bill Chess felszögezett egy háborús térképsorozatot a National Geographicből. Az öltözőasztalt csacska, piros-fehér fodros terítő borította, fölötte kerek tükör függött a falon.

Keresgéltem a fiókokban. Ott maradt egy műbőr ékszeresdoboz, benne csomó cifra mű ékszer, aztán a szokásos holmi, amit a nők az arcukra, szemöldökükre kenegetnek. Mintha túl sok is lenne belőle – gondoltam. De ez csak átsuhant az agyamon. A fiókos szekrényben férfi- és női ruhák, egyikből sem sok. Bill Chess holmija között egy nagyon rikító kockás ing, külön keményített gallérral. Az egyik sarokban, kék selyempapír alatt találtam valamit, ami egyáltalán nem tetszett. Egy láthatóan vadonatúj, barackszínű csipkével díszített selyemkombinét. Ezekben a háborús években selyemkombinékat nemigen hagytak el – legalábbis épeszű nők nem.

Ez nem vetett jó fényt Bill Chessre. Kíváncsi voltam, Patton mit szólt volna ehhez.

Visszamentem a konyhába, és végignéztem a nyitott polcokat a mosogató fölött és mellett. A porcukor négyszögletes, barna dobozban volt, a teteje elszakadva. A cukor mellett volt még só, bórax, sütőpor, kukoricakeményítő, barnacukor és így tovább. Bármelyikbe el lehet rejteni valamit.

Valamit, amit lecsíptek a bokaperecről, amelynek végei nem illettek össze.

Becsuktam a szemem, és egy ujjamat találomra kiböktem. A sütőporon állapodott meg. A fásláda mögül elővettem egy újságot, kiterítettem, és kiöntöttem a port a dobozból. Kavargatni kezdtem. Illetlenül nagy mennyiségűnek tűnt ez a sütőpor, de mást nem észleltem. Visszakanalaztam a dobozba, és kipróbáltam a bóraxot. Semmi, csak bórax. A harmadik próba: szerencse. Megpróbáltam a keményítőt. Finom porfelhőt kevert, de nem találtam mást, csak kukoricakeményítőt.

Távoli lépések zajára dermedtem meg. Felnyúltam, és villámgyorsan eloltottam a villanyt. Visszatapogatództam a nappaliba, és a lámpakapcsoló felé nyúltam. Persze túl késő volt ahhoz, hogy mindennek haszna lehessen. A lépések ismét hallatszottak. Puhán és óvatosan. Libabőrös lettem.

Vártam a sötétben, a bal kezemben a kézilámpám. Halálosan hosszú két perc telt el. Közben időnként elakadt a lélegzetem.

Patton nem lehet. Ő az ajtóhoz menne, kinyitná, és engem elküldene. Úgy hallatszott, hogy valaki óvatosan, csendesen lépeget erre-arra: egy mozdulat, hosszú szünet, újabb mozdulat, újabb hosszú szünet. Odaosontam az ajtóhoz, és csendesen megfordítottam a kilincs gombját. Kirántottam az ajtót, és kivilágítottam a sötétbe.

Két szem fénylett előttem aranylámpásként. Vonagló mozdulatot láttam, aztán paták gyors ütemű lépteit hallottam távolodni a fák közé. Csak egy kíváncsi szarvas volt a látogató.

Megint becsuktam az ajtót, és zseblámpám fényét követve visszamentem a konyhába. A kis, kerek fény egyenesen a porcukros dobozra esett.

Ismét villanyt gyújtottam, levettem a dobozt, és tartalmát az újságpapírra öntöttem.

Patton nem hatolt elég mélyre. Miután véletlenül rábukkant valamire, feltételezte, hogy az minden. Úgy látszik, nem vette észre, hogy ott még valaminek kell lennie.

Újabb összegöngyölt selyempapír látszott a finom, fehér porcukorban. Tisztára ráztam, és kinyitottam. Kicsike kis aranyszív volt benne, nem nagyobb, mint a köröm egy nő kisujján.

Visszakanalaztam a cukrot a dobozba, és a dobozt visszatettem a polcra. Az újságpapírt összegyűrtem, és a kályhába dobtam. Visszamentem a nappaliba, és meggyújtottam az asztali lámpát. Ennél az erősebb fénynél nagyító nélkül még éppen el lehetett olvasni a bevésést a kis aranyszív hátoldalán.

Kézírással állt rajta ez: *Mildrednek Al. 1938. június 28. Örök szerelemmel.*

Mildrednek Al. Valamilyen Al – Mildred Havilandnek. Mildred Haviland, azonos volt Muriel Chess-szel. Muriel Chess pedig meghalt – két héttel azután, hogy egy De

Soto nevű hekus kereste.

Álltam, a kezemben tartottam a szívet, és azon gondolkoztam, vajon mi közöm hozzá. Gondolkodtam rajta, de halvány fogalmam sem volt a jelentőségéről.

Újra becsomagoltam a kis ékszert, otthagytam a házikót, és visszahajtottam a faluba.

Mikor odaértem, Patton éppen telefonált az irodájában. Az ajtó zárva volt. Várnom kellett, míg beszélt. Egy idő múlva letette a kagylót, és ajtót nyitott.

Bementem, és az összegöngyölt selyempapírt letettem a pultjára. Kinyitottam.

– Nem nézte meg eléggé a porcukrot – közöltem vele.

Elnézegette a kis aranyszívet, rám nézett, aztán a pult mögé ment, és az íróasztalából elővett egy olcsó nagyítót. Megvizsgálta a szív hátoldalát. Letette a nagyítót, és összevont szemöldöke alól rám nézett.

– Tudhattam volna, hogy ha maga át akarja kutatni azt a házat, át is kutatja – mondta mogorván. – Remélem, nem fog nekem gondot okozni, fiam?

– Észre kellett volna vennie, hogy a lánc levágott végei nem illenek össze – mondtam neki.

Szomorúan emelte rám a szemét. – Fiam, a maga szeme nem az én szemem. – Szögletes, tompa ujjával ide-oda böködte a kis szívet. Rámeredt és hallgatott.

Megszólaltam: – Ha úgy gondolja, hogy ez a bokaperec olyasmi, amire Bill féltékeny lehetett volna, ezzel én is egyetértek, feltéve, ha valaha is látta ezt a láncot. De fogadni mernék, hogy Bill sosem látta, és sosem hallott Mildred Havilandről.

Patton lassan felelt: – A végén még majd nekem kell bocsánatot kérni attól a De Soto gyerektől.

– Ha ugyan még találkozik vele.

Még egy üres pillantást vetett rám. Én hasonlóval viszonoztam. – Ne szóljon, fiam, hagyja, hogy magam találjam ki. Valamilyen vadonatúj ötlete támadt a dologról!

– Hát igen. Bill nem gyilkolta meg a feleségét.

– Nem-e?

– Nem. A múltjából gyilkolta meg valaki. Valaki, aki elvesztette a nyomát, azután újra megtalálta, és rájött, hogy férjnél van egy másik embernél, és ez nem tetszett neki. Valaki, aki nem ismerte itt fönt a vidéket, százával vannak ilyenek, akik nem is laknak itt, és tudott egy jó helyet, ahová a kocsit és Muriel ruháit lerejtse. Valaki, aki tudott gyűlölni és színészkedni. Aki rábeszélte Murielt, hogy menjen el vele, és mikor minden készen állt, és a búcsúlevél is megvolt, elkapta a torkát, megadta neki a magáét, belökte a tóba, és útjára ment. Ez hogy tetszik?

– Nos – szólt Patton józanul –, ez kicsit bonyolulttá teszi a dolgokat, nem gondolja? De nincs benne semmi lehetetlenség. Egy szikrányi sem.

– Ha majd ráunt erre a gondolatra, tudassa velem. Van más megoldásom is – mondtam.

– Holtbiztos voltam benne, hogy van! – És Patton, megismerkedésünk óta először, felnevetett.

Megint jó éjt kívántam, és távoztam, otthagyva őt, hadd forgassa az agyát, ugyanazzal az esetlen kitartással, amivel az első amerikai települők a fatönköket kiásták.

12.

Valamikor 11 óra körül jutottam le a lejtő aljára. Leparkoltam az egyik ferde sávba a San Bernardinó-i Prescott Hotel mellett. Kihúztam a csomagtartóból a táskát, amiben egy éjszakára való holmim volt. Alig tettem három lépést, mikor egy paszományos nadrágba, fehér ingbe és fekete csokornyakkendőbe öltözött londiner kirángatta a koffert a kezemből.

A szolgálatban levő portás tojásfejű volt, és nem érdekelte sem én, sem más. Egy fehér vászonöltöny egyes részeit hordta. Mikor a tollát átnyújtotta, ásított, és úgy nézett a távolba, mintha gyermekkorára emlékezne.

A londiner és én egy 4x4-es liften felmentünk a II. emeletre, majd több sarkon befordulva, hosszan gyalogoltunk a folyosón. Ahogy mentünk, mind melegebb lett. Végül a londiner kinyitotta egy kisgyermekre méretezett szoba ajtaját. Egyetlen ablaka a világítóudvarra nyílott.

A légkondicionáló mélyedés fönt, a mennyezet sarkában akkora volt, mint egy női zsebkendő. A rákötözött kis szalag bágyadtan fityegett, éppen csak, hogy mutassa, valami mozog.

Kísérőm magas, vézna és sárga volt, már nem fiatal, és hideg, mint egy csirkeszelet aszpikban. A pofájában körbeforgott a rágógumi. Letette a táskámat az egyik székre, felnézett a légkondicionáló rostélyára, aztán csak ott állt, és engem nézett. Szemének színe egy korty vízre emlékeztetett.

– Talán inkább drágább szobát kellett volna kérnem – mondtam. – Ez kicsit túl testhezállónak tűnik.

– Én azt mondom, örülhet, hogy egyáltalán kapott szobát. A város olyan zsúfolt, majd kireped a varrásoknál.

– Hozzon nekünk egy kis gyömbérsört, poharat és jeget.

– Nekünk?

– Úgy van, ha netán maga is kedveli az italt.

– Azt hiszem, ilyen későn már megkockáztathatom.

Kiment. Levetettem a kabátomat, nyakkendőmet, ingemet és trikómat, aztán körbesétáltam a szobát a nyitott ajtóból áramló, meleg huzatban. A huzatnak forró vasszaga volt. Bementem oldalt a fürdőszobába – az is olyan volt, mint maga a szoba –, és leöntöttem magam az inkább langyos „hideg” vízzel. Mire a hosszú, bágyadt londiner visszatért a tálcával, már kicsit szabadabban lélegeztem. Ő becsukta az ajtót, és én elővettem egy üveg whiskyt. Megkeverte a két italt. A szokásos módon csekély őszinteséggel összemosolyogtunk, és ittunk. Az izzadság megindult hátul a nyakamtól végig a gerincemen, és félúton volt a zoknimig, mielőtt még letettem a poharat. Mégis jobban éreztem magam. Ültem az ágyon, és a

londinert néztem.

– Meddig tud maradni?

– Mit kell tennem?

– Erőltesse meg az emlékezetét.

– Erre teljesen használhatatlan vagyok.

– Van pénzem, amit a magam sajátos módján elkölthetek – nyugtattam meg. Előrángattam a hátam hátsó feléhez tapadt tárcámat, és a kókadt dollárokat szétterítettem az ágyon.

– Bocsásson meg – szólt a tag –, gondolom, ön talán detektív.

– Ne hülyéskedjen! Látott már nyomozót a saját pénzével játszani? Nevezzen inkább kutatónak.

– Érdekel a dolog – mondta. – A dohány megmozgatja az agyamat.

Adtam neki egy dollárt. – Próbálja ki az eszét ezen. És szólíthatom houstoni Big Texnek?

– Amarillo – mondta. – De ez nem számít. És hogy tetszik a texasi dumám? Én utálom, de az emberek buknak rá.

– Maradjon meg mellette. Ezen még senki nem vesztett egyetlen dollárt sem.

Vigyorgott, és az összehajtott dollárt gondosan bedugta a nadrágja órazsebébe.

– Mit csinált június 12-én, pénteken? – kérdeztem. – Késő délután vagy este. Pénteki nap volt.

Az italát szürcsölte, és gondolkodott. Óvatosan körberázta a jeget, és a rágógumija mellett eresztette le az italt a torkán. – Itt voltam a 6–12-es műszakban.

– Egy karcsú, csinos, szőke asszony jött ide, és itt szállt meg, amíg az El Pasó-i éjszakai vonathoz ki nem ment. Azt hiszem, azzal kellett utaznia, mert vasárnap reggel El Pasóban volt. Egy Packard Clipperen jött ide, aminek a forgalmi engedélye Crystal Grace Kingsley, 965 Carson Drive, Beverly Hillsre szól. Lehet, hogy ezen a néven jelentette be magát, lehet, hogy más néven, és lehet, hogy egyáltalán nem jelentette be magát. A kocsija még mindig a szálloda garázsában van. Szeretnék azokkal a fiúkkal beszélni, akik be- és kiírták. Még egy dollárt nyerhet, ha gondolkodik ezen.

A kiállításomból kiemeltem még egy dollárt, és az harcoló hernyókra emlékeztető hangot adva vándorolt be a bágyadt férfiú zsebébe.

– Lehet valamit csinálni – mondta nyugodtan.

Letette a poharát, kiment a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót. Én kiittam az italomat, és újat kevertem. Bementem a fürdőszobába, és még egy kis meleg vízzel illettem a törzsemet. Közben csilingelni kezdett a falon a telefon. Átpréseltem magam a fürdőszobaajtó és az ágy közötti szoroson, és felvettem a kagylót.

A texasi hang szólalt meg: – Sonny volt az. A múlt héten behívták. Egy másik, Les nevű fiú írta ki a nőt. Ő itt van.

– Oké. Küldje fel, jó?

A második italommal játszadoztam, és a harmadikra gondoltam, mikor kopogtak, és én ajtót nyitottam egy kicsi, zöld szemű, összeszorított, lányos szájú patkánynak.

Csaknem táncolva libegett be, és mikor megállt, halvány gúnnyal nézett rám.

– Italt?

– Hogyne – mondta hidegen. Nagyot töltött magának, és egy csepp gyömbérsört löttyentett hozzá. Egyetlen nagy korttyal lenyelte a keveréket, benyomta a cigarettát sima kis ajkai közé, majd meggyújtott egy gyufát, miközben kihúzta a zsebéből. Fújta a füstöt, és közben továbbra is rám meredt. Szeme sarkából észrevette az ágyon heverő pénzt, anélkül hogy egyenesen odanézett volna. Az inge zsebére szám helyett a „főportás” szót hímezték.

– Maga Les? – kérdeztem.

– Nem. – Szünetet tartott. – Nem szeretjük itt a nyomozókat – folytatta. – Nekünk nincs sajátunk, és nem kívánunk bajlódni olyanokkal, akik másoknak dolgoznak.

– Köszönöm – mondtam. – Ez minden.

– Mi? – A keskeny ajkak kelletlenül csücsörítettek.

– Mars innen!

– Azt hittem, beszélni akar velem – sziszegte.

– Maga a főportás?

– Nyert.

– Akartam magának egy italt fizetni. Akartam magának egy dollárt adni. Itt van. – Feléje nyújtottam. – Kösz, hogy feljött.

Elvette a dollárt, zsebre vágta egy szó köszönet nélkül. Ott álldogált, az orrán át füstölt, s nézett összehúzott, aljas szemével.

– Itt úgy táncolnak, ahogy én fütyülök.

– Ameddig elhallatszik a füttye. És gondolom, nem hallatszik nagyon messzire. Megkapta az italát és a jattját. Most elhordhatja magát.

Könnyed vállrándítással megfordult, és hangtalanul kisuhant a szobából.

Négy perc telt el, és újabb, nagyon halk kopogás hallatszott. A hosszú fiú jött be vigyorogva. Beljebb mentem az ajtóból, és megint leültem az ágyra.

– Attól tartok, Les nem nyerte meg a tetszését.

– Nem nagyon. Ő meg volt elégedve?

– Azt hiszem. Tudja, milyenek a főportások. Meg kell legyen a risztjük. Talán jobb lesz, ha Lesnek szólít, Mr. Marlowe.

– Tehát maga írta ki a hölgyet?

– Nem, ez mind csak fal volt. A hölgy sosem jelentkezett a pultnál. De emlékszem a Packardra. Adott nekem egy dollárt, hogy helyezzem el a kocsit, és őrizzem a holmiját, amíg a vonat bejön. Itt vacsorázott. Egy dollár emlékezetessé tesz valakit ebben a városban. És azóta is volt szó a hátrahagyott kocsiról.

– Hogy nézett ki a nő?

– Fekete-fehér ruha volt rajta, inkább fehér benyomást tett, és egy panamakalap

fekete-fehér szalaggal. Csinos, szőke hölgy volt, ahogy ön mondta. Később bérkocsival ment ki az állomásra. Én tettem be a csomagjait. Volt rajtuk monogram, de sajnos, nem emlékszem, milyen.

– Ennek örülök – mondtam. – Túl szép lenne különben. Igyon egyet. Milyen idős lehetett a hölgy?

Kiöblítette a másik poharat, és kevert magának egy rendes italt.

– Manapság rém nehéz megállapítani egy asszony korát. Úgy vélem, harminc körül lehetett, talán egy kicsit több, talán egy kicsit kevesebb.

Kiástam a zsebemből Crystal és Lavery strandképét, és átnyújtottam neki.

Alaposan megnézte, előbb távolról, majd egészen közelről is.

– Nem kell megesküdjön a törvény előtt – nyugtattam meg.

Bólintott. – Nem is szeretnék. Ezek a kis nők annyira hasonlóak, hogy a ruhának, fénynek vagy kikészítésnek csekély változása már valamennyit egyformává vagy különbözővé teszi. – Habozott a képet bámulva.

– Min töri a fejét?

– Az úron gondolkodom, ezen a képen. Van a dologhoz valami köze?

– Folytassa csak!

– Azt hiszem, ez a tag beszélt a nővel a hallban, és együtt is vacsoráztak. Magas, jóképű fickó, olyan keménykötésű, mint egy középsúlyú birkózó. Ő is elment a hölggyel a bérkocsin.

– Biztos ebben?

A pénzre nézett az ágyon.

– Oké, mit kér a válaszért?

Megmerevedett, lerakta a fényképet, kivette a két összehajtott bankjegyet a zsebéből, és az ágyra lökte.

– Köszönöm az italt – mondta –, és menjen a pokolba. – Megindult az ajtó felé.

– Üljön már le, és ne legyen olyan érzékeny – morogtam.

Leült, és merev szemmel nézett rám.

– És ne legyen olyan átkozottul délies – mondtam. – Térdig jártam a londinerekben évekig. De olyannal még nem találkoztam, aki ne értette volna a tréfát. Így aztán nem is számíthattam arra, hogy most meg éppen egy ilyennel kerülök össze.

Lassan elvigyorodott, aztán hirtelen bólintott. Újra felvette a fényképet, és fölötte rám nézett.

– Az úr fényképe találó – mondta. – Sokkal inkább, mint a hölgyé. De volt még egy mozzanat, ami emlékezetessé tette a férfit. Az volt a benyomásom, a hölgy nem nagyon örült, hogy olyan nyíltan odament hozzá a hallban.

Átgondoltam ezt, és úgy határoztam, nem sokat jelent. Lehet, hogy Lavery elkésett vagy elmulasztott egy korábbi találkozót. Így szóltam:

– Megvan annak az oka. Megfigyelte, milyen ékszert hordott a hölgy? Gyűrűk,

fülbevaló vagy bármi, ami feltűnő volt, vagy értékesnek látszott?

Azt felelte, nem vett észre ilyesmit.

– A haja hosszú volt vagy rövid, egyenes, hullámos vagy göndör, természetes szőke vagy szőkített?

Nevetett. – A pokolba, az utóbbit nem lehet tudni, Mr. Marlowe. Még ha természetes is, világosabbat akarnak. Ami a többit illeti, úgy emlékszem, inkább hosszú volt, ahogy most hordják, a vége kicsit befele fordult, és elég egyenes volt. De tévedhetek is. – Megint a képet nézte. – Itt a hölgy hátrakötötte a haját. Semmit sem tudok mondani.

– Helyes – mondtam. – Az egyetlen ok, ami miatt kérdeztem magát, az volt, hogy biztos legyek, nem figyelt-e meg túlságosan sokat? Az a pasas, aki túl sok részletet lát, épp olyan megbízhatatlan tanú, mint az, aki semmit sem lát. A felét többnyire kitalálják. Maga nagyjából épp a helyes úton jár, ha tekintetbe vesszük a körülményeket. Nagyon köszönöm.

Visszaadtam a két dollárját, és melléjük tettem még ötöt, hogy amazok ne legyenek magányosak. Megköszönte, kiitta a poharát, és csendben távozott. Én is kiittam az enyémet, megint lemosakodtam, és elhatároztam, inkább még hazáig vezetek, mint hogy ebben a lyukban aludjak. Megint felvettem az ingemet és kabátomat, és lementem a csomagommal.

A vörös fejű, patkányképű főportás volt az egyetlen szolgálattevő a hallban. Odavittem a táskámat a pulthoz, de ő nem moccant, hogy kivegye a kezemből. A tojásfejű tisztviselő megszabadított két dolláromtól, anélkül hogy rám nézett volna.

– Két dolcsi egy éjszakáért ebben a lyukban – mondtam –, mikor ingyen kaphatnék egy szép, levegős urnát a hamvaimnak.

A tisztviselő ásított, későn bár, de reagált, és kedvesen mondta: – Egész hűvös lesz itt reggel három felé. Attól kezdve egész nyolcig, sőt kilencig kellemes.

Letöröltem a tarkómat, és kibotorkáltam a kocsimhoz. Még az ülés is forró volt éjfélkor.

Körülbelül 2 óra 45-kor értem haza. Hollywood valósággal jégszekrénynek hatott. Még Pasadenót is hidegnek éreztem.

13.

Azt álmodtam, hogy lent vagyok a jeges, zöld víz mélyén, egy hullával a karomban. A hulla hosszú, szőke haja az arcom előtt lebegett. Egy óriási hal kidülledt szemmel, puffadt testtel és rothadástól fénylő pikkelyekkel úszkált arra, úgy kacsingatott, mint egy öregedő rué. Épp, amikor szét akartam pukkadni a levegőhiány miatt, életre kelt a karom alatt a hulla, és otthagyott. Aztán a hallal harcoltam, és a hulla újra meg újra átfordult a vízen, hosszú haja forgott körülötte.

Felébredtem. A lepedő a szájamba volt tömve, mindkét kezemmel erősen húztam az ágy fejét, amelybe kapaszkodtam. Mikor elengedtem, és leeresztett a karom, fájtak az izmaim. Felkeltem, fel-alá sétáltam a szobában, rágyújtottam, meztelen talpam alatt éreztem a szőnyeget. Mikor elszívtam a cigarettát, visszafeküdtem az ágyba.

Kilenc óra volt, mire megint felébredtem. A nap az arcomba sütött. A szoba forró volt. Zuhanyoztam, megborotválkoztam, félig felöltöztem, és a főzőfülkében elkészítettem a reggeli pirítóst, tojást és kávét. Mikor épp végeztem mindezzel, kopogtak a lakás ajtaján.

Teli szájjal mentem ajtót nyitni. Szikár, komoly külsejű férfiú állt ott, komor szürke öltönyben.

– Floyd Greer hadnagy, Központi Nyomozó Iroda – mondta, és besétált a szobába.

Kinyújtotta száraz kezét, és én megráztam. A szék peremére ült – ahogy ezeknek szokásuk. Forgatta kezében a kalapját, és rám nézett nyugodt, merev tekintettel – ahogy az effajták nézni szoktak.

– Felhívtak bennünket San Bernardinóból, abban a Puma-tói ügyben. A vízbe fúlt asszony. Hallom, ön jelen volt a tetem felfedezésekor.

Bólintottam. – Parancsol kávét?

– Nem, köszönöm. Két órával ezelőtt reggeliztem.

Fogtam a kávémat, és leültem a szoba másik sarkába.

– Felkértek bennünket, hogy nézzünk utána az ön személyének – folytatta –, és tájékoztassuk őket önről.

– Hát hogyne.

– Ezt meg is tettük. Úgy látszik, nálunk tiszta a lapja. Különös véletlen, hogy valaki az ön szakmájából éppen jelen volt, amikor a hullát megtalálták.

– Ez vagyok én – mondtam. – Szerencsés flótás.

– Hát, gondoltam, beugrom, hogy üdvözöljem.

– Ez kedves. Örvendek, hogy megismertem önt, hadnagy.

– Különös véletlen – ismételte bólogatva. – Hogy úgy mondjam, üzleti ügyben

járt odafent?

– Ha úgy is volt – feleltem –, az én üzletemnek tudomásom szerint semmi köze a vízbe fúlt lányhoz.

– De ebben nem lehet biztos?

– Amíg az ember be nem fejezett egy ügyet, sosem lehet egészen biztos, hogy annak milyen elágazásai lesznek.

– Ez igaz. – Megint forgatni kezdte a kalapja peremét az ujjai között, akárcsak valami szégyenlős iskolás fiú. A szeme nem volt szégyenlős! – Szeretnék biztos lenni abban, hogy amennyiben a szóban forgó elágazások véletlenül a vízbe fúlt nő felé vennének irányt, ön értesíteni fog bennünket.

– Remélem, számíthat erre – mondtam.

A nyelvével előretolta az alsó ajkát. – Mi valamivel többet szeretnénk a reménynél. Jelenleg nem kíván nyilatkozni?

– Jelenleg nem tudok semmit, amit Patton ne tudna.

– Az ki?

– A rendőrbiztos fent Puma Pointban.

A szikár, komor férfiú elnézően mosolygott. Ujjait ropogtatta, majd kis szünet után így szólt: – A San Bernardinó-i járási ügyész feltehetően beszélni akar majd önnel a tárgyalás előtt. De ez aligha lesz nagyon rövid időn belül. Most éppen ujjlenyomatokat próbálnak készíteni. Kölcsönadtunk nekik egy szakembert.

– Nehéz munka lesz. A hulla eléggé felbomlott már.

– Mindig megcsinálják – válaszolta. – New Yorkban, ahol folyton kihalásznak új úszkáló tetemeket, kidolgoztak erre egy módszert. Az ujjukból kis bőrcsíkokat vágnak ki, cserzőoldatban megkeményítik, és lenyomatokat készítenek róluk. Általában elég jól beválik.

– Gondolja, hogy a nőnek volt valamiféle rendőri múltja?

– Nos, mindig veszünk ujjlenyomatokat a hullákról – mondta. – Önnek ezt tudnia kellene.

– Nem ismertem a hölgyet – feleltem. – Ha ön azt gondolja, hogy ismertem, és ezért voltam ott fönt, közölhetem: szó sincs róla.

– De voltaképpen nem akarja megmondani, hogy miért volt ott – makacskodott a hadnagy.

– Tehát önnek az a véleménye, hogy hazudom.

Csontos mutatóujján megpörgette a kalapot. – Félreért engem, Mr. Marlowe. Nincs nekünk még semmiféle véleményünk. A mi feladatunk a nyomozás és az ügy tisztázása. Ez csak rutinmunka. Önnek ezt tudnia kellene. Elég régóta dolgozik a szakmában. – Felállt, és feltette a kalapját. – Tudathatná velem, ha el kell hagynia a várost. Lekötelezne.

Azt mondtam, ezt megteszem, és kikísértem az ajtóig. Biccentett, és szomorú félmosollyal távozott. Figyeltem, amint lassan végigment a hallon, és megnyomta a

lift gombját.

Visszamentem a főzőfülkébe, hogy megnézzem, van-e még kávé. Volt vagy kétharmad csészével. Tettem bele tejszínt és cukrot, és a csészémet a telefonhoz vittem. A belvárosi Rendőrkapitányságot tárcsáztam, a Nyomozóirodát kértem, majd Floyd Greer hadnagyot.

– Greer hadnagy nincs az irodában. Valaki más megfelel?

– De Soto benn van?

– Ki?

Megismételtem a nevet.

– Mi a rangja és beosztása?

– Valamiféle titkosrendőr.

– Tartsa a vonalat.

Vártam. A raccsoló férfihang egy idő múlva visszajött.

– Miféle vicc ez? De Sotónk nincs a szolgálati névjegyzékben. Ki beszél?

Letettem a kagylót, megittam a kávémat, és Derace Kingsley irodáját tárcsáztam. A sima és hűvös Miss Fromsett közölte, hogy Mr. Kingsley épp most jött be, és szó nélkül kapcsolt.

– Nos – mondta Kingsley hangosan és erőteljesen egy új nap kezdetén –, mit tudott meg a hotelban?

– Mrs. Kingsley valóban ott volt. És Lavery ott találkozott vele. A londiner, aki velem ezt közölte, maga említette Laveryt, tőlem nem kapott semmi buzdítást. Lavery Mrs. Kingsleyvel vacsorázott, és vele ment ki taxin a vasútállomásra.

– Tudnom kellett volna, hogy Lavery hazudik – mondta Kingsley lassan. – Az volt a benyomásom, hogy meglepődött, mikor az El Pasó-i táviratot említettem neki. Hagytam, hogy ez a benyomás túlságosan befolyásoljon. Van még valami?

– Ott nincs. Ma reggel egy nyomozó járt nálam. A szokásos módon körülnézett, és figyelmeztetett, ne hagyjam el a várost az ő tudomása nélkül. Megpróbálta kideríteni, miért mentem Puma Pointba. Nem mondtam meg neki, és minthogy azt sem tudta, hogy Jim Patton a világon van, nyilvánvaló, hogy Patton nem szólt senkinek.

– Jim mindent el fog követni, hogy diszkrét legyen ez ügyben – mondta Kingsley. – Miért érdeklődött nálam tegnap este egy név iránt, valamilyen Mildredet emlegetett?

Röviden megmondtam neki. Elmondtam, hol találtuk meg Muriel Chess kocsiját, benne a ruhaneművel.

– Ez nem jól fest Bill szempontjából – mondta Kingsley. – Magam is ismerem a Coon-tavat, de sosem jutott eszembe, hogy használjam azt a régi fáskamrát, sőt, az sem, hogy ott egyáltalán van egy régi fáskamra. Bizony ez terhelő, sőt így a cselekedet előre elhatározottnak látszik.

– Ezzel nem értek egyet. Feltéve, hogy elég jól ismerte a vidéket, nem sok időbe

tellett volna, hogy egy megfelelőbb rejtekhelyet kieszeljen. A távolságot illetően nagyon mértéktartó volt.

– Lehet. Mik a további tervei?

– Természetesen megint elmegyek Laveryhez.

Egyetértett velem, ez a teendő. Hozzátette: – Az a másik dolog, bármilyen tragikus is, valójában nem tartozik ránk, ugye?

– Nem, hacsak a felesége nem tudott róla valamit.

A hangja élesen hangzott: – Ide figyeljen, Marlowe, azt hiszem, én megértem a maga detektívösztönét, amellyel mindent egyetlen tömör csomóba köt, de ne hagyja magát elragadtatni. Az élet nem ilyen, ahogy én ismertem eddig. Hagyja inkább a Chess család ügyét a rendőrségre, és használja az agyát a Kingsley család érdekében.

– Rendben – feleltem.

– Nem akarok zsarnokoskodni – mondta.

Szívből felnevettem, elbúcsúztam, és letettem a kagylót. Befejeztem az öltözködést, és lementem az alagsorba a Chryslerért. Megint Bay City felé indultam.

14.

Elhajtottam az Altair Street keresztezése mellett odáig, ahol a keresztutca a folyóvölgy széléig nyúlt, és félkör alakú parkolóhelyben végződött, melyet járda és fehér fakerítés vett körül. Ott ültem egy kis ideig, gondolkoztam, a tengert néztem, és megcsodáltam az óceán partján a part menti hegyek kékesszürke lejtőit. Megpróbáltam eldönteni, vajon próbáljak-e Laveryvel kesztyűs kézzel bánni, vagy továbbra is éles nyelvemet és az öklömet használjam-e. Úgy döntöttem, semmit nem veszíthetek, ha szelíden közeledem hozzá. És ha ez nem vezet eredményre, ami valószínű, a természetnek szabad folyást engedhetünk, és összetörhetjük a berendezést.

A kövezett út, amely félig levezetett a dombról a házak alá, a külső szélre, üres volt. Alatta, a következő hegyoldali utcában egy csomó srác bumerángokat dobált fel a hegyoldalon, és a szokásos lökdösődés és kölcsönös sértegetés közepette szaladt utána. Még lejjebb fákkal és vörös téglafallal körülvett ház állt. A hátsó udvaron mosott ruha fehérlett a kötélen, és a háztetőn két galamb sétált nagy begyesen ide-oda forgatva a fejét. Kék-barna busz döcögött végig az utcán, a téglaház előtt megállt, és egy nagyon öreg ember szállt ki belőle lassan, óvatosan. Megpróbált biztosan megállni a földön, aztán nehéz botjával néhányat koppintott, mielőtt nekivágott az emelkedőnek.

A levegő tisztább volt, mint előző nap. A reggel telve volt békességgel. Otthagytam a kocsit, és végigsétáltam az Altair Streeten a 623-as számig. Az utcai ablakokon le volt engedve a redőny. Mintha még aludna a ház. Lementem a koreai mohán keresztül, megnyomtam a csengőt, és láttam, hogy az ajtó nincs teljesen becsukva. Kissé lesüllyedt az ajtókeretben – mint nálunk a legtöbb ajtó –, és a rugós zárrészben kicsit lógott a zár.

Eszembe jutott, hogy előző nap is be akart ragadni az ajtó, amikor elmentem.

Kicsit meglöktem az ajtót, és az halk csattanással befelé lendült. A szoba mögötte félhomályos volt, csak a nyugati ablakon jött be némi fény. Csengetésemre senki nem válaszolt. Nem csöngettem még egyszer. Kicsit szélesebbre tártam az ajtót, és beléptem. A szobában az a fajta csend és meleg volt, amilyen késő reggeli órákban, szellőztetés előtt lenni szokott. A Vat 69-es üveg a kerek asztalon, a kerevet mellett majdnem üres volt, mellette várakozott már a teli üveg. A bronz jégtartó fenekén már csak egy kis víz maradt. Ott állott két használt pohár és egy fél szifon szódavíz is.

Becsuktam az ajtót úgy, ahogy találtam, aztán ott álltam, és hallgatóztam. Ha Lavery nincs itt – gondoltam –, megkockáztatom, és átfésülöm a lakást. Nem sok terhelő adatom volt erről az emberről, de valószínűleg elég ahhoz, hogy ne hívja ki

a zsarukat.

A nagy csendben telt-múlt az idő. Telt-múlt, miközben a kandalló párkányán szárazon zúgott az elektromos óra, távolról az Aster Drive-ról egy autó dudálása, a hegyek fölött, a folyóvölgyön túl meg repülőgép légyzümmögése hallatszott. A konyhában hirtelen beindult és morogni kezdett az elektromos hűtőszekrény.

Beljebb hatoltam a szobába, körülnéztem, figyeltem, de nem hallottam, csak a ház ismert neszeit, melyeknek semmi közük a benne lakó emberekhez. Megindultam a szőnyegen a hátsó tornác felé.

Ekkor a tornác szélén, ott, ahol a lépcsők lefelé vezetnek, megjelent egy kesztyűs kéz a fehér fémkorláton. Megjelent, és megállt.

Aztán megmozdult, és egy női kalap lett láthatóvá, majd a hozzá tartozó fej. A nő nyugodtan jött fel a lépcsőn. Feljött egészen a tornácig, de mintha még mindig nem vett volna észre. Karcsú, bizonytalan korú nő volt. Rendetlen, barna haj, skarlát ajak, a pofacsontján túl sok pirosító, karikás szem. Kék tweedkosztümöt viselt. Félrebillent, bíborvörös kalapjában fenemód nézett ki.

A nő meglátott engem, de nem állt meg. Az arckifejezése a legkisebb mértékben sem változott. Lassan bejött a szobába, a jobb kezét messze eltartva magától. A bal kezén volt a barna kesztyű, amelyet a korláton láttam. A hozzáillő jobb kesztyűt egy kis revolver agya köré csavarta.

Egyszer csak megállt, a törzse hátrahajolt, és hirtelen elkeseredett hang tört ki a torkán. Aztán magas, ideges hangon kuncogott. A pisztolyt rám szegezte, és határozott léptekkel közeledett.

Én csak néztem a fegyvert, és meg sem nyikkantam.

Az asszony közel jött. Mikor elég közel volt ahhoz, hogy bizalmas legyen, a pisztolyt a gyomromnak szegezte, és így szólt:

– Én csak a házbért akartam. Úgy látom, jól gondozták a lakást. Semmi nem tört el. Mindig derék, rendes, gondos bérlő volt. Én csak azt nem akartam, hogy túlságosan elmaradjon a lakbéremmel.

Ijedt hangú pasas volt, aki szorongva és udvariasan megkérdezte: – Mennyivel maradt el?

– Három hónappal – felelte. – Az 240 dollár. Nyolcvan dollár nagyon méltányos ár egy ilyen jól berendezett házért. Azelőtt is voltak kisebb nézeteltéréseink a pénzbeszedés körül, de aztán mindig minden rendbe jött. Ma reggel megígérte, hogy fizet. Telefonon. Úgy értem, azt ígérte, hogy ma reggel fizet.

– Telefonon – mondtam. – Ma reggel.

Kicsit mocorogtam, nem észrevehetően. Kézenfekvő volt, hogy félrelököm a fegyvert, kifelé ütöm, és gyorsan beugrom, még mielőtt a nő újra a helyes irányba hozná. Sosem volt sok szerencsém ezzel a művelettel, de időnként mégis meg kell kísérni. Úgy látszott, most érkezett el a pillanat, amikor csakugyan ki kell próbálni.

Körülbelül hathüvelyknyit mozdultam el, megközelítően sem eléggé az első

lépéshez. Megkérdeztem: – Ön a háztulajdonos? – Nem néztem egyenesen a fegyverre. Halványan, nagyon halványan reménykedtem, hogy a nő nem is tudja, hogy felém irányítja.

– Hát persze. Mrs. Fallbrook vagyok. Mit gondolt, ki vagyok?

– Hát, gondoltam, hogy ön lehet a tulaj – feleltem. – Beszél a házbérről, satöbbi. – Újabb nyolc hüvelyk. Szép, sima munka. Szégyen lett volna kihagyni.

– És kicsoda ön, ha szabad kérdeznem?

– Én csak a kocsirészletért jöttem. Az ajtó icipicit nyitva volt, én becsúsztam. Nem is tudom, miért.

Olyan arcot vágtam, mint egy pénzügyi cég embere, aki a kocsirészletért jön. Kicsit merev, de kész kitörni napsütéses mosolyba is.

– Úgy érti, Mr. Lavery a kocsirészleteivel is hátralékban van? – aggodalmaskodott a nő.

– Egy kicsit. Nem nagyon – nyugtatgattam. Elkészültem. Megvolt a fogáshoz a kellő távolságom, most már csak a gyorsaságon múlott a dolog. Csupán egy kis lendület, egy ütés belülről, és máris kifelé fordul a fegyver. Már fel is emeltem a bal lábamat a szőnyegről.

– Tudja – mondta ekkor a nő –, furcsa dolog ez ezzel a pisztollyal. A lépcsőn találtam. Csúf, olajos holmi, ugyebár? És a lépcsőn a szőnyeg nagyon szép… és drága!

És a kezembe adta a fegyvert. Utánanyúltam. A kezem olyan merev volt, akár a tojáshéj. Majdnem olyan törékeny is. A nő undorral szagolgatta a kesztyűjét, amelybe az előbb becsomagolt a gyilkos szerszámot. Ugyanazon a józan kispolgári hangon beszélt tovább. A térdem megroppant – fellélegeztem.

– Persze magának sokkal könnyebb a dolga – mondta az asszony. – A kocsit illetően, úgy értem. Egyszerűen elveheti, ha kell. De a házat, benne a szép bútorral, nem olyan egyszerű elvinni. Idő és pénz, amíg az ember kitesz egy bérlőt. Esetleg ellenséges indulatok ébrednek, megrongálják a holmit, néha szándékosan is. A szőnyeg itt a padlón több mint 200 dollárba került kéz alatt. Csak jutaszőnyeg, de a színe szép, nem gondolja? Nem mondaná, hogy csak kéz alatti áru, ha már egyszer használták. És azért is jöttem ide gyalog, hogy megtakarítsam a gumit a kormányzat számára. Jöhettem volna részben busszal is, de azok az átkozottak sosem járnak, legfeljebb, ha az ellenkező irányba tartanak.

Alig hallottam, mit beszélt. Olyan volt, mint a távoli vízcsobogás. A pisztoly érdekelt. Kivettem a tölténytárat. Üres. Megfordítottam, és benéztem a hátsó részébe is. Az is üres. Megszagoltam a csőtorkolatot. Füstszaga volt.

Zsebre vágtam a pisztolyt. Hatlövetű, huszonötös kaliberű revolver. Kiürítve. Üresre lőve, nem is hosszú idővel ezelőtt. De nem is az utóbbi félórában.

– Elsütötték? – kérdezte Mrs. Fallbrook kedélyesen. – Remélem, nem.

– Van valami ok, amiért elsütötték volna? – kérdeztem. A hangom nem remegett,

de az agyam ugyancsak.

– Nos, a lépcsőn hevert – felelte. – Végül is el szokták sütni.

– Milyen igaz. De Mr. Laverynek nyilván lyukas volt a zsebe. Ő ugye nincs itthon?

– Sajnos, nincs. – Megrázta a fejét, és csalódott arcot vágott. – És ne higgye, hogy ez szép tőle. Megígérte nekem, és én átjöttem…

– Mikor is telefonált neki? – kérdeztem.

– Hát tegnap este. –Összeráncolta a homlokát, nem volt ínyére a sok kérdés.

– Biztos elhívták – mondtam.

Egy pontra bámult nagy, barna szemeim között.

– Nézze, Mrs. Fallbrook. Ne játsszunk tovább, Mrs. Fallbrook. Nem mintha nem telne benne kedvem. És nem szívesen mondanám ki. De maga ugye nem lőtte le azért, mert háromhavi lakbérrel tartozott?

Mrs. Fallbrook nagyon lassan leereszkedett egy szék szélére, és nyelve hegyét végighúzta bíborajkát.

– Micsoda szörnyű elképzelés! – méltatlankodott. – Maga igazán nem valami kedves. Nem azt mondta az előbb, hogy a pisztolyt nem sütötték el?

– Minden pisztolyt elsütöttek egyszer. Minden pisztolyt megtöltöttek egyszer. Ez a pisztoly most üres.

– Hát akkor… – türelmetlen mozdulatot tett, aztán olajos kesztyűjét szagolgatta.

– Oké, tévedtem. Csak ugratni akartam. Mr. Lavery nem volt itthon, és maga végigment a házon. Minthogy maga a tulaj, kulcsa van hozzá. Így van?

– Nem szándékozom beleavatkozni – mondta az ujját harapdálva. – Talán nem kellett volna megtennem. De jogom van látni, hogyan viselik gondját a holmimnak.

– Hát megnézte. És biztos benne, hogy Mr. Lavery nincs itt?

– Nem néztem az ágy alá, sem a hűtőszekrénybe – válaszolt hidegen. – A lépcső tetejéről kiáltottam, amikor a csöngetésemre nem nyitott ajtót. Aztán lementem az alsó hallba, és megint kiáltottam. Még a hálószobába is bekukkantottam. – Szégyenlősen lesütötte a szemét, és a térdén tartott kezét tördelte.

– Hát ez a helyzet – mondtam.

Vidáman bólintott. – Igen, ez a helyzet. És mit mondott, magát hogy hívják?

– Vance. Philo Vance.

– És melyik cégnél van alkalmazásban, Mr. Vance?

– Most éppen munka nélkül vagyok – feleltem. – Amíg a rendőrkapitánynak nem akad megint valami problémája.

Meglepődve nézett rám. – De hiszen azt mondta, az autórészlet ügyében jött!

– Az csak mellékfoglalkozásom. Üres óráimban űzöm.

Felemelkedett, és rám meredt. – Ez esetben úgy vélem, jobb lesz, ha távozik – szólt hidegen.

– Gondoltam, előbb körülnézek, ha megengedi. Talán valamit nem vett észre.

– Nem hiszem, hogy erre szükség lenne. Ez az én házam. Hálás leszek, ha most távozik, Mr. Vance.

– Mindjárt elmegyek, de közben foglaljon még egy kicsit helyet, Mrs. Fallbrook. Csak futólag nézett körül. Tudja, ez a pisztoly valahogy furcsa nekem.

– De mondtam magának, hogy a lépcsőn találtam – felelte mérgesen. – Semmi mást nem tudok róla. Egyáltalában nem értek a pisztolyhoz. Én, én életemben még nem sütöttem el egyet sem. – Kinyitotta nagy, kék táskáját, kihúzott belőle egy zsebkendőt, és szipogott.

– Így szól a maga sztorija – mondtam. – Nekem nem muszáj bevennem.

Patetikus mozdulattal felém nyújtotta bal karját, mint a csalódott asszony a filmeken.

– Jaj, nem kellett volna megtennem! – sírta. – Szörnyűség volt! Tudom. Mr. Lavery dühös lesz.

– Azt csinálta rosszul, hogy nekem módom volt rájönni, hogy a pisztoly üres. Addig a maga kezében volt a helyzet kulcsa.

Toppantott a lábával. Csak ez hiányzott még a jelenetből. Tökéletesen csinálta.

– Undorító fráter! – rikácsolta. – Ne merjen hozzám nyúlni! Ne merjen egy lépést közeledni! Egy percig sem maradok magával ebben a házban. Hogy merészel ilyen sértő…

Felemelte a hangját, de aztán félúton elvágta, mint egy gumiszalagot. Leszegte a fejét, a bíborkalapot meg mindent, és az ajtóhoz rohant. Amint elhaladt mellettem, kinyújtotta az egyik karját, mintha fel akarna lökni. De nem volt elég közel, és én meg se moccantam. Szélesre tárta az ajtót, és kirobogott, végig a kerti úton az utcára. Az ajtó lassan becsukódott mögötte. Az ajtócsapódás zaja után még hallottam Mrs. Fallbrook gyors lépteinek kopogását.

Végighúztam a körmömet a fogaimon, megböktem az államat az ujjaimmal, és figyeltem. Sehol semmit sem hallottam. Egy hatlövetű revolver, teljesen kilőve.

– Valami – mondtam hangosan –, valami nem stimmel ebben a jelenetben.

A ház valószínűtlenül csendesnek hatott. Végigmentem a barackszínű szőnyegen, és a tornácon keresztül a lépcső tetejéhez értem. Egy pillanatra megálltam, és újra hallgatóztam.

Vállat vontam, és nyugodt léptekkel lementem a lépcsőn.

15.

Az alagsori hall mindkét végén volt egy-egy ajtó, a középen meg két ajtó egymás mellett. Ezek közül az egyik a fehérneműs szekrényé volt, a másik be volt zárva. Végigmentem a szobán, és bekukkantottam egy póthálószobába, ahol a függönyöket behúzták, és amelyet láthatólag nem használtak. Visszamentem a hall másik végéhez. Beléptem a második hálószobába, melyben széles ágy, kávébarna szőnyeg, világos fából készült, szögletes bútor, az öltözőasztal fölött tükrös szekrényke és a tükör fölött hosszú, fénycsöves lámpa volt. A sarokban, egy tükrös tetejű asztalon kristályüveg veréb állott, mellette, egy kristálydobozban cigaretta.

Az öltözőasztalra arcpúder szóródott. A papírkosár felett függő törülközőn sötét rúzsnyomok. Az ágyon, egymás mellett párnák, úgy benyomva, mintha nemrég feküdtek volna rajtuk. Az egyik párna alól női zsebkendő kandikált ki. Az ágy lábánál sikkes, fekete pizsama feküdt keresztben. A levegőben kissé éles szantálfaillat lebegett.

Kíváncsi lettem volna, Mrs. Fallbrook hogyan vélekedett minderről?

Megfordultam, és magamat láttam egy szekrényajtó hosszú tükrében. Az ajtót fehérre festették, és kristálygombja volt. Zsebkendőbe fogva megfordítottam a gombot, és benéztem. A cédrussal bélelt szekrény nagyjából tele volt férfiruhával. Barátságos tweedszag terjengett. A szekrényt azonban nem töltötte ki teljesen a férfiruha.

Volt ott egy női fekete-fehér kosztüm – inkább fehér benyomást keltett –, alatta fekete-fehér cipő, fölötte a polcon panamakalap, fekete-fehér sodrott szalaggal. Más női ruhák is voltak ott, de azokat nem néztem meg közelebbről.

Becsuktam a szekrényajtót, és kimentem a hálószobából. Zsebkendőmet készen tartottam, tekintettel a további ajtógombokra is.

A fehérneműs szekrény melletti ajtó, a bezárt ajtó, nyilván a fürdőszobába vezetett. Megráztam, de zárva maradt. Lehajoltam, és láttam, hogy rövid, vágás alakú nyílás van a gomb közepén. Rájöttem, hogy az ajtót úgy rögzítették, hogy belülről megnyomták a gombot. A kis bevágás meg azért volt, hogy fogazat nélküli kis fémkulccsal ki lehessen nyitni, ha valaki elájul odabenn, vagy ha a gyerekek bezárták magukat, és rosszalkodnak.

Az efféle kulcsot a fehérneműs szekrény legfelső polcán szokták tartani, de most nem volt ott. Kipróbáltam a késem pengéjét, de az túl vékonynak bizonyult. Visszamentem a hálószobába, és elővettem egy lapos körömreszelőt az öltözőasztalról. Kinyitottam vele a fürdőszobát.

Egy festett kosárra homokszínű férfipizsamát dobott valaki. Egy pár sarkatlan, zöld papucs feküdt a földön. A borotvakészülék ott állt a mosdó szélén, mellette egy

tubus krém, a kupakja becsavarva. A fürdőszoba ablaka csukva. A levegőben az a fajta szúrós szag, ami semmiféle más szaghoz nem hasonlítható.

A fürdőszoba Nílus-zöld padlócsempéin három üres töltényhüvely fénylett bronzosan. Az ablak tejüvegén szép, tiszta, kerek lyuk volt. Balra, kicsivel az ablak fölött két sérülés volt látható. A fehér szín kikandikált a festés mögül, nyilván valami golyószerű dolog fúródott be oda.

A zuhanyzófülke függönye vízhatlan selyemből volt, fényes krómkarikákon függött, és a fülke elé volt húzva. Félrehúztam. A karikák vékony, karcoló hangot adtak, ami valahogy illetlenül hangosnak tűnt.

Éreztem, hogy a nyakam megcsikordul egy kicsit, amint lehajolok. Persze hogy Lavery ott volt – nem is lehetett másutt. Ott kuporgott a sarokban, a két fényes csap alatt, és a zuhanyozó krómozott rózsájából egyenletesen csöpögött mellére a víz.

A térdeit felhúzta, de izmai már ernyedtek voltak. A két lyuk meztelen mellkasán sötétkék volt, és mindkettő elég közel esett a szívéhez ahhoz, hogy végezzen vele. A vérét, úgy látszik, már elmosta a víz.

Szeme furcsa fényben csillogott, és várakozóan nézett a semmibe, mintha csak a reggeli kávé illatát érezné, és éppen az asztalhoz indulna.

Szép, eredményes munka. Befejezted a borotválkozást, levetkőztél a zuhanyozáshoz, és épp a zuhanyozó függönye felé hajolsz, hogy beállítsd a víz hőfokát. Mögötted nyílik az ajtó, és valaki belép. Az a valaki egy nő lehet. Pisztoly van nála. Te nézed a pisztolyt, ő elsüti.

Három lövés nem talál. Lehetetlennek tűnik ilyen kis távolságról, de íme, így van. Lehet, hogy mindig így történik. Oly kevéssé vagyok jártas ebben.

Nincs hová menjél. Ráugorhatnál a támadóra. Megkockáztathatnád, ha az a fajta fickó lennél, és ha fel lennél rá készülve. De a zuhanycsapok felé hajolva, a függönyt összefogva, elvesztetted az egyensúlyodat. Hajlamos vagy arra is, hogy az ijedségtől megkövülj. Egyáltalán, olyan vagy, mint a többi ember.

Ide bújsz be. Olyan mélyre, amennyire csak tudsz. De egy zuhanyozófülke kicsiny hely, és a csempés fal utadat állja. A hátsó falnál vagy már, kívül téren és időn. És aztán még két lövés, esetleg három, és te lecsúszol a fal mentén, és a szemed már nem is rémült. Csupán egy halott üres szeme.

A nő benyúl, és elzárja a zuhanyt. Bezárja a fürdőszobát. Távozóban a lépcső szőnyegére dobja az üres pisztolyt. Aggódnia kellene. Feltehetően a te pisztolyod.

Így van? Valószínűleg így.

Lehajoltam, és megrántottam Lavery karját. Jég nem lehet hidegebb és merevebb. Kimentem a fürdőszobából, és nyitva hagytam az ajtót. Nem kell most bezárnom. Csak munkát adnék a nyomozóknak.

Bementem a hálószobába, és kihúztam a zsebkendőt a párna alól. Csöpp kis vászonrongy volt, hímzett, piros szegéllyel. A sarkában két kis hímzett, piros betű: A. F.

– Adrienne Fromsett – mondtam.

Nevettem. Eléggé kísérteties kacaj volt.

Megráztam a zsebkendőt, hogy az illatot némileg kiszellőztessem belőle, aztán összehajtogattam, és zsebre vágtam. Visszamentem, fel a lakószobába. Kicsit kutatgattam a fal melletti íróasztalon. Nem volt ott érdekes levél, telefonszám vagy valami szembeötlő gyufatartó. Vagy ha volt, nem vettem észre.

A telefonra néztem. A kis asztalon állt, a fal mellett, a kandallónál. Zsinórja hosszú. Lavery hanyatt fekhetett a kereveten, sima, barna ajkai között cigaretta, mellette, az asztalon tele pohár hűvös ital, és sok-sok idő, hosszú, kedélyes beszélgetésre egy-egy hölgyismerősével. Könnyű, lanyha, flörtölő, kötekedő csevegés, nem túl körmönfont és nem túl egyértelmű, pontosan neki való.

Most már mindez hiábavaló. A telefontól a bejáratajtóhoz mentem, és beállítottam a zárat, hogy újra be tudjak jönni. Aztán szorosra zártam az ajtót, erősen áthúzva a küszöbön, amíg a zár kattant. Végigmentem a kerti úton, és kint voltam a napfényben. Dr. Almore házát néztem a túloldalon.

Senki sem sikoltott vagy rohant ki az ajtón. Senki sem fújta meg a rendőrsípot. Minden csendes, napos és nyugodt volt. Izgalomra semmi ok. Csak Marlowe állt itt, azután, hogy egy újabb hullát talált. Egészen jól belejött már. Egy gyilkosság naponta. A hullaszállító jár nyomában mestersége tekervényes útjain.

Egész jópofa a maga sajátos módján.

Visszasétáltam az útkereszteződéshez, beültem a kocsimba, beindítottam, faroltam és elhajtottam.

16.

Az Atlétikai Klub portása három percen belül visszajött, és biccentéssel jelezte, hogy menjek vele. Felmentünk a lifttel a negyedik emeletre, befordultunk a sarkon, és bevezetett egy félig nyitott ajtón.

– Balra, uram. Amilyen csendesen csak lehet. Néhány klubtag alszik.

Bementem a klub könyvtárába. Üvegajtók mögött könyvek sorakoztak a középen, az asztalon képeslapok hevertek, és a klub alapítójának megvilágított képe is ott díszelgett a falon. De a helyiség igazi rendeltetése, úgy látszik, az volt, hogy szundikáljanak benne. A kiugró könyvszekrények számos alkóvra bontották a szobát. Az alkóvokban magas hátú, hihetetlen méretű és puhaságú székek álltak. A sok székben öreg fiúk szundikáltak békésen, arcuk lila a magas vérnyomástól, vékony, gyötrő horkolás tör elő hegyes orrukból.

Átkászálódtam néhány lábon, és balra lopakodtam. Derace Kingsley a szoba túlsó végén, a legutolsó alkóvban ült. Két széket tett egymás mellé, arccal a sarok felé. Nagy, sötét feje búbja éppen hogy kilátszott az egyik fölött. Becsúsztam a másik székbe, és gyorsan biccentettem.

– Beszéljen halkan – mondta. – Ez a szoba az ebéd utáni szundítást szolgálja. Mi van? Azért alkalmaztam, hogy megtakarítsam magamnak a gondot, nem hogy szaporítsam a meglevőket. Maga miatt egy fontos megbeszélést kellett lemondanom.

– Tudom – feleltem, és az arcomat közelebb toltam az övéhez. Kellemes whiskyszaga volt. – Lelőtte Laveryt.

A szemöldöke felugrott, és az arca kővé meredt. Fogait összeszorította. Csendesen lélegzett, és nagy kezét a térdére fonta.

– Folytassa! – a hangja súlyos volt, mint a márvány.

A székem támlája fölött hátratekintettem. A legközelebbi öreg szivar mélyen aludt, előre-hátra fújva orra poros szőrszálait, amint lélegzett.

– Hiába csengettem Laverynél – mondtam. – De az ajtó nem volt bezárva. Már tegnap észrevettem, hogy akad a küszöbnél. Kilöktem. A szoba sötét, két pohár, benne italmaradék. A ház nagyon csendes. Egy pillanat múlva karcsú, sötét hajú nő jön fel a lépcsőn. Azt állítja, ő Mrs. Fallbrook, a háztulajdonos. Kezében kesztyűbe csavart pisztoly. Azt mondja, a lépcsőn találta. A háromhavi elmaradt bért jött beszedni, mondja. Saját kulcsával jött be. Következtetés: felhasználta az alkalmat, hogy körülszimatoljon, és átnézze a házat. Elveszem tőle a pisztolyt, és úgy látom, nemrég sötötték el. Ezt nem közlöm vele. Azt mondja, Lavery nincs otthon. Megszabadulok tőle azzal, hogy felbosszantom, s a nő nagy haraggal távozik. Esetleg hívja a rendőrséget, de sokkal valószínűbb, hogy kimegy pillangót kergetni,

és elfelejti az egészet, kivéve a lakbért.

Szünetet tartottam. Kingsley feje felém fordult, és ahogy a fogait összeszorította, kidomborodtak állizmai. Szeme betegesen fénylett.

– Lemegyek a lépcsőn. A jelek arra vallanak, hogy egy nő ott töltötte az éjszakát. Pizsama, púder, parfüm stb. A fürdőszoba zárva. Kinyitom. Három üres hüvely a földön, két lövés a falban, egy az ablakon. Lavery a zuhanyozófülkében, meztelenül és holtan.

– Szent isten! – suttogta Kingsley. – Azt akarja mondani, hogy tegnap éjjel egy nő volt nála, és az ma reggel lelőtte őt a fürdőszobában?

– Mit gondol, mit akartam mondani?

– Beszéljen halkan – nyögte. – Megdöbbentő, persze. Miért a fürdőszobában?

– Maga beszéljen halkan – mondtam. – Miért ne a fürdőszobában? El tud képzelni olyan helyet, ahol ennél védtelenebb valaki?

Mire ő: – Maga nem tudja, hogy csakugyan nő volt-e a gyilkos. Úgy értem, nem biztos benne, ugye?

– Nem – feleltem. – Ez igaz. Lehetett valaki, aki kis pisztolyt használt, és gondtalanul lövöldözött, hogy női munkának lássék. A fürdőszoba lent van, üres térségre néz, nem hiszem, hogy a lövést a házon kívül bárki is könnyen meghallhatta volna. A nő, aki az éjszakát ott töltötte, talán már elment, vagy nem is kellett ott nőnek lenni. Akarattal is kelthették azt a látszatot, éppen a félrevezetés céljából. Akár maga is lelőhette.

– Miért akartam volna lelőni? – Majdnem bégetett, erősen szorongatva mindkét térdét. – Én civilizált ember vagyok!

Ezen sem volt érdemes vitatkozni. Mondom: – Van a feleségének pisztolya?

Felém fordította boldogtalan ábrázatát, és kongó hangon így szólt: – Te jó isten, ember, ezt nem gondolhatja?

– Nos, van neki pisztolya?

Kis, töredezett szótagokban nyögte ki: – Igen, van. Egy kis revolver.

– Maga vásárolta itt, helyben?

– Én, én nem vásároltam. Egy részegtől vettem el valami buli alkalmából San Franciscóban, pár évvel ezelőtt. Ide-oda lóbálta abban a hitben, hogy ez jó vicc. Sosem adtam vissza neki. – Oly erősen összeszorította az állkapcsát, hogy a csont fölött az arca kifehéredett. – Az illető valószínűleg nem is emlékszik rá, hol és mikor vesztette el. Az a fajta részeg volt.

– Ez szinte túl szép – mondtam. – Felismerné azt a pisztolyt?

Erősen gondolkodott, az állát előreszegte, szemét félig lehunyta. Megint hátranéztem a székek fölött. Az egyik idősebb alvó akkorát horkantott, hogy majdnem kirepült a székből, és ettől felébredt. Köhögött, megvakarta az orrát vékony, kiszáradt kezével, előkotort egy aranyórát a mellényzsebéből. Futólag rápislantott, eltette, és újra elaludt.

Benyúltam a zsebembe, és a pisztolyt Kingsley kezébe adtam. Boldogtalanul meredt rá.

– Nem tudom – mondta lassan. – Olyan, de nem tudom megmondani.

– Van az oldalán sorozatszám – mondtam.

– Senki sem emlékszik pisztolyok sorozatszámára.

– Reméltem, hogy ön nem fog. Nagyon aggasztott volna.

Tenyerét összecsukta a pisztoly fölött, majd letette maga mellé, a székre.

– A szennyes patkány! – mondta halkan. – Azt hiszem, Lavery ejtette a feleségemet.

– Nem értem. Ez az indíték elégtelen volt önnek, minthogy ön civilizált ember. A feleségének viszont elégséges volt.

– Ez nem ugyanaz az indíték – förmedt rám. – És a nők hevesebbek, mint a férfiak.

– Ahogy a macskák hevesebbek a kutyáknál.

– Hogyhogy?

– Egyes nők hevesebbek, mint egyes férfiak. Ennyi az egész. Ennél helytállóbb indítóokot kell kitalálnunk, ha azt akarjuk feltételezni, hogy a felesége a tettes.

Eléggé megfordította a fejét ahhoz, hogy jól rám meredjen, és a pillantásában nem volt vidámság. Fehér foltokat harapdált a szája sarkába.

– Ezt nem tartom a legalkalmasabb pillanatnak a szellemeskedésre – mondta. – Nem hagyhatjuk, hogy ez a pisztoly a rendőrség kezébe kerüljön. Crystalnak fegyverviselési engedélye volt, és a pisztoly be volt jelentve. Ők tehát tudni fogják a számot, ha én nem is tudom. Nem engedhetjük, hogy a kezükbe kerüljön.

– De Mrs. Fallbrook tudja, hogy a pisztoly nálam van.

Makacsul megrázta a fejét. – Ezt meg kell kísérelnünk. Tudom, hogy ezzel kockázatot vállal, de majd úgy intézem, hogy megérje magának. Ha a körülmények öngyilkosságra vallanának, azt mondanám, tegye vissza a pisztolyt. De ahogy elmondja, nem így van.

– Nem. Mert akkor az első három lövéssel el kellett volna tévesztenie önmagát. Gyilkosságot viszont én nem fedezhetek, még tíz dollár jutalékért sem. A pisztolynak vissza kell kerülnie.

– Ennél több pénzre gondoltam – mondta csendesen. – Ötszáz dollárra gondoltam.

– Voltaképpen mit akart magának ezzel megvásárolni?

Közel hajolt hozzám. A szeme komoly és zord volt, de nem kemény. – Van valami Lavery lakásán a pisztolyon kívül, ami arra utalna, hogy Crystal a közelmúltban ott járt?

– Egy fekete-fehér ruha és egy olyan kalap, amilyet a San Bernardinó-i londiner látott rajta. Lehet ott még egy tucatnyi dolog, amiről nem tudok. Majdnem biztosan lesznek ujjlenyomatok. Azt mondta, sosem vettek a feleségéről ujjlenyomatot, de ez

nem jelenti azt, hogy nem fogják megszerezni ellenőrzésképpen. A hálószobája otthon tele lesz vele. Ugyanúgy a kis ház a Little Fawn-tónál. És a kocsija…

– Meg kellene szereznünk a kocsit… – kezdte. Félbeszakítottam.

– Nincs értelme. Túl sok nyom van azon kívül. Milyen parfümöt használt a felesége?

Egy pillanatig kifejezéstelenül nézett. – Ó, Gillerlain Regal, a Parfümök Pezsgője – mondta tompán. – Néhanapján Chanelt.

– Az a maga vacakja milyenféle?

– Egy chypre-fajta. Szantálfa-chypre.

– Bűzlik tőle a hálószoba – mondtam. – Nekem úgy tűnt, olcsó illatszer. De nem értek hozzá.

– Olcsó? – kiáltott fel, mint akit tű szúrt meg. – Istenem, olcsó? Harminc dollárt kapunk egy unciáért!

– No, ez a dolog inkább olyan szagú volt, mint amiből egy gallon kerül három dollárba.

Kezeit erősen rászorította a térdére, és megrázta a fejét.

– Én pénzről beszélek – mondta. – Ötszáz dollár. Most rögtön adom a csekket.

Hagytam, hogy ez az ajánlat a semmibe hulljon. Mögöttünk feltápászkodott egy öreg fiú, és kivánszorgott a szobából.

Kingsley ünnepélyesen így szólt: – Azért szerződtettem magát, hogy megvédjen a botránytól, és hogy természetesen a feleségemet is megvédje, ha szükséges. Nem az ön hibájából bár, de a botrány elkerülésének esélye most igen csekély. A feleségem nyakáról van szó. Nem hiszem, hogy ő lőtte le Laveryt. Nincs okom ezt hinni. Egyáltalán semmi okom sincs rá, de ez a meggyőződésem. Az is lehet, hogy ott volt tegnap este, lehet, hogy a pisztoly az övé. Ez nem bizonyítja, hogy ő ölte meg Laveryt. Gondatlanul bánhatott a pisztollyal, mint minden mással. Bárki megszerezhette.

– A nyomozók odaát nem nagyon törik majd magukat, hogy ezt elhiggyék – feleltem. – Ha az, akivel én találkoztam, tipikus példány, akkor a hozzá hasonlók csak elkapják az első fejet, ami útjukba akad, és elkezdenek hadonászni a gumibotjaikkal. És ha áttekintik a helyzetet, Mrs. Kingsley fejét biztos elsőnek fogják meglátni.

Összedörzsölte a kezét. Kétségbeesése kicsit színpadias volt – az igazi kétségbeesés oly gyakran az!

– Egy bizonyos pontig egyetértek magával – mondtam. – Az elrendezés odalent szinte túl jó első látásra. Mrs. Kingsley otthagyja a ruháját, amiben látták, és amit valószínűleg ki lehet nyomozni. A pisztolyt a lépcsőn hagyja. Nehéz elgondolni, hogy ennyire oktalan legyen.

– Egy kicsit megnyugtat – sóhajtott Kingsley fáradtan.

– De mindez nem jelent semmit. Mert mi a számítás szemszögéből vizsgáljuk a

dolgot, holott a szenvedélyből vagy gyűlöletből elkövetett bűncselekményeknél az emberek egyszerűen cselekszenek, aztán lelépnek. Minden, amit a feleségéről hallottam, arra utal, hogy fékezhetetlen, bolondos asszony. Semmi jel nem mutat arra, hogy a jelenetet Lavery házában előre megtervezték. De még ha nem is lenne ott semmi, ami Mrs. Kingsleyre mutat, a nyomozók kapcsolatba hoznák az ő személyét Laveryvel. Meg fogják vizsgálni Lavery múltját, barátait, nőit. Mrs. Kingsley nevének elő kell bukkannia valahol a sorban, és ha ez megtörténik, az a tény, hogy egy hónapja eltűnt szem elől, fölhívja majd a figyelmüket, és vidáman dörzsölgetik majd kérges tenyerüket. És persze kinyomozzák a pisztolyt, és ha az övé a pisztoly…

Kingsley a mellette álló széken heverő pisztolyért nyúlt.

– Nem! – mondtam. – Meg kell kapniuk a pisztolyt. Marlowe nagyon rendes fickó lehet, és nagyon kedvelheti magát, de nem kockáztathatja meg a gyilkos fegyvernek, mint döntő bizonyítéknak az eltüntetését. Bármit teszek, azon kell alapulnia, hogy a felesége nyilvánvalóan gyanús, de a nyilvánvaló látszat csalhat is.

Kingsley nyögött egyet, és kinyújtotta nagy kezét a pisztollyal. Elvettem tőle, és eltettem. Aztán megint elővettem, és azt mondtam: – Adja kölcsön a zsebkendőjét! Nem akarom a sajátomat használni. Megmotozhatnak.

Átadott egy keményített, fehér zsebkendőt, azzal gondosan letörültem a pisztolyt, és zsebre tettem. Visszaadtam neki a zsebkendőt.

– Az én ujjlenyomataim rendben vannak. De nem akarom, hogy a magáéi is rajta legyenek. Ez az egyetlen, amit megtehetek. Visszamegyek, visszateszem a pisztolyt, és hívom a rendőrséget. Átvészelem velük a dolgot, és hagyom, hogy a repeszek hulljanak, amerre akarnak. A sztorinak ki kell kerekednie. Mit kerestem ott, és miért. A legrosszabb esetben megtalálják Mrs. Kingsleyt, és bebizonyítják, hogy ő ölte meg Laveryt. A legjobb esetben sokkal hamarabb megtalálják, mint én, és hagyják, hogy arra használjam az energiáimat, hogy bebizonyítsam, nem ő ölte meg Laveryt. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy be kell bizonyítanom, hogy valaki más volt a tettes. Benne van így a játékban?

Lassan bólintott. – Igen, és áll az ötszáz. Ha bebizonyítja, hogy nem Crystal ölte meg Laveryt.

– Nem számítok rá, hogy megkeresem – feleltem. – Ezt jobb, ha már most tudomásul veszi. Miss Fromsett mennyire ismerte Laveryt? A hivatali időn kívül?

Kingsley arca megmerevedett, mintha görcsöt kapott volna. A keze ökölbe szorult. Hallgatott.

– Miss Fromsett valahogy furcsa arcot vágott, amikor tegnap reggel Lavery címét kértem tőle – mondtam.

Lassan, hangosan lélegzett.

– Mint egy rossz szájíz – folytattam. – Mint egy regény, amely elmúlt. Vagy talán túlságosan nyers vagyok?

Kingsley orrcimpái kicsit megremegtek. Sípolva lélegzett. Aztán felengedett, és csendesen szólt:

– Miss Fromsett elég jól ismerte Laveryt… egy időben. Olyan lány, aki e tekintetben azt teszi, ami kedvére való. Azt hiszem, Laveryt elragadónak találták a nők.

– Beszélnem kell Miss Fromsett-tel – mondtam.

– Miért? – kérdezte röviden. Vörös foltok jelentek meg az arcán.

– Ne törődjön vele, miért. Az én dolgom az, hogy mindenfélét kérdezzek mindenféle embertől.

– Akkor beszéljen vele – mondta mereven. – Ami azt illeti, ismerte Almore-ékat. Ismerte Almore feleségét, azt, aki öngyilkos lett. Lavery is ismerte. Lehet ennek valami kapcsolata ezzel az üggyel?

– Nem tudom. Maga szerelmes Miss Fromsettbe, ugye?

– Holnap elvenném, ha tudnám – jelentette ki félszeg ünnepélyességgel.

Bólintottam és felálltam. Hátranéztem, végig a szobán. Most majdnem üres volt. A távoli végén két ódon relikvia még mindig szuszogott. A többi puhaszékfiú visszatámolygott bokros teendőihez.

– Csak egy dolog van még – mondtam Kingsleyre nézve. – A hekusok nagyon rossz néven veszik, ha késlekedve hívjuk őket gyilkossági esetekhez. Márpedig ez alkalommal jócskán volt késlekedés, és még lesz is. Úgy akarok most odamenni, mintha ma először járnék ott. Azt hiszem, ezt meg tudom csinálni, ha Fallbrook mamát kihagyom.

– Fallbrook? – Alig tudta, miről beszélek. – Ki a fene… ó, igen, emlékszem.

– Hát ne emlékezzék. Majdnem biztos vagyok benne, sosem fognak egy hangot sem hallani felőle. Nem az a fajta, akinek saját szabad akaratából dolga akad a rendőrséggel.

– Értem – mondta.

– Akkor vigyázzon, hogy helyesen járjon el. Ki fogják hallgatni, mielőtt közölnék, hogy Lavery halott, mielőtt megengednék, hogy én érintkezésbe lépjek magával, már amennyiben tudnak a kapcsolatunkról. Nehogy lépre menjen! Ha beugratják, én már nem találok kiutat. Sitten leszek.

– Telefonálhatna Lavery házából, mielőtt a rendőrséget hívja – mondta helyesen.

– Tudom. De azt, hogy ezt nem teszem, a javamra írják. És ellenőrizni fogják a telefonhívásokat. Ez egyike az első dolgoknak, amit megtesznek. És ha bármely más helyről hívom, akár azt is bevallhatom, hogy ide feljöttem magához.

– Értem – ismételte. – Bízhat bennem!

Kezet ráztunk, és otthagytam őt.

17.

Az Atlétikai Klub a szemben levő utcasarkon volt, fél háztömbnyire a Treloar Buildingtől. Átmentem a túlsó oldalra, észak felé, a bejárathoz. Befejezték már a rózsaszín beton lerakását a régi járda helyén. A ház körül kerítés volt, csak a bejárathoz vezetett keskeny út. Ezen az ebédről visszatérő hivatali segéderők tolongtak.

A Gillerlain Company fogadóhelyisége még üresebbnek látszott, mint előző nap. Ugyanaz a kis pihés szőkeség kuksolt a sarokban. Megajándékozott egy gyors mosollyal, és én a puskások üdvözletével viszonoztam azt. Merev mutatóujjam feléje bökött, a három következő ujj behúzva alatta, és a hüvelykujjamat fel-le mozgattam, mint mikor a vadnyugati pisztolylövész tüzelni készül. Hangtalanul, szívből kacagott. Egy hete nem mulatott ilyen jól.

Miss Fromsett üres asztalára mutattam, és a kis szőke bólintott, benyomott egy kapcsológombot, és beszélt. Kinyílt egy ajtó, Miss Fromsett elegánsan besuhant, leült az íróasztalához, és hűvösen, várakozóan rám nézett.

– Nos, Mr. Marlowe? Attól tartok Mr. Kingsley nincs benn.

– Épp tőle jövök. Hol beszélgethetnénk?

– Beszélgethetnénk, miről?

– Valamit meg kell mutatnom magának.

– Csakugyan? – Elgondolkodva végignézett. Feltehetően sok pasas próbált már egyet-mást mutogatni neki, metszeteket meg miegymást. Máskor talán magam is megkíséreltem volna ilyesmit.

– Üzleti ügy – mondtam. – Mr. Kingsley üzleti ügye.

Felállt, és kinyitotta a korlát ajtaját. – Akkor akár bemehetünk az ő szobájába.

Bementünk. Kitárta előttem az ajtót. Mellettem elhaladva szippantottam egyet. Szantálfa. Megszólaltam:

– Gillerlain Regal, a Parfümök Pezsgője?

Halványan elmosolyodott az ajtót tartva: – Az én fizetésemből?

– Szót sem szóltam a fizetéséről. Nem olyan lánynak néztem, aki saját maga veszi meg a parfümjét.

– Pedig olyan vagyok – felelte. – És ha tudni akarja, gyűlölök az irodában parfümöt használni. Ő kívánja. – Végigmentünk a hosszú, félhomályos irodán, és Miss Fromsett leült az íróasztal végére. Én ott ültem, ahol az előző napon. Néztük egymást. Miss Fromsett ma barna kosztümöt viselt, a nyakánál húzott zsabóval. Kicsit melegebb benyomást tett, de még nem volt az a kimondott préritűz.

Megkínáltam Kingsley cigarettájából. Vett egyet, rágyújtott Kingsley öngyújtójával, és hátradőlt.

– Nem kell időt vesztegessünk ravaszkodással – kezdtem neki. – Maga már tudja, ki vagyok és mit csinálok. Ha tegnap reggel nem tudta, ez csak azért volt, mert Kingsley szereti megjátszani a nagyfiút.

Lenézett térdén nyugvó kezére, majd felemelte a szemét, és majdnem szégyenlősen elmosolyodott.

– Nagyszerű fickó – mondta. – A vezérigazgatói póz ellenére. Amit azért szeret felölteni. Egyébként ő maga az egyetlen, akit ezzel elkábít. És ha tudná, mit állt ki attól a kis bestiától… – Meglóbálta a cigarettáját. – Nos, talán jobb, ha ezt hagyom. Miért akart velem beszélni?

– Kingsley azt mondta, maga ismeri Almore-ékat.

– Ismertem Mrs. Almore-t. Azaz, néhányszor találkoztam vele.

– Hol?

– Egy baráti háznál. Miért kérdi?

– Laverynél?

– Ugye nem lesz szemtelen, Mr. Marlowe?

– Nem tudom, hogy érti ezt. Úgy akarok tárgyalni, mintha ez üzleti ügy lenne, és nem nemzetközi diplomáciai tevékenység.

– Rendben van. – Könnyedén bólintott. – Igen, Chris Laverynél. Azelőtt jártam oda, egyszer-egyszer. Koktélpartik voltak nála.

– Akkor Lavery ismerte Almore-ékat vagy Mrs. Almore-t?

Kissé elpirult. – Igen. Egész jól.

– És sok más hölgyet, szintén egész jól. Ebben nem kételkedem. Mrs. Kingsley is ismerte Mrs. Almore-t?

– Igen, jobban, mint én. Keresztnevükön szólították egymást. Mrs. Almore meghalt, azt tudja. Öngyilkos lett egy vagy másfél évvel ezelőtt.

– Biztos, hogy öngyilkos lett?

Felhúzta a szemöldökét, de az arckifejezése nekem mesterkéltnek tűnt, mintha ez a forma illett volna az én feltett kérdésemhez.

Így szólt: – Van valami különös oka arra, hogy ezt a kérdést ilyen különös módon tegye fel? Úgy értem, van ennek valami köze ahhoz, amit maga csinál?

– Nem hittem, hogy van. Még most sem hiszem. De dr. Almore tegnap zsarut hívott csak azért, mert én a házát nézegettem. Miután a kocsim rendszámáról megállapította, ki vagyok. A zsaru elég nyersen bánt velem, csupán azért, mert ott voltam. Ő nem tudta, mit keresek ott, és én nem közöltem, hogy Laverynél voltam. De dr. Almore-nak ezt tudnia kellett. Ott látott engem Lavery háza előtt. Nos, miért tartotta szükségesnek rendőrt hívni? És miért tartotta fontosnak a zsaru, hogy közölje velem: az utolsó tag, aki megpróbált Almore-ba belemarni, az árokban végezte. És miért kérdezte volna tőlem a zsaru, hogy vajon a nő rokonai, felteszem, Mrs. Almore rokonait értette, béreltek-e fel engem? Ha ezekre a kérdéseimre tudna válaszolni, akkor én is tudnám, vajon az egésznek van-e köze az én ügyemhez.

Miss Fromsett egy pillanatig gondolkodott, közben gyorsan rám pillantott, majd megint elfordította a tekintetét.

– Én csak kétszer találkoztam Mrs. Almore-ral – kezdte lassan. – De azt hiszem, tudok felelni a kérdéseire… valamennyire. Utoljára Lavery-nél találkoztam vele, mint már mondtam. Elég sokan voltak ott akkor. Nagy ivászat és hangos beszéd folyt. Az asszonyok nem a férjükkel voltak, és a férfiak nem a feleségükkel, ha volt is nekik. Volt ott egy Brownwell nevezetű ember, aki nagyon spicces volt. Úgy hallom, most a tengerészetnél szolgál. A férje praxisával ugratta Almore-nét. Azon viccelődött, hogy Almore egyike azon orvosoknak, akik egész éjjel csőre töltött injekciós tűvel futkároznak, hogy a helybeli aranyifjúságot az éjszakázás kellemetlen következményeitől megkíméljék. Florence Almore kijelentette, hogy nem törődik azzal, hogy jut a férje pénzhez, a fontos az, hogy ő sokat kapjon belőle, és elköltheset. Florence is spicces volt, és úgy képzelem, nem valami szimpatikus egyéniség lehetett józanul sem. A sikamlós, csillogó nőcskék közül való volt, akik túl sokat nevetnek, és a lábszárukat mutogatva végignyúlnak a széken. Nagyon világos szőke volt, illetlenül nagy, kék babaszemekkel. Nos, Brownwell azt mondta, ne aggódjék, a férje mestersége mindig jó buli lesz. Tizenöt percen belül beszalad-kiszalad a páciensek házából, és mindenhol 10-15 dolcsi egy vizit. Csak egy dolog izgatja, az, hogyan juthat hozzá egy orvos ennyi kábítószerhez alvilági kapcsolatok nélkül. Megkérdezte Mrs. Almore-t, vajon sok helyre gengsztert látnak-e vendégül. Mrs. Almore egy pohár italt öntött az arcába.

Vigyorogtam, de Miss Fromsett nem. Elnyomta a cigarettáját Kingsley nagy bronz és üveg hamutartójában, és józanul rám nézett.

– Jól tette – mondtam. – Ki ne cselekednék így, hacsak nincs egy jó kemény ökle, amellyel odavágjon?

– Jó. Néhány héttel azután, késő éjszaka holtan találták Florence Almore-t a garázsban. A garázs ajtaja csukva volt, a kocsi motorja járt. – Megállt, és kissé megnedvesítette az ajkát. – Chris Lavery talált rá Florence Almore-ra. Mikor hazajött, az ég tudja, reggel hány órakor. Florence pizsamában feküdt a betonon, a fején takaró, ami egyúttal a kipufogóra is rá volt borítva. Dr. Almore nem volt otthon. A lapokban semmi sem jelent meg az ügyről, csak az, hogy hirtelen halt meg. Jól eltussolták.

Miss Fromsett kicsit felemelte összekulcsolt kezeit, aztán ismét lassan az ölébe ejtette. Mondom neki:

– Valami nem volt rendben tehát?

– Az emberek azt gondolták, de ez mindig így van. Kis idővel később bizalmas információt kaptam az ügyről. Találkoztam ezzel a Brownwell nevű emberrel a Vine Streeten. Meghívott, igyak vele valamit. Nem kedveltem a fiút, de agyon kellett ütnöm egy félórát. Levy bárjában ültünk hátul, és Brownwell megkérdezte, emlékszem-e a babára, aki az italt az arcába öntötte. Mondtam, emlékszem. Azután

körülbelül így folyt le a társalgás. Ma is jól emlékszem rá.

Brownwell azt mondta: „Könnyű Chris Lavery barátunknak! Ha valaha kifogy a barátnőkből, pénze még mindig marad.”

Mondom: „Azt hiszem, nem értem.”

Mire ő: „A pokolba, talán nem akarja érteni! Almore-né azon az éjszakán, mikor meghalt, előbb odaát volt Lion Condynál, és az ingét is elvesztette ruletten. Hisztérikus rohamot kapott, azt mondta, a kerekek meg vannak hajlítva, és jelenetet csinált. Condynak valósággal be kellett őt vonszolnia az irodájába. Az Orvosi Nyilvántartó útján érintkezésbe lépett dr. Almore-ral, és rövidesen ott volt a doki. Megszúrta a feleségét az egyik fürge kis tűjével. Aztán elment, és Condyra bízta az asszony hazaszállítását. Úgy látszik, valami nagyon sürgős esete volt. Így Condy hazavitette Mrs. Almore-t. Megjelent a doki asszisztensnője, akit a doki odahívott. Condy felvitte az asszonyt, és az ápolónő lefektette. Condy visszament a zsetonjaihoz. Tehát vinni kellett Mrs. Almore-t az ágyba! Mégis még aznap éjjel felkelt, lement a családi garázsba, és monoxid segítségével végzett magával. Mi a véleménye erről?” – kérdezte tőlem Brownwell.

„Én nem tudok semmit a dologról. Maga honnan tudja ezeket?”

Azt mondja: „Ismerek egy riportert az itteni szennylapnál. Nem volt nyomozás, és nem volt boncolás. Ha végeztek is valami vizsgálatot, semmit sem szóltak róla. Nincs is odaát rendes, halálozások esetében eljáró, ténymegállapító közeg. A temetkezési vállalkozók felváltva töltik be ezt a szerepet, fejenként egy-egy hétig. Természetesen mindnyájan készek kiszolgálni a politikusok bandáját. Könnyű az ilyesmit elintézni egy ilyen városban, ha valakinek megvan az összeköttetése hozzá. És Condynak volt elegendő akkoriban. Nem akart magának a vizsgálat révén reklámot csinálni. De a doktor sem.”

Miss Fromsett elhallgatott, és várta, hogy én mondjak valamit. Mikor hallgattam, így folytatta: – Remélem, érti, mit akart ezzel Brownwell mondani?

– De mennyire. Almore végzett a feleségével, aztán Condyval együtt elsimították a dolgot. Megtörtént ez tisztább erkölcsű kis városkákban is, mint amilyen Bay City valaha is lenni akart. De ez még nem minden, ugye?

– Nem. Úgy látszik, Mrs. Almore szülei felfogadtak egy magándetektívet. Az illetőnek éjjeliőr-szervezet volt a környéken, és ami azt illeti, ő volt a második ember, aki megjelent a színhelyen az öngyilkosság éjszakáján. Később Chris Brownwell azt mondta, hogy ez az ember biztosan tudott valami kompromittálót. De sosem volt alkalma felhasználni. Letartóztatták és becsukták azon a címen, hogy részegen vezetett.

– Ez minden?

Miss Fromsett bólintott. – És ha azt gondolja, túl jól emlékszem minderre; nos, a foglalkozásomhoz tartozik, hogy beszélgetésekre emlékezzem.

– Én inkább azt gondoltam, hogy mindez nem feltétlenül visz bennünket tovább.

Nem látom, hol érinti ez Lavery személyét, még ha ő találta is meg Mrs. Almore-t. A maga pletykás barátja, Brownwell, úgy látszik, azt gondolja, hogy a történtek lehetőséget adtak valakinek a doktor megzsarolására. De valamilyen bizonyítékra lenne szükség, különösen, ha olyan emberrel akar kikezdeni, aki a törvény előtt már tisztázta magát.

– Magam is ezt gondolom – felelt Miss Fromsett. – És szeretném hinni, hogy a zsarolás egyike azon csúf kis trükköknek, amit Chris Lavery nemigen gyakorolt. Azt hiszem, ez minden, amit elmondhatok magának, Mr. Marlowe. És már odakint kellene lennem.

Fel akart állni. Így szóltam. – Ez még nem minden. Valamit meg kell mutatnom magának.

Kivettem a zsebemből a kis illatosított rongyot, ami Lavery párnája alatt volt, és leejtettem Miss Fromsett elé, az asztalra.

18.

Nézte a zsebkendőt, nézett engem, felvett egy ceruzát, és a radírgumis végével ide-oda lökdöste a kis vászondarabot.

– Mi van rajta? – kérdezte. – Légyirtó?

– Gondolom, valamiféle szantálfaillat.

– Olcsó szintetikus készítmény. Az, hogy undorító, enyhe kifejezés erre. És miért akarta, hogy megnézzem ezt a zsebkendőt, Mr. Marlowe? – Megint hátradőlt, és hűvösen végigmért.

– Chris Lavery házában találtam, az ágyában, a párna alatt. Monogram van rajta.

A ceruza radírvégével széthajtogatta a zsebkendőt, anélkül, hogy hozzáért volna. Arcizmai kicsit megfeszültek, zord lett az arca.

– Két betű van belehímezve – mondta hideg, haragos hangon. – Véletlenül az én kezdőbetűimmel azonosak. Ezt akarja mondani?

– Pontosan. Lavery valószínűleg fél tucat azonos monogramú nőt ismer.

– Maga végül is elszemtelenedik – mondta nyugodtan.

– Ez a maga zsebkendője, igen vagy nem?

Habozott. Az asztal felé nyúlt, nagyon nyugodtan elővett egy cigarettát, és gyufával rágyújtott. Lassan megrázta a gyufát, és figyelte a kis lángot, amint végigkúszik a fán.

– Igen, az enyém – mondta. – Biztos elejtettem ott. Rég volt. Biztosíthatom, nem én tettem Lavery ágyába, a párna alá. Ezt akarta tudni?

Hallgattam, és ő hozzáfűzte: – Lavery nyilván kölcsönadta valami nőnek, aki… aki kedvelte ezt a fajta parfümöt.

– El tudom képzelni azt a nőt – mondtam. – És nem nagyon illik Laveryhez.

Miss Fromsett összecsücsörítette a felső ajkát. Hosszú ajak volt. A hosszú felső ajkak tetszenek nekem.

– Azt hiszem – mondta –, még egy kicsit jobban ki kellene dolgoznia Chris Laveryről alkotott elképzelését. A kifinomultság jelei nála csak véletlenül fordulhatnak elő.

– Nem szép így beszélni egy halottról – mondtam.

Egy pillanatig úgy ült ott, mintha nem mondtam volna semmit, és várná, hogy megszólaljak. Aztán lassú reszketés vett rajta erőt a nyakától kiindulva, végigszaladt az egész testén. A keze ökölbe szorult, és a cigarettája meggörbült. Ránézett, és gyors mozdulattal a hamutartóba hajította.

– A zuhanyozóban lőtték le – mondtam. – És arra kell gondolni, valami nő volt a tettes, aki ott töltötte az éjszakát. Lavery épp borotválkozott. A nő egy pisztolyt hagyott a lépcsőn, és ezt a zsebkendőt az ágyban.

Miss Fromsett kicsit megmozdult a széken. A tekintete most teljesen üres volt. Az arca hideg, mint egy metszet.

– És maga azt gondolta rólam, hogy én ezzel kapcsolatban felvilágosítást tudok adni? – kérdezte keserűen.

– Nézze, Miss Fromsett, én szeretnék sima, tartózkodó és finom lenni ezzel kapcsolatban is. Szeretném ezt a fajta játékot legalább egyszer úgy eljátszani, ahogy az egy magafajta hölgynek megfelel. De ezt senki sem engedi, sem az ügyfelek, sem a hekusok, sem az emberek, akik ellen játszom. Bármennyire igyekszem is rendes lenni, mindig úgy végzem, hogy az orrom szennyben turkál, és a hüvelykujjammal valakinek a szemét kellene kinyomnom.

Bólintott, mintha alig hallott volna. – Mikor lőtték le Laveryt? – kérdezte, és megint kicsit megrázkódott.

– Azt hiszem, ma reggel. Nem sokkal azután, hogy felkelt. Mondom, éppen megborotválkozott, és zuhanyozni készült.

– Ez feltehetően elég későn lehetett. Én fél kilenc óta itt vagyok.

– Nem gondoltam, hogy maga lőtte le.

– Rém kedves magától – mondta Miss Fromsett. – De ez az én zsebkendőm, ugyebár? Csak nem az én parfümöm. De nem hiszem, hogy a rendőrök különösebben fogékonyak a parfümök minőségének megítélésében… vagy bármi másban.

– Nem, és ez a magándetektívekre is vonatkozik. Képzelje!

– Istenem – nyögte, és keze fejét keményen a szájához szorította.

– Ötször vagy hatszor lőttek rá – mondtam. – És csak kétszer találták el. Kegyetlen jelenet volt, azt kell hinnem. Az egyik oldalon szörnyű gyűlölet lobogott. Vagy pedig hidegvérűen számító értelem működött.

– Könnyű volt őt gyűlölni – mondta Miss Fromsett kongó hangon. – És vészesen könnyű szeretni. Nők, még tisztességes hölgyek is, elkövetnek ilyen szörnyű hibákat férfiakkal kapcsolatban.

– Mindezzel azt mondja, hogy valaha azt hitte, szereti Laveryt, de most már nem, és nem maga lőtte le.

– Igen. – A hangja könnyű és mézes volt, mint a parfüm, amit nem szívesen használt az irodában. – Biztosra veszem, hogy tiszteletben tartja a bizalmamat. – Keserűen és röviden felnevetett. – Meghalt. A szegény, önző, olcsó, komisz, jóképű és hűtlen fiú. Meghalt és hideg, és el van intézve. Nem, Mr. Marlowe, nem én lőttem le.

Vártam, hagytam, hogy elintézze önmagában az ügyet. Egy pillanat múlva nyugodtan megszólalt: – Mr. Kingsley tud róla?

Bólintottam.

– És persze a rendőrség is.

– Még nem. Legalábbis nem tőlem. Én találtam meg a holttestet. A kapu nem volt

teljesen becsukva. Bementem. Megtaláltam.

Felvette a ceruzát, és megint megpiszkálta a zsebkendőt. – Erről az illatosított rongyról tud Mr. Kingsley?

– Senki sem tud róla, kivéve magát és engem és azt, aki odatette.

– Szép magától – mondta szárazon. – És szép magától, hogy azt gondolta, amit gondolt.

– Van magában bizonyos tartózkodás és méltóság, ami tetszik nekem – feleltem. – De ezt ne értékelje túl. Mit várna tőlem, mit gondoljak? Hogy kirántom a zsebkendőcskét a párna alól, megszaglászom, magam elé tartom, mondván: „Nono! Miss Adrienne Fromsett monogramja, meg minden. Miss Fromsett biztos ismerte Laveryt, talán nagyon bizalmasan. Mondjuk, csak a pontosság kedvéért, olyan bizalmasan, ahogy az én szemtelen agyacskám el tudja képzelni. És az bizony átkozottul bizalmas lenne. De ennek a zsebkendőnek szintetikus szantálfaszaga van, és Miss Fromsett sohasem használna ilyen olcsó illatszert. És ez Lavery párnája alatt volt, és Miss Fromsett sosem tartja a zsebkendőcskéit egy férfi párnája alatt. Ezért ennek a zsebkendőnek egyáltalán semmi köze sincs Miss Fromsetthez. Csupán optikai csalódásról van szó.”

– Fogja be a száját!

Vigyorogtam.

– Mit képzel, miféle lány vagyok én? – förmedt rám.

– Túl későn jöttem ahhoz, hogy megmondhassam.

Elpirult, de finoman, és most az egész arca. – Van valami elképzelése, ki lehetett a tettes?

– Elképzelésem van, de annál több nincsen. Attól tartok, a rendőrség egyszerűnek találja majd az ügyet. Mrs. Kingsleynek néhány ruhája ott lóg Lavery szekrényében. És ha megtudják az egész esetet, beleértve azt, ami tegnap történt a Little Fawn-tónál, attól tartok, előszedik a bilincseket. Először meg kell találniuk Mrs. Kingsleyt. De ez nem is lesz nehéz.

– Ó, ez a Crystal Kingsley – mondta Miss Fromsett szárazon. – Hát még ettől sem tudta megkímélni a férjét!

– Nem feltétlenül biztos, hogy így volt. Lehetséges, hogy valami egészen más indítóok játszott közre, amiről mi nem tudunk. Lehetett a tettes olyasvalaki, mint dr. Almore.

Gyorsan felnézett, aztán megrázta a fejét.

– Lehetett – ismételtem. – Semmi sem szól ellene. Dr. Almore tegnap elég ideges volt olyan emberhez képest, akinek nincs mitől tartania. Bár persze, nemcsak a bűnösök félnek.

Felálltam, és az asztal szélét kopogtatva néztem le rá. Szép nyaka volt. A zsebkendőre mutatott.

– Ezzel mi lesz? – kérdezte tompán.

– Ha az enyém volna, kimosnám belőle az olcsó illatszert.

– De ugye van jelentősége? Fontos lehet!

Nevettem. – Nem hiszem, hogy bármi jelentősége volna. A nők mindig szanaszéjjel hagyják a zsebkendőiket. A Lavery-szerű pasas pedig összegyűjti, és egy fiókban tartja a szantálfa zacskó mellett. Valaki rátalál a készletre, és az egyiket használni kezdi. Vagy lehet, hogy Lavery kölcsönadja a zsebkendőket, és élvezi a hatást, amit más lányok monogramjával kivált. Azt hiszem, ez a fajta gazfickó volt. A viszontlátásra, Miss Fromsett, és köszönöm, hogy meghallgatott.

Megindultam, aztán megálltam, és megkérdeztem: – Hallotta annak a riporternek a nevét, aki Brownwellt tájékoztatta?

Megrázta a fejét.

– Vagy Mrs. Almore szüleinek nevét?

– Azt sem. De ezt valószínűleg meg tudom állapítani. Boldogan megpróbálnám.

– Hogyan?

– Az effélét rendszerint beírják a gyászjelentésbe. Nagyon valószínű, hogy volt ilyen a Los Angeles-i lapokban.

– Ez nagyon kedves lenne magától – mondtam. Végighúztam ujjamat az asztal szélén, és oldalról a lányra néztem. Sápadt elefántcsont bőr, szép, sötét szem, a haj a lehető legvilágosabb, a szem sötét, mint az éjszaka.

Végigmentem az irodán, és távoztam. A kis szőke várakozóan nézett rám, kicsi, piros ajkai szétváltak, további mulatságra várt. De nem volt mivel mulattatnom. Kimentem az ajtón.

19.

Lavrey háza előtt nem állt rendőrautó, a járdán senki sem őgyelgett, és mikor a kaput kinyitottam, nem éreztem belülről cigaretta vagy szivar szagát. A nap rásütött az ablakokra, és egy légy halkan zümmögött az egyik italospohár fölött. A szoba végébe mentem, és áthajoltam a lefelé vezető lépcső korlátján. Semmi sem moccant Lavery házában. Semmi nesz nem volt hallható, kivéve lentről, a fürdőszobából, a lassan csörgedező víz halk hangja, amely a halott ember vállára csöpögött.

A telefonhoz mentem, kikerestem a telefonkönyvből a rendőrség számát. Tárcsáztam, és amíg vártam, kivettem a kis revolvert a zsebemből, és az asztalra tettem a telefon mellé.

Mikor egy férfihang megszólalt: – Bay City. Smoot beszél –, így válaszoltam: – Gyilkosság történt az Altair Street 623-ban. Lavery nevű ember lakik itt. Meghalt.

– Altair, hat-kettő-három. Maga kicsoda?

– Marlowe a nevem.

– Ott van a házban.

– Ott.

– Ne nyúljon semmihez.

Letettem a kagylót, leültem a kerevetre, és vártam.

Nem nagyon sokáig. A távolban felsivított egy sziréna, majd egyre hangosabbá vált a hangok hullámzása. Kerekek csikorogtak a sarkon, a sziréna jajveszékelése fémes morgásként elhalt, aztán csend, és megint csikorogtak a kerekek a ház előtt. A Bay City-i rendőrség vigyáz a gumikra. Lépések hallatszottak a járdán, én az ajtóhoz mentem, és kinyitottam.

Két egyenruhás zsaru nyomult be a szobába. A szokásos nagyméretű, szokásos viharvert arcú és gyanakvó tekintetű alakok. Az egyiknek a sapkája alatt piros szegfű volt a jobb füle mögé tűzve. A másik idősebb volt, szürkés, morcos. Ott álltak, óvatosan méregettek, aztán röviden így szólt az idősebbik:

– Hol van az illető?

– Lent a fürdőszobában, a zuhanyozófüggöny mögött.

– Te itt maradsz vele, Eddie.

Gyorsan végigment a szobán, és eltűnt. A másik merőn nézett, és a szája sarkából így szólt:

– Egy rossz mozdulatot se, pajtás!

Megint leültem a pamlagra. A hekus végigjártatta a szemét a szobán. Lentről hangok hallatszottak. A rám vigyázó hekus egyszer csak észrevette a telefonasztalon heverő pisztolyt. Vadul felé rontott.

– Ez a halált okozó fegyver? – kérdezte majdnem kiabálva.

– Úgy képzelem. Elsütötték.

– Innye! – A pisztoly fölé hajolt, fogait rám vicsorította, kezét a pisztolytáskájára tette. Ujjával kinyitotta a gombot, és megragadta a fekete revolver agyát.

– Hogy képzeli maga? – üvöltötte.

– Úgy képzelem.

– Nagyon jó – sziszegte. – Igazán nagyon jó.

– Nem is olyan jó – feleltem én.

Kicsit hátrahőkölt. Óvatosan nézett. – Mi oka volt magának, hogy lelője? – morogta.

– Én is erre volnék kíváncsi.

– Ahá, lélekbúvár.

– Üljünk csak le, és várjuk meg a fiúkat a gyilkossági csoporttól – mondtam. – Előttük mosakszom.

– Ne adja ezt be nekem!

– Nem adok én be magának semmit. Ha én lőttem volna le a tagot, nem lennék itt. Nem telefonáltam volna. Maga nem találta volna meg a pisztolyt. Ne fáradjon annyira ezzel az esettel, úgysem lesz vele tíz percnél tovább dolga.

Sértődött képet vágott. Levette a sapkáját, és a szegfű a földre esett. Lehajolt, felemelte, és ujjai közt sodorgatta, majd a rács mögé hajította.

– Jobb, ha nem tesz ilyesmit – mondtam neki. – Még azt hiszik, ez valami nyom, és egy csomó időt eltöltenek vele.

– Az ördög vigye el! – Áthajolt a korláton, visszakaparintotta a szegfűt, és zsebre vágta. – Te mindenre tudsz valamit mondani, ugye, pajtás?

A másik hekus komor arccal feljött a lépcsőn. A szoba közepén megállt, nézte a karóráját, valamit feljegyzett a noteszébe, felhúzta a redőnyt, és kinézett az utcai ablakon.

Az, aki velem volt, most megkérdezte: – Most megnézhetem?

– Hagyd, Eddie. Nem a mi dolgunk. Hívtad az ügyészséget?

– Azt hittem, a Gyilkossági Csoport intézi.

– Ahá, igaz. Webber kapitány foglalkozik majd vele, és ő szeret mindent maga csinálni. – Rám nézett. – Maga a Marlowe nevű ember?

Mondtam, az vagyok.

– Okos tag, mindenre tud valamit mondani – mondta Eddie.

Az idősebbik szórakozottan nézett hol engem, hol Eddie-t. Aztán észrevette a pisztolyt a telefonasztalon, és ránézett, de cseppet sem szórakozottan.

– Igen, ez a gyilkos fegyver – szólt Eddie. – Én nem nyúltam hozzá.

A másik bólintott. – Ma nem olyan gyorsak a fiúk. Ön mivel foglalkozik, uram? Barátja neki? – Az ujjával a padló felé bökött.

– Tegnap láttam először. Magándetektív vagyok.

– Ahá! – élesen tekintett rám. A másik hekus gyanakvóan nézett.

– A kutyafáját, ez azt jelenti, hogy mindent összezavarnak majd! – mondta.

Ez volt az első értelmes megjegyzése. Szeretettel rámosolyogtam.

Az idősebbik hekus megint kinézett az ablakon. – Az ott szemben az Almore-féle ház, Eddie.

Eddie odament, és együtt nézték. – Csakugyan – mondta. – El lehet olvasni a táblát. Mondd, ez a pali odalent talán csak nem az a tag, aki…

– Fogd be a szád! – mondta a másik, és leeresztette a redőnyt. Mindketten megfordultak, és merően bámultak.

A sarkon befordult egy kocsi, megállt, ajtó csapódott, és lépések közeledtek a kerti úton. Az idősebbik riadóautós kinyitotta az ajtót két civil ruhás embernek. Az egyiket már ismertem.

20.

Az, aki elöl jött, foglalkozásához képest alacsony ember volt. Középkorú, keskeny arcú, állandóan fáradt arckifejezéssel. Az orra hegyes és kissé kajla, mintha valaki belekönyökölt volna egykoron. Kék puhakalapja nagyon egyenesen ült a fején. Krétafehér haj kandikált ki alóla. Fakó, barna öltönyt viselt, keze a kabátzsebében, csak a hüvelykujja volt a varráson kívül.

Az, aki utána jött, Degarmo volt, a nagydarab, porszőke hajú, acélkék szemű, vad, éles vonású hekus, akinek nem tetszett, hogy én dr. Almore háza előtt álltam.

A két egyenruhás ember a kis emberre nézett, és tisztelgett.

– A hulla az alagsorban van, Webber kapitány. Úgy látszik, kétszer találták el, néhány téves lövés után. Jó ideje halott. Ez a tag Marlowe. Los Angeles-i magánnyomozó. Ezen túlmenően nem kérdeztem ki.

– Rendben van – mondta Webber élesen. Gyanakvó hangja volt. Gyanakvó szemmel mérte végig az arcomat, aztán röviden biccentett. – Webber kapitány vagyok. Ez Degarmo hadnagy. Először megszemléljük a tetemet.

Végigment a szobán. Degarmo úgy nézett rám, mintha sose látott volna, és követte főnökét. Lementek, velük az idősebbik riadóautós. Az Eddie nevű zsaru és én csak bámultuk egymást egy ideig.

Mondom: – Ez pont szemben van dr. Almore házával, ugye?

Minden kifejezés eltűnt az arcából, ami persze nem sokat jelent. – Igen. Na és?

– Na és semmi – mondtam.

Hallgatott. Felhallatszottak a hangok odalentről, zavarosan és összefolyóan. A zsaru a fülét hegyezte, és valamivel barátságosabban szólalt meg: – Emlékszik arra az esetre?

– Egy kicsit.

Nevetett. – Szépen megölték. Becsomagolták, és eldugták hátra a polcra. A fürdőszobaszekrény legfelső polcára. Amit csak széken állva lehet elérni.

– Ez történt – mondtam. – Kíváncsi lennék, miért.

A zsaru komolyan nézett rám. – Megvolt annak az oka, barátom. Ne gondolja, hogy nem volt. Jól ismerte ezt a Laveryt?

– Nem nagyon.

– Vele foglalkozik valamilyen okból?

– Egy kicsit. Maga ismerte?

Az Eddie nevű zsaru megrázta a fejét. – Nem. Csak eszembe jutott, hogy egy fickó, aki itt lakott, találta meg Almore feleségét a garázsban azon az éjszakán.

– Lavery talán itt sem volt akkor – vetettem fel.

– Mióta lakott itt?

– Nem tudom.

– Annak körülbelül másfél éve lehet – tűnődött a zsaru. – A rendőri lapok foglalkoztak vele?

– Egy bekezdés a Hazai Hírek közt – mondtam, csak hogy a szájamat jártassam.

Megvakarta a füle tövét, és hallgatózott. Lépések közeledtek a lépcsőn. A zsaru arca megmerevedett, eltávolodott tőlem, és kiegyenesedett.

Weber kapitány a telefonhoz sietett, tárcsázott, beszélt, aztán eltartotta a fülétől a kagylót, és a válla fölött hátranézett.

– Ki ma a helyettes halottkém, Al?

– Ed Garland – felelte a nagydarab hadnagy merev hangon.

– Hívd Ed Garlandot – mondta Webber a telefonba. – Azonnal jöjjön ide. És mondd meg az illetékes osztálynak, hogy kapcsoljon rá.

Letette a kagylót, és élesen felüvöltött. – Ki nyúlt ehhez a pisztolyhoz?

Mondom: – Én.

Odajött hozzám, a sarkán himbálózott, és kis, hegyes állát felém bökte. A pisztolyt óvatosan egy zsebkendőre helyezve tartotta a kezében.

– Nem tudja, hogy tilos hozzányúlni az olyan fegyverhez, amit bűncselekmény színhelyén talál?

– De igen – feleltem. – De mikor hozzányúltam, nem tudtam, hogy bűncselekmény történt. Nem tudtam, hogy a pisztolyt elsütötték. A lépcsőn hevert, és én azt hittem, elejtették.

– Nagyon valószínű történet – szólt Webber keserűen. – Sok hasonló eset fordul elő a maga praxisában.

– Sok mihez hasonló eset?

Tovább bámult rám, merőn, és nem felelt.

Mondom: – Mi lenne, ha leadnám a mesémet úgy, ahogy történt?

Felfújta magát, mint egy kis kakas. – Mi lenne, ha az én kérdéseimre válaszolna, pontosan úgy, ahogy felteszem őket?

Erre nem feleltem. Webber élesen megfordult, és odaszólt a két egyenruhásnak: – Ti, fiúk, visszamehettek a kocsitokhoz, és jelentkezhettek a parancsnokotoknál.

Tisztelegtek és távoztak. Csendesen csukták az ajtót, amíg meg nem akadt, aztán megdühödtek, mint mindenki más. Webber odafigyelt, amíg a kocsijuk elment. Akkor megint felém fordította zord, semmiféle érzelmet el nem áruló tekintetét.

– Hadd lássam az igazolványát! – Átnyújtottam a tárcámat, és ő beletúrt. Degarmo ott ült a széken, keresztbe vetette a lábát, és üres tekintettel bámult a mennyezetre. Kivett a zsebéből egy gyufát, és a végét rágcsálta. Webber visszaadta a tárcámat. Eltettem.

– A maga szakmájában sok bajt kevernek az emberek – mondta.

– Nem feltétlenül – válaszoltam.

Felemelte a hangját. Addig is elég éles volt. – Azt mondtam, sok bajt kevernek, és

így is értettem. De ezt majd helyrerázzuk. Bay Cityben maga nem fog bajt keverni.

Nem feleltem. Felém bökte a mutatóujját.

– Maga a nagyvárosból jön – kezdte. – Azt hiszi, erős, és azt hiszi, bölcs. Ne aggódjék. El tudunk bánni magával. Kis helység vagyunk, de nagyon szilárd. Mifelénk nincs politikai huzakodás. Egyenes úton járunk, és gyorsan dolgozunk. Miattunk ne aggódjék, uram.

– Nem is aggódom – mondtam. – Nincs miért aggódnom. Csak néhány dollárt próbálok megkeresni.

– Hagyja ezt a nyegle beszédet! – így Webber. – Nem szeretem.

Degarmo levette a szemét a mennyezetről, behajlította a mutatóujját, hogy a körmét bámulja. Súlyos, unott hangon beszélt.

– Nézze, főnök, a fickót odalent Laverynek hívják. Halott. Kicsit ismertem. Szoknyavadász volt.

– Na és? – förmedt rá Webber, nem véve le a tekintetét rólam.

– Az egész kép arra mutat, hogy nő van a dologban – mondta Degarmo. – Tudja, min dolgoznak ezek a magánnyomozók… Válási ügyek. Mi lenne, ha hagynánk őt beszélni, ahelyett, hogy némára ijesztenénk.

Mire Webber így szólt: – Épp azt szeretném, hogy megijedjen, de nem látom semmi jelét.

Odament az utcai ablakhoz, és felrántotta a redőnyt. Csaknem vakító fény ömlött be a szobába a hosszú félhomály után. Sarkain himbálózva visszajött, és felém bökte vékony, kemény ujját.

– Beszéljen!

Elkezdtem. – Egy Los Angeles-i üzletembernek dolgozom, aki kerülni kívánja a nyilvánosságot. Ezért szerződtetett engem. Egy hónappal ezelőtt megszökött a felesége. Később érkezett egy távirat, amely szerint Laveryvel ment el. De néhány nappal ezelőtt ügyfelem találkozott Laveryvel a városban. Lavery tagadott. Ügyfelem eléggé hitt neki ahhoz, hogy aggódni kezdjen. Úgy látszik, a hölgy meglehetősen zabolátlan. Belekeveredhetett valamilyen kompániába, és bajba került. Idejöttem, felkerestem Laveryt. Tagadta, hogy elment a hölggyel. Félig-meddig hittem neki, de később alapos bizonyítékom akadt arra vonatkozóan, hogy együtt volt vele egy San Bernardinó-i hotelban azon az éjszakán, mikor a nő feltehetően távozott abból a hegyi villából, ahol addig tartózkodott. A zsebemben ezzel a ténnyel lejöttem, hogy újra elővegyem Laveryt. Hiába csengettem. Az ajtó kissé nyitva volt. Bejöttem, körülnéztem, rátaláltam a pisztolyra, átkutattam a házat. Megtaláltam Laveryt. Pontosan úgy, ahogy most van.

– Nem volt joga a házkutatáshoz – mondta Webber hűvösen.

– Persze, hogy nem volt – helyeseltem. – De az sem tételezhető fel rólam, hogy egy ilyen alkalmat elszalasztok.

– Megbízójának neve?

– Kingsley. – Megadtam a Beverly Hills-i címet. – Egy kozmetikai vállalat vezetője a Treloar Buildingben, az Olive-on. Gillerlain Company.

Webber Degamóra nézett. Degarmo lustán irkált egy borítékra. Webber megint hozzám fordult: – Mi van még?

– Felmentem a kis hegyi házhoz, ahol a hölgy tartózkodott. Little Fawn-tónak hívják a helyet, közel van Puma Pointhoz, negyvenhat mérföldre San Bernardinótól, a hegyekben.

Degarmóra néztem. Lassan írt. A keze megállt egy pillanatra, mintha mereven lógna a levegőben, aztán a borítékra hullott, és tovább írt. Folytattam:

– Körülbelül egy hónappal ezelőtt Kingsley gondnokának a felesége összeveszett a férjével, és otthagyta… legalábbis ezt hitte mindenki. Tegnap az asszonyt holtan találták a tóban.

Webber félig behunyta a szemét, és a sarkán hintázott. Majdnem lágy hangon megkérdezte: – Ezt miért meséli el nekem? Valamilyen összefüggést feltételez?

– Van egy időbeli összefüggés. Lavery odafönt volt. Másról nem tudok, de gondoltam, jobb, ha megemlítem.

Degarmo nagyon csendesen ült, a padlót nézte maga előtt. Az arcizmai megfeszültek, a szokottnál is vadabbnak látszott. Webber így szólt:

– És a vízbe fúlt asszony? Öngyilkosság?

– Öngyilkosság vagy gyilkosság. Hátrahagyott egy búcsúlevelet. De a férjét gyanúsítják, és letartóztatták. A neve Chess Bill, és Muriel Chess a felesége.

– Nem érdekelnek a részletek – mondta Webber élesen. – Szorítkozzunk az itt történtekre.

– Itt semmi sem történt – feleltem Degarmóra nézve. – Kétszer voltam itt. Az első alkalommal beszéltem Laveryvel, és nem jutottam semmire. A második alkalommal nem beszéltem vele, és nem jutottam semmire.

– Kérdezni fogok valamit, és tisztességes választ akarok – mondta Webber lassan. – Biztosan nem akarja majd megadni, pedig most sem jár vele rosszabbul, mint később, hiszen tudja, hogy valószínűleg úgyis megkapom. A kérdés ez: maga átnézte a házat, úgy képzelem, elég alaposan. Látott valamit, ami azt a látszatot kelti, hogy ez a Kingsley nőszemély itt járt?

– Ez nem fair kérdés – feleltem. – A tanút következtetések levonására készteti.

– Választ várok rá – bőszült fel Webber. – Ez nem bíróság.

– A válasz: igen. Női ruhák lógnak odalent a szekrényben. Olyanok, amilyennek nekem leírták Mrs. Kingsley öltözetét azon az estén, mikor Laveryvel találkozott San Bernardinóban. Bár a leírás nem volt pontos. Fekete-fehér kosztüm, inkább fehér, és pamutkalap, sodort fekete-fehér szalaggal.

Degarmo megpattintotta a kezében tartott borítékot. – Maga főnyeremény lehet a megbízójának! – mondta. – Pontosan beteszi a nőt a házba, ahol a gyilkosság történt, és ő éppen az a nő, akivel az áldozat megszökött. Nem hiszem, hogy messzire kell

mennünk a gyilkos után, főnök.

Webber mereven bámult rám, szinte kifejezéstelen, de nagyon éber arccal. Szórakozottan bólintott Degarmo megjegyzésére.

Azt mondtam: – Felteszem magukról, emberek, hogy nem tökkelütöttek. A ruhák méretre készültek, könnyű kinyomozni az eredetüket. Egy órát takarítottam meg maguknak azzal, hogy ezt elmondtam, de lehet, hogy csak egy telefonhívást.

– Van még valami? – kérdezte Webber csendesen.

Mielőtt válaszolni tudtam volna, kocsi állt meg a ház előtt, aztán még egy. Webber odaugrott ajtót nyitni. Három ember jött be, egy alacsony, göndör hajú és egy ökörszemű. Mindketten nehéz, fekete bőrtáskát cipeltek. Mögöttük egy magas, sovány ember, sötétszürke öltönyben, fekete nyakkendővel. Nagyon fényes szeme volt, és pléhpofája.

Webber a göndörhajúra mutatott. – Lent, a fürdőszobában, Busoni. Sok ujjlenyomat kell nekem az egész házból, különösen női kéztől származóak. Hosszadalmas munka lesz.

– Mindent elintézek – morogta Busoni. Az ökörszemű emberrel keresztülment a szobán, és fel a lépcsőn.

– Van egy hullánk a számodra, Garland – mondta Webber a harmadik embernek. – Gyerünk le, és nézzük meg. Megrendelted a teherkocsit?

A fényesszemű röviden biccentett, és Webberrel együtt lement a másik kettő után.

Degarmo eltette a borítékot és a ceruzát. Kifejezéstelenül meredt rám.

– Kívánja, hogy beszámoljak tegnapi beszélgetésünkről, vagy az magánakció volt? – kérdeztem.

– Ahogy tetszik – felelt. – A mi dolgunk az, hogy megvédjük a polgárokat.

– Beszéljen maga róla! Én az Almore-ügyről szeretnék többet tudni.

Lassan elpirult, és a tekintete elsötétült. – Azt mondta, nem ismeri Almore-t.

– Tegnap még nem ismertem, és nem is tudtam róla semmit. Azóta megtudtam, hogy Lavery ismerte Mrs. Almore-t, hogy az asszony öngyilkos lett, hogy Lavery talált rá holtan, és hogy Laveryt legalábbis meggyanúsították azzal, hogy megzsarolja Almore-t, vagy olyan helyzetben van, hogy zsarolhatná. Aztán mind a két riadóautós gyerek látszólag érdekesnek tartotta, hogy Almore háza éppen szemben van. Az egyik megjegyezte, hogy az ügyet szépen elsimították, vagy valami ilyesfélét.

Degarmo lassú, halott hangon szólt: – Kirúgatom a piszok frátert. Csak a pofájukat jártatják. Átkozott, üresfejű csirkefogók.

– Eszerint nincs benne semmi – mondtam.

A cigarettáját nézte. – Miben nincs semmi?

– Abban az elgondolásban, hogy Almore meggyilkolta a feleségét, és volt elég összeköttetése ahhoz, hogy elsimítsa az ügyet.

Degarmo felállt, odajött hozzám, és fölém hajolt. – Mondja ezt még egyszer! –

mondta halkan.

Még egyszer mondtam.

Nyitott tenyérrel pofon ütött. Jól meglódította a fejemet. Az arcom égett és megdagadt.

– Mondja még egyszer! – mondta halkan.

Még egyszer mondtam. A keze kilendült, és megint féloldalra vágta a fejemet.

– Mondja még egyszer!

– Nem én. Érjük be ennyivel. – Felemeltem az egyik kezem, és megdörzsöltem az arcom.

Ott állt előrehajolva, fogát vicsorította. Nagyon kék szemében állati fény villogott.

– Ha bármikor így beszél egy hekussal – mondta –, tudja, mi következik. Próbálja meg még egyszer, és nem a tenyeremet fogom használni.

Erősen ajkamba haraptam, és az arcomat dörzsöltem.

– Üsse csak bele azt a nagy orrát a mi dolgainkba, és mire felébred, alulról szagolja az ibolyát – mondta.

Nem szóltam. Újra leült, hevesen lélegzett. Már nem dörzsöltem az arcom, kinyújtottam a kezem, és lassan mozgattam az ujjaimat, hogy kiálljon belőlük a görcs.

– Emlékezni fogok erre – mondtam. – Kétféle vonatkozásban is!

21.

Kora este értem vissza Hollywoodba, az irodába. Az épület kiürült már, a folyosók csendesek voltak. Az ajtók nyitva álltak, a takarítónők odabent dolgoztak porszívóikkal, törlőruháikkal és tollseprűikkel.

Kinyitottam a szobámajtaját, felemeltem egy borítékot, ami a levélnyílás előtt feküdt, az asztalra dobtam, anélkül, hogy ránéztem volna. Felhúztam az ablakot

Lehámoztam magamról a kabátomat, nyakkendőmet, leültem az asztalhoz, elővettem az irodai flaskámat a mély fiókból, és megajándékoztam magam egy pohár nedűvel. Még egyet ittam, ugyanazzal az eredménnyel.

Mostanára Webber már felkereste Kingsleyt. Már körözik a feleségét, vagy rövidesen körözni fogják. A dolog teljesen világosnak látszott. Szennyes ügy két elég szennyes ember között, túl sok szerelem, túl sok ivászat, túl sok közelség, ami vad gyűlöletben, gyilkos indulatban, halálban végződik.

Azt gondoltam, mindez egy kicsit túl egyszerű.

A borítékért nyúltam, és feltéptem. Bélyeg nem volt rajta. Ezt olvastam:

> *„Mr. Marlowe, Florence Almore szülei Mr. és Mrs. Eustace Grayson. Jelenlegi címük Rossmore Arms. South Oxford Avenue 640. Ezt ellenőriztem, mert felhívtam őket a telefonkönyvben közölt számon.*
>
> *Üdv. Adrienne Fromsett.”*

Elegáns kézírás, mint amilyen elegáns a kéz, amely írta. Félrelöktem, és még egyet ittam. Kicsit jobban kezdtem érezni magam. Ide-oda lökdöstem az asztalon heverő holmit. A kezemet vastagnak, forrónak és ügyetlennek éreztem. Végighúztam az ujjamat az asztal sarkán, és néztem a csíkot, amit a porban hagyott. Néztem a port az ujjamon, és letörültem. Az órámra néztem. A falat néztem. A semmibe néztem.

Eltettem az italosüveget, és odamentem a mosdóhoz, hogy kiöblítsem a poharat. Mikor az megvolt, megmostam a kezem, és megfürdettem az arcom hideg vízben. Megnéztem. A pír eltűnt a bal orcámról, de egy kicsit dagadtnak látszott. Nem nagyon, de ahhoz eléggé, hogy összeszedjem magamat. Megkeféltem a hajam, és néztem benne a szürke szálakat. Az arc a haj alatt betegnek látszott. Cseppet sem tetszett nekem ez az arc.

Visszamentem az asztalhoz, és újra elolvastam Miss Fromsett levelét. Kisimítottam az üveglapon, megszagoltam, még egy kicsit kisimítottam, összehajtottam és a kabátzsebembe tettem.

Nagyon csendben ültem, és hallgattam, hogyan csendesedik el az este túl a nyitott

ablakokon. És lassan-lassan, vele együtt, megnyugodtam én is.

22.

A Rossmore Arms nevű épület hatalmas előkert mögé épült, komor, sötétvörös téglahalom volt. Plüssel bevont előcsarnokában csend, cserepes növények, egy unott kanári, kutyaház nagyságú kalitkában, régi, poros szőnyegek szaga és rég elhervadt gardéniák édeskés illata lebegett.

Graysonék az ötödik emeleten laktak elöl, az északi szárnyon. Együtt ültek a szobában, mely mintha szándékosan lett volna húsz éve divatjamúlt. Kövér, túltömött bútorok és tojás alakú sárgaréz kilincsek, hatalmas, aranyozott keretű falitükör, márványtetejű asztal az ablaknál, és sötétvörös plüss függönyszárnyak az ablakokon. Dohányfüst szagát éreztem, de ennek hátterében a levegő elárulta, hogy bárányborda és kelkáposztát ettek ebédre.

Grayson felesége kövérkés asszony volt, akinek egykoron nagy, bébi-kék szeme lehetett. Most már kifakult, és enyhén kidülledt, a szemüveg elhomályosította. Gubancos, fehér haja volt. Ott ült, harisnyát javított. Vastag bokáit keresztbe tette, lába alig ért le a padlóig. Az ölében nagy fonott vászonkosár.

Grayson hosszú, hajlott, sárga képű ember volt, magas vállal, borzas szemöldökkel. Álla alig volt. Arcának a felső része üzleti hajlamra utalt. Az alsó fele jelentéktelennek hatott. Bifokális szemüveget hordott, és az esti lapot emésztette nagy ingerülten. Megnéztem a városi címjegyzékben, hogy mi a foglalkozása. Hites könyvvizsgáló, és annak is látszott minden ízében. Még az ujja is tintás volt, és négy ceruza kandikált ki nyitott mellénye zsebéből.

Hetedszer is gondosan elolvasta a névjegyemet, felülről lefelé végignézett, és lassan mondta:

– Milyen ügyben keresett fel bennünket, Mr. Marlowe?

– Egy Lavery nevű ember iránt érdeklődöm. Szemben lakik dr. Almore-ral. Az ön leánya dr. Almore felesége volt. Lavery az az ember, aki rátalált az ön leányára azon az éjszakán, mikor – meghalt.

Mindketten felfigyeltek, mint a vadászkutya, mikor tudatosan haboztam az utolsó szónál. Grayson a feleségére nézett, és az megrázta a fejét.

– Nem kívánunk erről beszélni – vágta rá Grayson. – Túl fájdalmas számunkra.

Egy pillanatig vártam, és velük együtt bús arcot vágtam. Aztán így szóltam: – Ezt megértem. Nem akarom önöket kényszeríteni. Bár szeretnék érintkezésbe lépni azzal az emberrel, akit önök megbíztak azzal, hogy utánanézzen a dolgoknak.

Megint egymásra néztek. Mrs. Grayson ez alkalommal nem csóválta a fejét.

– Miért? – kérdezte Grayson.

– Legjobb lesz, ha valamit elmondok az én történetemből. – Elmeséltem nekik, mivel bízott meg Kingsley, de a nevét nem említettem. Elmeséltem előző napi

incidensemet Degarmóval Almore háza előtt. Erre megint felfigyelt.

– Úgy értsem ezt – mondta Grayson élesen –, hogy önt nem ismerte dr. Almore, ön semmilyen módon nem közeledett hozzá, és ő ennek ellenére rendőrt hívott, csak azért, mert ön az ő háza előtt tartózkodott?

– Úgy van – feleltem. – Bár legalább egy órát töltöttem ott. Illetve nem is én, a kocsim.

– Ez nagyon különös – mondta Grayson.

– Mondhatnám, nagyon ideges ember ez az Almore. És Degarmo megkérdezte tőlem, hogy vajon az ön hozzátartozói, az ön lányának hozzátartozóira gondolt, béreltek-e fel engem. Úgy látszik, Almore még nem érzi magát biztonságban. Nem ez a véleménye önnek is?

– Biztonságban, mitől? – Nem nézett rám, mikor ezt kérdezte. Újra meggyújtotta a pipáját, lassan, aztán lenyomta a dohányt egy nagy fémceruza végével, és megint meggyújtotta.

Vállat vontam, és nem válaszoltam. Gyorsan rám nézett, majd elfordította a szemét. Mrs. Grayson nem nézett rám, de az orrcimpái megremegtek.

– Honnan tudta, hogy ön kicsoda? – kérdezte hirtelen Grayson.

– Feljegyezte a kocsim rendszámát, felhívta az Autó Klubot, és megnézte a nevemet a telefonkönyvben. Legalábbis én ezt tettem volna, és az ablakon keresztül meg is figyeltem a mozdulatait, amelyekből erre lehetett következtetni.

– Tehát a rendőrség neki dolgozik – mondta Grayson.

– Nem feltétlenül. Ha annak idején hibát követtek el, nem szeretnék, ha ez most kiderülne.

– Hibát?! – Csaknem élesen felnevetett.

– Rendben – mondtam. – A téma fájdalmas, de egy kis friss levegő nem fog megártani neki. Önök mindig úgy vélték, Almore ölte meg a lányukat, nemde? Ezért fogadták fel azt a kopót… detektívet.

Mrs. Grayson gyorsan felpillantott, lehorgasztotta a fejét, behúzta a nyakát, és felcsavart egy pár kijavított harisnyát.

Grayson hallgatott.

– Azt kérdeztem: Volt valami bizonyíték, vagy csupán önök nem kedvelték Almore-t?

– Volt bizonyíték – szólt Grayson keserűen és hirtelen tiszta hangon, mintha végül is elhatározta volna, hogy beszélni fog. – Kellett lennie. Azt mondták nekünk, hogy volt. De sose került a kezünkbe. A rendőrség gondoskodott róla.

– Hallottam, hogy azt a tagot letartóztatták és becsukták ittas vezetés címén.

– Jól hallotta.

– És sosem közölte önökkel, hogy mit tudott meg?

– Nem.

– Ez nem tetszik nekem – mondtam. – Kicsit úgy hangzik, mintha a fickó még

nem döntött volna, vajon az önök javára használja-e fel, amit tud, vagy megtartja magának, és ezzel zsarolja a doktort.

Grayson megint a feleségére nézett. Az asszony csendben megszólalt: – Mr. Talley nem ezt a benyomást keltette bennem. Csendes, szerény kis ember volt. De az ember nem mindig tudja megítélni az ilyesmit, ezzel tisztában vagyok.

– Tehát Talley volt a neve – mondtam. – Ez volt az egyik dolog, amiről azt reméltem, hogy megmondják nekem.

– És mi volt a többi?

– Hogy hol találhatom meg Talleyt, és mi alapozta meg az önök gyanúját? Kellett lennie valaminek, különben önök nem adtak volna megbízást Talleynek. Hacsak ő nem hívta fel figyelmüket valamely olyan alapos gyanúokra, ami neki jutott tudomására.

Grayson nagyon halványan és mesterkélten elmosolyodott. Kicsiny állához nyúlt, és megdörzsölte egyik hosszú, sárga ujjával.

– Kábítószer – mondta Mrs. Grayson.

– A feleségem szó szerint érti ezt – vágta rá rögtön Grayson, mintha ez a szó zöldet, szabadot jelzett volna. – Almore kábítószer-doktor volt, és kétségkívül ma is az. Lányunk felvilágosított minket efelől. A férje jelenlétében is. Annak nem is tetszett.

– Mit ért ön pontosan kábítószer-doktoron, Mr. Grayson?

– Olyan orvost értek, akinek a praxisa főleg olyan emberekből tevődik össze, akik az ivás és kicsapongás következményeképpen az idegösszeomlás szélén állnak. Olyanokból, akiknek állandóan nyugtatókat és kábítószereket kell adni. Beáll az az állapot, mikor egy becsületes orvos már nem hajlandó az ilyen embert szanatóriumon kívül kezelni. Nem így az Almore-féle doktorok. Az ilyenek kitartanak, amíg a pénz befolyik, amíg a páciens életben és elfogadható elmeállapotban van, még ha közben az illető reménytelenül a kábítószer rabja lesz is. Hasznot hajtó praxis – mondta tartózkodóan –, és úgy képzelem, orvosok számára veszélyes.

– Ehhez nem fér kétség – mondtam. – De sok pénzt hoz. Ismer ön egy Condy nevű embert?

– Nem. De tudjuk, kicsoda. Florence gyanította, hogy ő Almore egyik kábítószerforrása.

Mondom:– Lehet. Valószínűleg Almore nem akart maga túl sok receptet felírni. Laveryt ismerték önök?

– Sose láttuk. Tudjuk, kicsoda.

– Valaha is eszükbe jutott, hogy LAvery esetleg zsarolta Almore-t?

Ez az elgondolás új volt számára. Végighúzta a kezét a feje tetején, aztán az arcán, és csontos térdére ejtette. Megrázta a fejét.

– Nem. Miért kellett volna, hogy eszünkbe jusson?

– Ő volt az első Florence holttesténél – mondtam. – Ami Talleynek gyanús volt, azt Laverynek éppúgy látnia kellett.

– Olyanfajta ember Lavery?

– Nem tudom. Nincs látható jövedelmi forrása, se foglalkozása. Sokat jön-megy, főleg nőkkel.

– Lehet, hogy így van – mondta Grayson. – És ezeket a dolgokat nagyon diszkréten lehet kezelni. – Savanyúan elmosolyodott. – Találkoztam ennek nyomaival a munkámban. Biztosítatlan kölcsönök, már régen esedékesek. Első pillantásra érthetetlen beruházások olyan emberek részéről, akikről nem tételezhető fel, hogy értéktelen beruházásokat eszközölnek. Rossz adósságok, melyeket rég be kellett volna hajtani, de még mindig behajthatatlanok az adóellenőrzéstől való félelem miatt. Ó, igen, ezeket a dolgokat könnyű megrendezni.

Mrs. Graysonra néztem. A keze nem állt meg a munkában. Már befejezett vagy egy tucat zoknit. Grayson hosszú, csontos lába súlyos megpróbáltatást jelenthet a zokniknak.

– Talleyvel mi történt? Tőrbe csalták?

– Nem hiszem, hogy ehhez kétség fér. A felesége nagyon elkeseredett. Azt mondta, a férjének kábítószerrel kevert italt adtak egy bárban. Egy rendőrrel volt együtt. Azt mondta, az utca másik oldalán csak arra várt egy rendőrautó, hogy Talley vezetni kezdjen, rögtön lecsaptak rá. Meg hogy csak igen felületesen vizsgálták meg a fogdában.

– Ez nem túl sokat jelent. Biztosan így mesélte a feleségének a letartóztatása után. Természetes, hogy ilyesvalamit kellett mondania neki.

– Nos, én igazán nagyon nem szívesen gondolok arra, hogy a rendőrség nem tisztességes – mondta Grayson. – De ilyen dolgok bizony megtörténnek, mindenki tudja.

– Ha jóhiszemű hibát követtek el a lányuk halálával kapcsolatban, viszolyognak attól, hogy Talley ezt rájuk bizonyítsa. Sokan elveszíthetnék az állásukat emiatt. Ha pedig azt gondolták, hogy Talley voltaképpen zsarolni akart, nem lennének túl aggályosak, hogyan buktassák le. Talley most hol van? A dolog lényege az, hogy ha egyáltalán van valami komoly bizonyíték, úgy az vagy Talley birtokában volt, vagy legalábbis kutatott utána, és tudta, mit keres.

– Nem tudjuk, hol van – mondta Grayson. – Hat hónapot kapott, de az már rég letelt.

– Mi van a feleségével?

A férfi a feleségére nézett. Az röviden így szólt: – Westmore Street 1618. 1/2, Bay City. Eustace és én küldtünk neki egy kis pénzt. Nehéz helyzetben volt.

Feljegyeztem a címet, hátradőltem, és ezt mondtam:

– Valaki ma reggel lelőtte Laveryt a fürdőszobájában.

Mrs. Grayson kövér keze megállt a varrókosár szélén. Grayson tátott szájjal ült,

még a pipát is kivette belőle. Csendesen megköszörülte a torkát, mintha halott jelenlétében lenne. Semmi a világon nem mozoghatott lassabban, mint ósdi, fekete pipája, amint visszatért a fogai közé.

– Persze túl szép lenn – szólt, és a szavakat a levegőben hagyta lebegni, rájuk fújva egy kis sápadt füstöt –, ha dr. Almore-nak bármi köze lenne ehhez.

– Szeretném hinni, hogy van! – feleltem. – Mindenképpen kartávolságra lakik. A rendőrség azt hiszi, az ügyfelem felesége lőtte le Laveryt. Jó buli lesz, ha megtalálják. De ha Almore-nak bármi köze van az ügyhöz, akkor a kapcsolatnak a lányuk halálával való összefüggésből kell adódnia. Ezért próbálok ebben az irányban tapogatózni.

– Olyan ember, aki már egyszer elkövetett egy gyilkosságot, másodszor legfeljebb huszonöt százaléknyit habozik – jelentette ki Grayson oly határozottan, mint aki ezt a kérdést már alaposan megfontolta.

– Igen, lehet – mondtam. – Mit gondolnak, mi lehetett az első indítéka?

– Florence féktelen volt – mondta az apa szomorúan. – Fegyelmezetlen, nehéz gyerek. Pazarló volt, és szertelen, folytonosan új és meglehetősen gyanús barátokra tett szert, túl sokat beszélt és túl hangosan, és általában a társaság bohóca volt. Ilyen feleség nagyon veszélyessé válhat egy Albert S. Almore-szerű ember számára. De nem hiszem, hogy ez volt a döntő ok, ugye, Lettie?

A feleségére nézett, de az nem nézett vissza. Beleszúrta a tűt egy nagy pamutgombolyagba, és hallgatott.

Grayson sóhajtott, és folytatta: – Okunk van azt feltételezni, hogy Almore-nak kapcsolata volt az asszisztensnőjével, és hogy Florence nyilvános botránnyal fenyegette őt. Ezt Almore nem tudta volna elviselni, ugyebár? Egyik botrány túl könnyen vezet a másikhoz.

– Hogyan követte el a gyilkosságot? – kérdeztem.

– Természetesen morfiummal. Mindig volt nála, mindig használta. Szakértője volt. Aztán mikor Florence mély eszméletlenségben feküdt, levitte a garázsba, és beindította a motort. Mint tudja, boncolásra nem került sor. De ha felboncolták volna is, tudott dolog volt, hogy injekciót kapott azon az éjszakán.

Bólintottam. Ő elégedetten hátradőlt, végighúzta kezét a fején és az arcán, és lassan leejtette csontos térdére. Úgy látszik, ezzel a szemponttal is alaposan foglalkozott már.

Néztem őket. Idősebb házaspár, csendesen ülnek, és gyűlölettel mérgezik az agyukat, másfél évvel a történtek után. Örülnének, ha Almore lőtte volna le Laveryt. Boldogok lennének. Egész valójukat melegség járná át.

Kis szünet után megszólaltam: – Önök sok mindent hisznek, mert hinni akarják. Még mindig lehetséges, hogy leányuk öngyilkos lett, és az egész felhajtás részben Cody játékbarlangjának védelmében, részben pedig Almore védelmében történt, hogy neki ne kelljen nyilvános kihallgatáson megjelennie.

– Ostobaság! – mondta Grayson élesen. – Egyszerűen meggyilkolta Florence-et. Az ágyban volt, aludt.

– Ön azt nem tudhatja. Talán Florence saját maga is bevett kábítószert. Talán ő lépte túl a határt. A hatás nem marad el hosszú ideig ilyen esetben. Lehet, hogy az éjszaka közepén felkelt, megnézte magát a tükörben, és megijedt attól, amit látott. Ilyesmi előfordul.

– Azt hiszem, most már eléggé igénybe vette az időnket – mondta Grayson.

Felálltam. Mindkettőjüknek megköszöntem, hogy fogadtak, egy lépést tettem az ajtó felé, és azt mondtam: – Talley letartóztatása után önök további lépéseket már nem tettek az ügyben?

– Felkerestünk egy Leach nevű államügyészt – morogta Grayson. – Semmire sem mentünk vele. Nem látott okot a hivatalos beavatkozásra. Az ügy kábítószeroldala nem is érdekelte. De Condy helyiségét becsukták vagy egy hónappal azután. Lehet, hogy ez a mi eljárásunkkal volt összefüggésben.

– Feltehetően a Bay City-i hekusok ködösítettek egy kicsit. Megtalálhatná Condyt máshol, ha tudná, hol keresse. Egész eredeti felszerelésével, érintetlenül.

Ismét megindultam az ajtó felé. Grayson feltápászkodott székéből, és utánam vonszolta testét. Sárga arcát pír borította.

– Nem akartunk önnel gorombák lenni. Úgy hiszem, Lettie-nek és nekem nem szabadna úgy kotlani ezen az ügyön, ahogy tesszük.

– Én pedig úgy hiszem, hogy mindketten nagyon türelmesek voltak – feleltem. – Belekeveredett ebbe az ügybe még valaki, akit nem említettünk név szerint?

Megrázta a fejét, aztán visszanézett a feleségére. Az asszony keze mozdulatlanul tartotta a soron levő zoknit a stoppolófán. A fejét kissé félrehajtotta. Mintha valamire figyelne, de nem reánk.

– Ahogy én ismerem a történetet – folytattam –, dr. Almore asszisztensnője fektette le Mrs. Almore-t azon az éjszakán. Ez lenne az, akivel Almore állítólag flörtölt?

– Várjon egy percig! – szólt Mrs. Grayson. – Mi sosem láttuk a lányt. De szép neve volt. Hadd gondolkozzam egy percig.

Adtunk neki egy percet. – Valamilyen Mildred – mondta, és összecsattintotta a fogait.

Mély lélegzetet vettem. – Talán Mildred Haviland, Mrs. Grayson?

Szélesen elmosolyodott, és bólintott. – Persze, Mildred Haviland. Nem emlékszel, Eustace?

Nem emlékezett. Úgy nézett ránk, mint a ló, amelyik idegen istállóba került. Kinyitotta az ajtót. – Miért érdekes ez?

– És ön azt mondta, Talley kis ember – erősködtem tovább. – Nem lehet, mondjuk, egy lehengerlő modorú, hangos bokszoló?

– Ó, nem – felelt Mrs. Grayson. – Talley nem több, mint középmagas, középkorú,

barnás hajú, nagyon csendes hangú ember. Valami olyan aggódó arckifejezése volt. Úgy értem, mintha örökké tartana valamitől.

– Úgy látszik, erre meg is volt az oka – mondtam.

Grayson kinyújtotta csontos kezét, és én megráztam. Olyan érzés volt, mintha a törülközőtartóval ráztam volna kezet.

– Ha elkapja – mondta, száját erősen a pipa szájára szorítva –, jöjjön vissza a számlával. Természetesen úgy értem, ha Almore-t elkapja.

Mondtam, tudom, hogy Almore-ra gondol, de számla nem lesz.

Eltávoztam a csendes hallon keresztül. A lift vörös plüssel volt bélelve. Öreges parfüm illata szállt, olyan volt, mint mikor három özvegyasszony teázik.

23.

A ház a Westmore Streeten kis fabungaló volt, egy nagyobb épület mögött. A kisebbik házon nem volt szám látható, de az elülső kapuja mellett halványan kivilágított 1618 állt. Keskeny aszfaltút vezetett el az ablakok alatt a hátulsó házhoz. Pici kis tornáca volt, egyetlen szék állt rajta. Felléptem a tornácra, és csengettem.

Nem nagyon messze zümmögött a csengő. A rács mögött nyitva volt a bejárati ajtó, de fény nem szűrődött ki rajta. A sötétből panaszos hang kérdezte:

– Mi az?

Belebeszéltem a sötétbe: – Mr. Talley itthon van?

A hang színtelen lett, és tompa. – Ki keresi?

– Jó barát.

Bent a sötétben az asszony bizonytalan hangot hallatott, mintha kuncogna. Vagy csak a torkát köszörülte.

– Rendben van, mennyi az?

– Nem számlát hoztam, Mrs. Talley. Felteszem, ön Mrs. Talley?

– Menjen a dolgára, és hagyjon békén! – mondta a hang. – Mr. Talley nincs itt. Nem is volt itt. Nem is lesz itt.

Odanyomtam az orromat a rácshoz, és megpróbáltam bekukucskálni a szobába. Láttam a bútor halvány körvonalait. Ahonnan a hang jött, fekvőhely alakú dolog volt. Az asszony rajta feküdt. Úgy látszott, a hátán fekszik, és a mennyezetet nézi. Teljesen mozdulatlan volt.

– Beteg vagyok – mondta a hang. – Elég bajom van. Távozzék, és hagyjon engem élni.

– Épp most beszéltem Graysonékkal.

Kis csend volt, de semmi mozgás, aztán sóhaj. – Sose hallottam róluk.

A rácsos ajtó keretéhez támaszkodtam, és visszanéztem a keskeny úton az utca felé. A túloldalon kocsi állt, parkírozólámpái égtek. Más kocsik is voltak a háztömb mellett.

Mondom: – De igen, hallott róluk, Mrs. Talley. Nekik dolgozom. Még mindig benne vannak a dologban. Önnel mi van? Nem akar valamit visszakapni?

– Egyedül akarok lenni – mondta a hang.

– Én információt akarok – mondtam. – És meg fogom kapni. Halkan, ha lehet. Hangosan, ha halkan nem lehet.

– Újabb hekus, mi? – mondta a hang.

– Maga tudja, hogy nem vagyok hekus, Mrs. Talley. Graysonék nem tárgyalnak hekusokkal. Hívja fel őket, és kérdezze meg.

– Sosem hallottam róluk. Nincs telefonom, ha ismerném is őket. Menjen a

dolgára, hekus. Rosszul vagyok. Egy hónapja rosszul vagyok.

– Marlowe a nevem. Philip Marlowe. Los Angeles-i magándetektív vagyok. Beszéltem Graysonékkal. Van valami a tarsolyomban, és a férjével szeretnék beszélni.

Az asszony a díványon halványan felkacagott, alig hallatszott át a szobán. – Van valamije! Ez ismerősen hangzik. Istenemre, úgy van! Van valamije! George Talleynek is volt valamije, egykor.

– Visszakaphatja, ha jól keveri a kártyát.

– Ha ezen múlik, máris lemondhat róla.

Az ajtókerethez támaszkodtam, és az államat vakartam. Valaki hátul az utcában meggyújtotta a reflektort. Nem tudtam, miért. Megint kialudt. Mintha az én kocsim közelében lenne.

A sápadt, homályos arc a díványon megfordult, és eltűnt. Haj foglalta el a helyét. Az asszony a fal felé fordult.

– Fáradt vagyok – mondta fojtott hangon, minthogy a fal felé fordulva beszélt. – Halálosan fáradt vagyok. Hagyja a fenébe, uram! Legyen rendes, és menjen el!

– Egy kis pénz használna?

– Nem érzi a szivarfüstöt?

Szaglásztam. Nem éreztem szivarfüstöt. – Nem.

– Itt voltak. Két óra hosszat voltak itt. Istenem, hogy belefáradtam mindebbe. Menjen el!

– Nézze, Mrs. Talley…

Megfordult a díványon, és megint látszott homályos arca. Majdnem láttam a szemét, de nem egészen.

– Nézze maga – mondta. – Én nem ismerem magát. Nem akarom magát ismerni. Nincs a maga számára semmi mondanivalóm. Nem mondanék semmit, ha tudnék is valamit. Itt élek, uram, ha ezt életnek lehet nevezni. Mindenesetre ennél közelebb nem tudok az élethez kerülni. Egy kis békét akarok, és nyugalmat. Most pedig hordja el magát, és hagyjon magamra!

– Engedjen be a házba! – kértem. – Megbeszélhetjük a dolgot. Azt hiszem, meg tudom mutatni magának…

Hirtelen megfordult a díványon, a lába földet ért. Fojtott harag volt a hangjában.

– Ha nem hordja el magát, sikoltani fogok. Most rögtön. Most!

– Jól van – mondtam gyorsan. – Betűzöm a névjegyemet az ajtóba. Akkor nem felejti el a nevemet. Talán megváltoztatja az elhatározását.

Elővettem a névjegyemet, és begyömöszöltem a rácsos ajtó nyílásán. – Jó éjszakát, Mrs. Talley.

Semmi válasz. A szem halványan csillogott a sötétben, amint rám nézett a szobán keresztül. Lementem a tornácról, és a keskeny úton át visszamentem az utcára.

A túloldalon halkan pörgött a kivilágított kocsi motorja. Ezer és egy kocsiban

pörög halkan a motor, ezer és egy utcában, mindenhol.

Beszálltam a Chryslerba, és beindítottam.

24.

Westmore észak-dél irányú utca volt, a város rossz végén. Északnak indultam. A következő sarkon a helyiérdekű vasút most már használatlan sínjeibe botlottam, aztán ócskavastelepek egész sora következett. A fakerítések mögött régi autók oszladozó hullái olyan groteszk képet nyújtottak, mint egy modern csatatér. Rozsdás alkatrészek halmai tornyosultak a holdfényben. Házmagasságú halmok, köztük utak.

Reflektorfény tükröződött a visszapillantó tükrömben. A fény növekedett. Ráléptem a gázra, a zsebemből elővettem a kulcsaimat, és kinyitottam a kesztyűtartót. Kivettem egy 38-as pisztolyt, és letettem a lábam mellé.

Az ócskavastelepeken túl téglagyár volt. Az égetőnek a nagy, elhanyagolt terület fölé magasodó kéménye nem füstölt. Sötét téglahalmazok, alacsony faépület, rajta valamilyen jel, üresség, senki nem mozgott, semmi fény.

A kocsi mögöttem egyre közeledett. Enyhén megnyomott sziréna halk sivítása zúgott keresztül az éjszakán. A hang átszökkent a keletre fekvő, elhanyagolt golfpálya kerítésén és a nyugatra eső téglatelepen. Kicsit gyorsítottam, de hiába. A mögöttem jövő kocsi sebesen közeledett, és egyszer csak az egész úttestet bevilágította a hatalmas, vörös fényszóró.

A kocsi egy vonalba került velem, és kezdett leszorítani. A Chryslert valósággal orrára állítottam, kilendültem a rendőrkocsi mögött, és U alakban megfordultam, alig fél inch távolságra a másik kocsitól. Rákapcsoltam, most a másik irányba. Mögöttem fékcsikorgás hallatszott, dühös motorbőgés. A vörös reflektorfény mintha mérföldeket söpört volna végig a téglaégetőben.

Hiába. Mögöttem voltak, és megint gyorsan közeledtek. Tudtam, hogy nem bírok elmenekülni. Vissza akartam jutni a házak és emberek közé, hogy valaki jelen legyen, figyeljen, és esetleg emlékezzék.

Nem sikerült. A rendőrkocsi megint mellettem volt, és egy kemény hang ezt ordította:

– Álljon félre, vagy lyukat robbantunk magába!

A járda széléhez húzódtam, és behúztam a féket. Visszatettem a pisztolyt a kesztyűtartómba, és becsaptam. A rendőrkocsi pontosan az elülső lökhárítómnál torpant meg. Hájas ember ugrott ki belőle üvöltve.

– Nem ismeri meg a rendőrsziréna hangját? Szálljon ki abból a kocsiból!

Kiszálltam a kocsiból, és ott álltam mellette a holdfényben. A hájasnak pisztoly volt a kezében.

– Ide az igazolványát! – ordította olyan metsző hangon, mint egy ásó éle.

Elővettem, és feléje nyújtottam. A másik zsaru kicsúszott a kormánykerék mellől, odajött mellém, és kivette a kezemből. Rávilágított egy zseblámpával, és elolvasta.

– Neve Marlowe. A pokolba, a fickó kopó! Képzeld csak, Cooney!

Cooney így szólt: – Ez minden? Azt hiszem, erre nem lesz szükségem. – A pisztolyt visszadugta a táskájába, és rágombolta a hajtókáját. – Azt hiszem, ezt a pasast saját kis kacsóimmal is kezelésbe tudom venni. Azt hiszem, menni fog – mondta.

A másik így vélekedett. – Ötvenöttel ment. Nem csodálkoznék, ha ivott volna.

– Szagold meg a leheletét az ürgének! – rendelkezett Cooney.

A másik udvarias kacsintással hajolt előre. – Megszagolhatom a leheletét, kopó?

Hagytam, hadd szagolja.

– Hát – mondta józanul –, nem támolyog. Azt meg kell hagyni.

– Az évszakhoz képest hűvös az éjszaka. Adjon a fiúnak egy kis italt, Dobbs tizedes.

– Aranyos ötlet – mondta Dobbs. Odament a kocsihoz, és kivett egy félpintes üveget. Feltartotta. Egyharmadáig volt tele. – Semmi komoly ivás nem lesz itt – mondta. Odatartotta az üveget. – Tiszteletünk jeléül, pajtás.

– Mi lenne, ha nem akarnék inni? – mondtam.

– Ezt ne mondja – sivított Cooney. – Az az ötletünk támadhat, hogy láblenyomatokat akar a gyomrába.

Elvettem az üveget, lecsavartam a kupakját, és megszagoltam. Az ital az üvegben whiskyszagú volt. Csak whisky.

– Nem játszhatják meg mindig ugyanazt a trükköt – kockáztattam meg.

Mire Cooney így szólt: – Idő nyolc huszonhét. Írd fel, Dobbs!

Dobbs a kocsihoz ment, és azon jegyzett fel valamit a jelentéshez. Felemeltem az üveget, és megkérdeztem Cooneyt: – Ragaszkodik hozzá, hogy ezt megigyam?

– Á, dehogy. Ha kívánja, helyette hasba rúghatom.

Kinyitottam az üveget, meglazítottam a torkomat, és megtöltöttem a szájamat whiskyvel. Cooney előrelendült, és öklét a gyomromba süllyesztette. Az ital kiömlött, és én csuklások közepette előregörnyedtem. Az üveget leejtettem.

Lehajoltam érte, hát látom, hogy Cooney hájas térde éppen az arcomhoz közeledik. Félreugrottam, felegyenesedtem, és teljes erővel az orrába vágtam. Bal kezével az arcához kapott, felüvöltött, és jobbjával a pisztolytáskájáért nyúlt. Dobbs oldalról nekem ugrott, a gumibotjával a bal térdem hajlatába ütött, a lábam elhalt, én a földre zuhantam, fogcsikorgatva, whiskyt köpködve.

Cooney levette a kezét véres pofájáról.

– Jézus! – nyögte rekedt, szörnyű hangon. – Ez a vér az én vérem! – Vadul felüvöltött, és a lábát az arcom felé lendítette.

Sikerült annyira elhúzódnom, hogy a rúgás a vállamat érje. Még ott sem volt kellemes.

Dobbs közénk furakodott. – Elég volt, Charlie. Jobb, ha nem folytatjuk.

Cooney hátrált, leült a rendőrkocsi sárhányójára, és az arcát tapogatta.

Zsebkendőt szedett elő, és gyöngéden törölgette az orrát.

– Csak egy percet adj nekem – mondta a zsebkendőn keresztül. – Csak egy percet, barátom. Csak egy rövid kis percet.

– Nyugi – mondta Dobbs. – Elég volt. Emellett maradunk. – Lassan a lába mellett himbálta a gumibotot. Cooney felállt a kocsi mellől, és előre támolygott. Dobbs szelíden visszalökte. Cooney megpróbálta Dobbs kezét félretolni.

– Vért kell látnom! – hörögte. – Vért akarok látni!

Dobbs élesen rászólt. – Nem csinálsz semmit! Nyugton maradsz! Megvan, amit akartunk.

Cooney megfordult, és nehézkes léptekkel a rendőrkocsi másik oldalára vánszorgott. A kocsira támaszkodott, és a zsebkendőjébe mormogott. Dobbs hozzám fordult…

– Pattanjon fel, barátom!

Felálltam, és megdörzsöltem a térdhajlatomat. Egy ideg úgy ugrált benne, mint egy tébolyult majom.

– Be a kocsiba! – szólt Dobbs. – A mi kocsinkba.

Beszálltam a rendőrautóba.

– Te meg a másik tragacsot vezeted, Charlie.

– Ízekre fogom szaggatni! – ordította Cooney.

Dobbs felemelte a whiskysüveget a földről, átdobta a palánkon, és beült mellém.

– Ez sokba kerül még magának – mondta. – Nem kellett volna fejbe vernie.

– Vajon miért nem?

– Jó fiú, csak egy kicsit hangos.

– De nem jópofa. Egyáltalán nem jópofa.

– Ezt ne mondja neki – ajánlotta Dobbs, miközben a rendőrkocsi beindult. – Még megbántaná vele.

Cooney belevetette magát a Chryslerbe, indított, és úgy tépte-cibálta a sebességváltót, mintha össze akarná törni. Dobbs simán megfordult a kocsijával, és megint észak felé tartott a téglagyár mentén.

– Tetszeni fog az új fogdaépületünk – mondta.

– Mi lesz a vád?

Egy pillanatig gondolkodott, gyöngéd kézzel kormányozva a kocsit, és a tükörből figyelve követ-e bennünket Cooney.

– Gyorshajtás – felelte. – Hatósági személy elleni erőszak. Ittasság.

– Na és mi lesz a hasba rúgással, vállon rúgással? Hogy inni kényszerítettek testi fenyíték terhe mellett, hogy fegyverrel fenyegettek, hogy gumibottal rám ütöttek, noha fegyvertelen voltam? Ebből nem lehet valamit kihozni?

– Á, felejtse el – legyintett unottan. – Azt hiszi, az én ötletem az efféle időtöltés?

– Én azt hittem, már megtisztogatták ezt a várost. Azt hittem, rendes ember nyugodtan járhat éjjel az utcán, golyóbiztos mellény nélkül is.

– Bizonyos fokig meg is tisztogatták – felelte. – De túl tisztának nem is szeretnék látni. Még elijesztenének maguktól egy-két koszos dollárt.

– Jobb, ha nem beszél így – mondottam. – Elveszítheti az állását.

Nevetett. – A pokolba velük! – mondta. – Két hét múlva bezupálok.

Ezzel számára vége volt az incidensnek. Nem jelentett semmit. Természetesnek vette. Még csak meg sem keseredett a szája tőle.

25.

A zárkaépület csaknem vadonatúj volt. A vasfalakon és –ajtókon a hadihajókra emlékeztető, szürke festék még új fényben ragyogott, csak egy-két helyen csúfította el a ráköpött bagólé. A mennyezetvilágítást vastag tejüveg burkolat mögé süllyesztették. Emeletes priccs volt a cella egyik oldalán.

A felső priccsen sötétszürke pokrócba csavarodott ember horkolt. Minthogy ilyen korán aludt, és nem volt sem whisky-, sem ginszaga, meg hogy a felső ágyat választotta, ahol nincs útban, úgy ítéltem, régi lakó lehet.

Leültem az alsó priccsre. Megmotoztak, mert fegyvert kerestek nálam, de nem ürítették ki a zsebeimet. Elővettem egy cigarettát, megdörzsöltem a térdem mögött a forró daganatot. A fájdalom a bokámig sugárzott. A kabátomra hányt whisky iszonyúan bűzlött. Felemeltem a szövetet, és füstöt fújtam rá. A füst felszállt a mennyezet kivilágított négyszögére. A fogda nagyon csendesnek tűnt. Valahol, nagyon messze, a börtön egy távoli részében egy nő kiáltozott. Az én részlegemben templomi csend uralkodott.

A nő, bárhol is volt, visított. A sikoly vékony, éles, valószínűtlen volt, olyasféle, mint a prérifarkas üvöltése holdvilágnál. Csupán a szirénázó jelleg hiányzott belőle. Egy idő múlva elhallgatott a hang.

Elszívtam két cigarettát, és a csikkeket bedobtam a sarokban a vécébe. A felső priccsen még mindig horkolt az az ember. Csak izzadt, piszkos haját láttam a takaró alól kikandikálni. A hasán feküdt. Jól aludt. Az igazak álmát aludta.

Megint leültem a priccsre. Lapos acélrudakból készült fekhely volt, kemény, vékony matraccal. Két sötétszürke pokróc hevert rajta egész rendesen összehajtva. Nagyon csinos fogda volt ez, az új városháza tizenkettedik emeletén.

Nagyon csinos városháza volt. Bay City nagyon csinos hely. Az emberek itt élnek, és így gondolkoznak. Ha én itt élnék, valószínűleg én is így vélekednék. Látnám a szép kék öblöt és a sziklákat, a yachtkikötőt, és a csendes házsorokat, öreg házakat öreg fák alatt szunnyadozva – és új házakat élesen körülhatárolt zöld gyepszőnyeggel, drótkerítéssel és facsemetékkel a ház előtt. Ismertem egy lányt, aki a 25. utcában lakott. Csinos utca volt. Csinos lány volt. Szerette Bay Cityt.

Biztos nem gondol a régi országúttól délre, a komor lapályon meghúzódó mexikói és néger nyomornegyedekre. Sem a part menti lebujokra a szikláktól délre fekvő lapos parton, az izzadságszagú kis tánchelyiségekre a sorompónál, a kábítószer-lebujokra, az alattomos rókapofákra, akik újságok mögül kandikálnak ki a túlságosan is csendes hotelhallokban, sem a zsebtolvajokra, szélhámosokra, részeg stricikre és szajhákra a parti sétányon.

Odaálltam az ajtóhoz. Senki nem mozdult a folyosón. A zárkaépület lámpái

fényesen és csendesen világítottak. Úgy látszik, rossz volt az üzletmenet ebben a börtönben.

Az órámra néztem. Kilenc óra ötvennégy perc. Ideje hazamenni, papucsot venni és sakkozni. Ideje leülni egy hűvös ital mellé, és nyugodtan pipázni. Ideje a lábat föltámasztani, üldögélni, nem gondolni semmire. Ideje ásítozni kezdeni egy képeslap fölött. Ideje emberi lénnyé válni, családatyává, akinek nincs más dolga, mint pihenni, beszívni az éjszakai levegőt, és felfrissíteni az agyát a következő napra.

A kékesszürke smasszeregyenruhába bújtatott férfiú a számokat silabizálva jött végig a zárkafolyosón. Megállt az én ajtóm előtt, kinyitotta, és keményen rám nézett, azzal a bizonyos arckifejezéssel, amiről az ő fajtája azt hiszi, ott kell ülnie a pofáján, örökkön-örökké, ámen. Hekus vagyok, testvér, kemény legény vagyok, vigyázz magadra, testvér, vagy úgy elintézünk, hogy négykézláb fogsz csúszkálni, testvér, ki vele, testvér, elő az igazsággal, testvér, gyerünk, és ne felejtsük el, mi kemény fickók vagyunk, hekusok vagyunk, és bármit megtehetünk az ilyen kurva alakokkal, mint te.

– Kifelé! – mondta.

Kiléptem a zárkából, ő újra bezárta az ajtót. Odamentünk a széles vasajtóhoz, ő kinyitotta, mi átmentünk, ő újra bezárta. A kulcsok vidáman csilingeltek a nagy acélkarikán. Egy idő múlva átmentünk egy vasajtón, ami kívülről faszínűre volt festve, belülről meg hadihajó-szürkére, és megérkeztünk.

Degarmo állt ott a pultnál, és az ügyeletes őrmesterrel beszélgetett.

Acélkék szemét felém fordította, és így szólt:

– Hogysmint?

– Prímán.

– Hogy tetszik nálunk?

– Prímán.

– Webber kapitány akar magával beszélni.

– Príma.

– Nem tud más szót, mint príma?

– Most nem. Itt nem – feleltem.

– Kicsit sántikál – mondta. – Megbotlott valamiben?

– Igen. Egy gumibotban. Felugrott, és a bal térdem hajlatában megütött.

– Sajnálatos – mondta Degarmo kifejezéstelen arccal. – Kérje vissza a cuccát a gondnoktól.

– Nálam van. Nem vették el tőlem.

– Hát ez príma – mondta.

– De mennyire – feleltem. – Príma.

Az ügyeletes őrmester felemelte bozontos fejét, és hosszan ránk bámult. – Látnia kellene Cooney kis ír heftijét! – mondta. – Ha éppen valami prímát akar látni.

Szétterül az arcán, mint a szirup a palacsintán.

– Mi történt? Verekedésbe keveredett? – kérdezte Degarmo.

– Nem is tudom – felelt az őrmester. – Talán ugyanaz a gumibot volt, ami felugrott, és őt megütötte.

– Ahhoz képest, hogy ügyeletes őrmester, túl sokat pofázik – mondta Degarmo.

– Egy ügyeletes őrmester mindig túl sokat pofázik – felelt a másik. – Talán ezért nem lesz belőle hadnagy a gyilkossági csoportnál.

– Láthatja, hogyan élünk itt – mondta Degarmo. – Egyetlen nagy, boldog család.

– Ragyogó mosollyal arcunkon – folytatta az őrmester –, karjaink ölelésre tárva, és mindkét kezünkben egy-egy kődarab.

Degarmo a fejével intett nekem, és kimentünk.

Webber kapitány éles, hajlott orrával felém bökött. – Üljön le – mondta.

Leültem a kerek hátú fa karosszékbe, és a lábamat óvatosan eltávolítottam a szék éles szélétől. Szép, nagy sarokszobában volt ez az irodahelyiség. Degarmo az íróasztal végénél ült, a lábát keresztbe vetette, elgondolkozva dörzsölte bokáját, és kinézett az ablakon.

– Kereste a bajt, és íme, megkapta – kezdte Webber. – Ötvenöt mérfölddel hajtott lakott területen, megpróbált elszökni egy rendőrkocsi elől, amely megállásra intette szirénával és vörös reflektorral. Durván viselkedett, mikor megállították, és pofon vágott egy hivatalos közeget.

Nem szóltam semmit. Webber felvett egy gyufát az asztalról, kettétörte, és a válla mögé hajította.

– Vagy talán hazudnak, mint rendesen? – kérdezte.

– Én nem láttam a jelentésüket – feleltem. – Minden valószínűség szerint csakugyan ötvenöttel mentem lakott területen vagy legalábbis a város határain belül. Benn voltam egy házban, a rendőrautó ott parkolt előtte. Mikor elhajtottam, követett. Akkor még nem tudtam, hogy rendőrkocsival van dolgom. Semmi oka sem volt követni, és nem is tetszett nekem a dolog. Kicsit gyorsan mentem; de csak azért, hogy megpróbáljak a városnak egy jobban kivilágított részére jutni.

Degarmo elmozdította a szemét, üres, kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé. Webber türelmetlenül csettintett.

– Mikor rájött, hogy az a kocsi rendőrkocsi – mondta –, ön fél fordulatot tett a háztömb közepénél, és még mindig megpróbált eliszkolni. Igaz ez?

– Igaz. Őszinte kis beszélgetés során lehetne ezt megmagyarázni.

– Nem félek az őszinte beszédtől – mondta Webber. – Sőt mintha specializálnám magam erre.

– A hekusok, akik elkaptak, George Talley feleségének háza előtt parkoltak – mondtam. – Ott voltak az asszonynál, mielőtt még én odamentem. George Talley valaha magándetektív volt errefelé. Fel akartam keresni. Degarmo tudja, miért.

Degarmo kivett egy gyufát a zsebéből, csendben rágcsálni kezdte a végét.

Bólintott, kifejezéstelenül. Webber nem nézett rá.

Én folytattam. – Ostoba ember maga, Degarmo. Minden, amit csinál, ostobaság, és ahogy csinálja, az is ostoba. Mikor tegnap Almore háza előtt odajött hozzám, minek kellett magának erélyeskedni, mikor nem volt miért erélyeskednie. Miért kellett kíváncsivá tennie engem, mikor nem volt okom a kíváncsiságra. Még célzásokat is megeresztett, hogy tudjam, miképpen is elégíthetem ki a kíváncsiságomat, ha arra kerül a sor. Barátai védelmében csak egyet kellett volna tennie: befogni a száját mindaddig, amíg én nem mozdulok. Én egy lépést sem tettem volna, és maga mindezt megspórolhatta volna magának.

– Mi az ördög köze van ennek a maga letartóztatásához a Westmore Streeten? – kérdezte Webber.

– Az Almore-ügyhöz van köze – feleltem. – George Talley az Almore-ügyben dolgozott, míg le nem fülelték ittas vezetés címén.

– Nos, én sosem foglalkoztam az Almore-üggyel – förmedt rám Webber. – Azt sem tudom, ki adta Julius Caesarnak az első késszúrást. Maradjon a tárgynál, érti?

– A tárgynál vagyok. Degarmo tud az Almore-ügyről, és nem szereti, ha beszélnek róla. Cooney és Dobbs nem követtek volna, ha nem látogatom meg egy olyan ember feleségét, aki az Almore-üggyel foglalkozott. Mikor követni kezdtek, nem mentem én ötvenöt mérfölddel. Aztán azért próbáltam meglógni előlük, mert attól tartottam, összevernek, amiért ott jártam. Degarmo adta nekem a tippet.

Webber gyorsan Degarmóra pillantott. Degarmo kék szeme keresztülnézett a szobán, a vele szemben levő falra.

Tovább beszéltem. – És én nem fricskáztam meg Cooney orrát, amíg nem kényszerített arra, hogy whiskyt igyak, és amíg nem vágott bele a gyomromba, míg ittam, hogy elköpjem a kabátomat, és alkoholszagú legyek. Biztos nem először hall erről a trükkről, kapitány.

Webber még egy gyufát eltört. Hátratámaszkodott, és kemény, formás ujjpereceit nézte. Megint Degarmóra pillantott: – Ha magát ma kineveznék rendőrfőnöknek, értesítsen.

– Az ördögbe is! – szólalt meg Degarmo. – Kicsit megtréfálták a magánnyomozó urat. Semmi az egész. De ha valaki nem érti a tréfát…

– Maga küldte oda Cooneyt és Dobbsot? – kérdezte Webber.

– Hát, igen, én – felelte Degarmo. – Nem látom be, miért kell tűrnünk, hogy ezek a szaglászók, ezek a magándetektívek, egyszerűen idejöjjenek a városunkba, és felkavarjanak egy csomó elszáradt falevelet, csak azért, hogy maguknak egy kis munkát teremtsenek, és néhány vén balektól egy csomó pénzt kasszírozzanak be. Az ilyen alakoknak kemény leckére van szükségük.

– Maga így látja a dolgot? – kérdezte Webber.

– Pontosan így.

– Arra vagyok kíváncsi, hogy az olyan fickónak, mint maga, mire van szüksége –

mondta Webber. – Most éppen, úgy hiszem, egy kis levegőre. Lenne szíves ezt igénybe venni, hadnagy?

Degarmo lassan kinyitotta a száját. – Úgy érti, hogy kívül tágasabb?

Webber hirtelen előrehajolt, éles kis álla szinte hasította a levegőt. – Lenne szíves?!

Degarmo lassan felállt. Az arcát sötét pír lepte el. Tenyerével az asztallapra támaszkodott, úgy nézte Webbert. Feszült csend volt.

– Oké, kapitány. De ezt rosszul játssza meg.

Webber nem felelt. Degarmo kiment. Webber megvárta, míg az ajtó becsukódik, azután kezdett el beszélni.

– Csakugyan az az elgondolása, hogy van valami összefüggés a másfél év előtti Almore-ügy és a ma reggeli lövöldözés közt Lavery lakásán? Vagy ez csak ködösítés, mert maga átkozottul jól tudja, hogy Kingsley felesége lőtte le Laveryt?

– Laveryvel kapcsolatban álltam, mielőtt megölték – mondtam. – Felületesen, talán csak egész lazán. De ahhoz eléggé, hogy elgondolkodjam.

– Sokkal jobban benne voltam ebben az ügyben, mint hinné – mondta Webber hidegen. – Habár személy szerint nem volt dolgom Mrs. Almore halálával. Akkoriban még nem voltam detektívfőnök. Ha tegnap reggel még csak nem is ismerte Almore-t, akkor azóta sok mindent meg kellett tudnia róla.

Pontosan elmondtam neki, mit hallottam Miss Fromsett-től és Graysonéktól.

– Tehát a maga elmélete az, hogy Lavery esetleg zsarolta Almore-t? – kérdezte végül. – És ez valahogy összefügg a gyilkossággal?

– Nem mondhatom, hogy ez az elméletem. Nem több ez, mint egy lehetőség. Nem jól dolgoznék azonban, ha figyelmen kívül hagynám. Lavery és Almore között a kapcsolat – ha volt egyáltalán – lehetett szoros és veszélyes, vagy csak puszta ismeretség, vagy még az sem. Attól, amit én határozottan tudok róluk, akár az is lehet, hogy nem is beszéltek egymással életükben. De ha csakugyan nem volt semmi furcsaság az Almore-ügyben, miért kell mindjárt rátámadni arra, aki érdeklődik iránta? Talley lefülelése ittas vezetés címén, mikor éppen ezzel az üggyel foglalkozott, lehetett véletlenség. Az is lehetett véletlen, hogy Almore hekust hívott, mert én az ő házát bámultam, és hogy Laveryt lelőtték, mielőtt másodszor beszélhettem volna vele. De az már nem lehetett véletlen, hogy az ön két embere ma este szemmel tartotta Talley házát, felkészülten és elhatározottan arra, hogy nekem ellássák a bajomat, ha netán odamegyek.

– Egész biztosan igaza van – ismerte el Webber. – És részemről nincs is befejezve az eset. Nem óhajt feljelentést tenni?

– Túl rövid az én életem ahhoz, hogy rendőri tettlegességek ügyében tett feljelentésekkel töltsem el.

Az arca kicsit megrándult. – Akkor fátyolt borítunk a történtekre, és az egészet a tapasztalatok számlájára könyveljük – mondta. – Úgy tudom, még csak fel sem

írták, hazamehet, amikor akar. Én a maga helyében mindenesetre Webber kapitányra bíznám, hadd foglalkozzék a Lavery-üggyel és annak minden távoli ága-bogával, ami esetleg az Almore-ügyhöz kapcsolódhat.

– És minden olyan távoli vonatkozásával is, ami egy Muriel Chess nevű asszonyhoz kapcsolódhat, akit tegnap vízbe fulladva találtak Puma Point közelében, a hegyi tóban?

Szemöldöke felhúzódott. – Gondolja?

– Talán ön nem Muriel Chess néven ismeri. Feltéve, ha egyáltalán ismeri, Mildred Haviland néven ismerheti. Valamikor dr. Almore asszisztensnője volt. Ő fektette le Mrs. Almore-t azon az éjszakán, amikor holtan találták a garázsban, és ha volt valami gyanús a dologban, ő tudhatta, ki a tettes, megvesztegethették vagy megijeszthették, hogy sürgősen hagyja el a várost.

Webber felszedett két gyufát, és eltörte. Kicsi, rideg szemét rám szegezte. Hallgatott.

Én folytattam. – És ezen a ponton végre az igazi véletlenbe ütköztünk, az egyetlen valódi véletlenbe az egész történetben. Mert ez a Mildred Haviland egy riverside-i kocsmában megismerkedett egy Bill Chess nevű emberrel, és hozzáment feleségül, ő tudja, miért. Ott éltek a Little Fawn-tónál. És ez a Little Fawn-tó annak az embernek a tulajdona, akinek a felesége intim kapcsolatban volt Laveryvel, azzal a Laveryvel, aki Mrs. Almore hulláját felfedezte. Ezt nevezem igazi véletlennek. Másnak nem tekinthető, de alapvető és sarkalatos tény. Minden egyéb ebből következik.

Webber felkelt az asztaltól, odament a vízhűtő tartályhoz, és jeges vizet ivott két papírpohárral. A poharakat lassan összetörte a kezében, gombóccá gyúrta, és a gombócot bedobta a barna fémkosárba, a hűtő alá. Aztán az ablakhoz ment, és kinézett az öböl felé. Még az elsötétítés előtt voltunk, a yachtkikötőben sok apró fény villogott.

Lassan visszajött az asztalhoz, és leült. Megcsípte az orrát. Erősen gondolkodott.

Lassan megszólalt: – Nem látom be, mi a fenének jó megpróbálni összekeverni ezt az ügyet azzal, ami másfél évvel ezelőtt történt.

– Rendben – mondtam –, és kösz, hogy ilyen sok időt áldozott nekem. – Felálltam.

– Sajog még a lába? – kérdezte, mikor lehajoltam, hogy megdörzsöljem.

– Eléggé, de már javul.

– A rendőrség ügye pokoli probléma – mondta majdnem gyöngéden. – Sokban hasonlít a politikához. A rendőrségnek a legkiválóbb emberekre lenne szüksége, és semmi olyat nem tud nyújtani, ami az ilyeneket vonzaná. Így olyan emberanyaggal kell dolgoznunk, amilyet kapunk, és ilyeneket kapunk.

– Tudom – feleltem. – Mindig is tudtam. Nem haragszom érte. Jó éjszakát, Webber kapitány.

– Várjon egy percig – mondta. – Üljön le egy percre. Ha már be kell vonnunk

ebbe az esetbe az Almore-ügyet, rángassuk ki a napvilágra, és vegyük alaposan szemügyre.

– Legfőbb ideje, hogy ezt valaki megtegye – feleltem, és újra leültem.

26.

Webber csendesen kezdte: – Azt hiszem, sokan egyszerűen csirkefogó bandát látnak bennünk. Úgy képzelik, egy pasas megöli a feleségét, aztán felhív engem telefonon, és aszondja: „Szia, kapitánykám, van itt egy kis gyilkosság, ami kissé felforgatta a lakást. Meg aztán van 500 fölösleges dollár a zsebemben” – és én erre azt mondom: – Rendben. Hagyjon mindent, mindjárt ott leszek egy takaróval.”

– Hát ilyen rosszul mégsem áll a dolog – feleltem.

– Mit akart Talleytől, mikor ma felkereste?

– Valami nyomra bukkant Florence Almore halálával kapcsolatban. Az asszony szülei annak idején megbízták, hogy járjon utána, de ő sosem közölte velük, miről is volt szó.

– És azt hitte, magának majd megmondja? – gúnyolódott Webber.

– Meg kellett próbálnom.

– Vagy csupán arról volt szó, hogy letörlessze Degarmo durva és pimasz viselkedését?

– Lehet, hogy ebben is van valami.

– Talley pitiáner zsaroló volt – szólt Webber megvetően. – Nem is egy ízben próbálkozott ezzel. Mindenesetre nem volt rossz dolog megszabadulni tőle. Én megmondom magának, mi volt az ő birtokában. Volt egy bársonycipője, amit lelopott Florence Almore lábáról.

– Egy bársonycipője?

Halványan elmosolyodott. – Csak egy bársonycipője. Később megtalálták a házában eldugva. Zöld bársony tánccipőcske, a sarkában néhány kis ékkővel. Méretre készült Hollywoodban. Valami színpadi lábbelit meg effélét készítő iparos csinálta. Na, most kérdezze meg, mi volt ennek a cipellőnek a jelentősége.

– Mi volt a jelentősége, kapitány?

– Mrs. Almore-nak két teljesen egyforma pár volt a birtokában, egyszerre csináltatta. Állítólag ez nem szokatlan dolog. Arra az esetre, ha az egyik lehorzsolódik, vagy egy részeg ökör rátapos. – Halványan elmosolyodott. – Úgy látszik, az egyik párat sosem hordták.

– Azt hiszem, kezdek kapcsolni.

Hátradőlt, a széke karfáját ütögette. Várt.

– A ház oldalajtajától durva betonút vezet a garázshoz – mondtam. – Eléggé durva. Tegyük fel, Mrs. Almore nem gyalog ment, hanem vitték. És tegyük fel, aki vitte, bárki is volt, cipőt húzott rá, és éppen az került a kezébe, amit még nem hordtak.

– És?

– És tegyük fel, Talley észrevette ezt, miközben Lavery a doktor után telefonált, aki betegeket látogatott. Így Talley elvette az új bársonycipőt, minthogy bizonyítéknak tekintette arra nézve, hogy Florence Almore-t meggyilkolták.

Webber bólintott. – Bizonyíték lett volna, ha ott hagyja, ahol volt, hogy a rendőrség találja meg. Miután elvitte, csak azt bizonyította, hogy ő maga patkány.

– Megvizsgálták szénmonoxidra Mrs. Almore vérét?

Laposan rátette a kezét az asztalra, és rám nézett. – Meg. És volt is ott kellő mennyiségű monoxid. A nyomozótisztek is elégedettek voltak a dologgal. Erőszaknak nem volt jele. Tudomásul vették, hogy dr. Almore nem gyilkolta meg a feleségét. Talán tévedtek. Azt hiszem, a nyomozás kissé felületes volt.

– És ki vezette a nyomozást?

– Azt hiszem, tudja a választ.

– A rendőrség, mikor odaért, nem vette észre, hogy az egyik cipőcske hiányzik?

– Mikor a rendőrség odaért, nem hiányzott semmiféle cipő. Ne felejtse el, hogy dr. Almore Lavery hívására előbb ért haza, mint a rendőrség. Csak Talleytől tudunk a hiányzó cipőről. Elvihette a még viseletlen cipőt a házból is. Az oldalajtó nyitva volt. A személyzet aludt. Erre az az ellenvetés, hogy nem valószínű, hogy egyáltalán tudhatott az új, nem hordott cipőről. Kitelik tőle, hogy tudott róla, és gondolt rá. Éles eszű, alattomos kis ördög volt. De mégsem hiszem, hogy ott ennyire kiismerte magát.

Ott ültünk szembenézve és gondolkozva.

– Hacsak – mondta Webber lassan – azt nem tételezzük fel, hogy Almore asszisztensnője kapcsolatban állt Talleyvel, és azt tervezték, hogy kikészítik Almore-t. Ez lehetséges. Van, ami emellett szól. De több dolog szól ellene. Mi oka van feltételezni, hogy a lány, aki odafönt vízbe fúlt, Almore asszisztensnője volt?

– Két okom van. Külön-külön nem sokatmondó, de együttesen van súlyuk. Egy Degarmo külsejű és modorú kemény legény odafönt járt néhány héttel ezelőtt. Mildred Haviland fényképét mutogatta. A kép valahogy hasonlított Muriel Chessre. Más haj és szemöldök stb., de azért volt hasonlóság. Nemigen segítettek a fickónak. De Sotónak nevezte magát, azt mondta, Los Angeles-i detektív. Los Angelesbne nincs De Soto nevű nyomozó. Amikor Muriel Chess hallott a dologról, megütődött. Ha Degarmo volt az illető, azt könnyű megállapítani. A másik okom, hogy Chessék házikójában, a porcukros dobozban elrejtettek egy arany bokaperecet, rajta kis szívvel. Az asszony halála és a férj letartóztatása után találták meg. A szív hátába szöveg van belevésve: *Al Mildrednek. 1938. június 28-án. Örök szerelemmel.*

– Lehetett az egy másik Al vagy egy másik Mildred – jegyezte meg Webber.

– Ezt maga sem hiszi, kapitány!

Előrehajolt, és ujjával a levegőbe bökött. – Mit akar ebből kihozni?

– Azt, hogy nem Kingsley felesége lőtte le Laveryt. Hogy Lavery halála összefüggésben áll az Almore-üggyel. És Mildred Havilanddel. És valószínűleg dr.

Almore-ral. Azt akarom kihozni, hogy Kingsley felesége azért tűnt el, mert valamilyen esemény halálosan megijesztette, hogy akár van, akár nincs bűntudata, ő meg nem gyilkolt senkit. Ötszáz dollárom függ attól, hogy ezt bebizonyítsam. Jogom van rá, hogy megkíséreljem.

Bólintott. – De mennyire. Én segítenék is magának ebben, ha módot látnék rá. Még nem találtuk meg az asszonyt, de az idő is rövid volt még. Abban nem segíthetek azonban, hogy az én embereim közül befeketítsen valakit.

– Hallottam, mikor Degarmót Alnak szólította. De én Almore-ra gondoltam. Albert a keresztneve.

Webber a hüvelykujját nézegette. – Csakhogy Almore sosem volt annak a nőnek a férje – mondta csendesen. – Ám Degarmo a férje volt. Mondhatom magának, ez a nőci jól megtáncoltatta. A fiú sok rossz tulajdonsága éppen ennek a következménye.

Nagyon csendesen ültem. Egy perc múlva megszólaltam: – Kezdek olyan dolgokat látni, amelyekről nem tudtam, hogy léteznek. Miféle lány volt Mildred?

– Csinos, sima, semmirekellő. Tudott bánni a férfiakkal. A porban csúsztak előtte. Az a nagydarab ember leütné a maga fejét, ha egy rossz szót szólna Mildredről. Az elvált tőle, de ezzel az ember számára nem volt vége a szerelemnek.

– Tudja Degarmo, hogy az asszony meghalt?

Webber egy hosszú pillanatig csendben ült, mielőtt így szólt: – Abból, amit mondott, ez nem derül ki. De mi köze lehetne a dologhoz, ha ugyanarról a lányról volna is szó?

– Degarmo – legalábbis tudomásunk szerint – nem találta meg Mildredet a hegyek között. – Felálltam, és az asztalhoz támaszkodtam. – Ide figyeljen, kapitány, ugye nem tréfál velem?

– Nem. Csöppet sem. Vannak ilyen férfiak, és vannak nők, akik ilyenné tehetik őket. Ha azt hiszi, Degarmo azért kereste őt odafent, hogy elintézze, súlyosan téved.

– Nem is ezt gondoltam. Ez lehetséges lenne, ha Degarmo igazán jól ismerné a vidéket. Mert aki meggyilkolta a lányt, az jól ismerte.

– Mindez köztünk marad – mondta Webber. – Szeretném, ha így kezelné.

Bólintottam, de nem ígértem meg. Megint jó éjt kívántam, és elmentem. Webber utánam nézett. Sértődöttnek és szomorúnak látszott.

*

A Chrysler az épület mellett állt, a kulcsok az indítóban, a lökhárítók épek. Cooney nem váltotta be a fenyegetését. Visszamentem Hollywoodba, és felmentem a lakásomba a Bristolban. Késő volt, majdnem éjfél.

A zöld és elefántcsontszínű hallban semmi nesz, csak valamelyik lakásban szólt a telefon. Kitartóan csöngött, és amint az ajtóhoz közeledtem, egyre erősebbé vált a hangja. Kinyitottam az ajtót. Az én telefonom volt.

Átmentem a sötét szobán a fal melletti tölgyfaasztalhoz, ahol a telefon állt. Legalább tízet csöngött, míg odaértem.

Felemeltem a kagylót, és beleszóltam. Derace Kingsley keresett.

A hangja feszült és megtört volt egyszerre. – Szent isten, hol a pokolban volt? – förmedt rám. – Órák óta keresem.

– Jól van. Most itt vagyok. Mi van?

– Hallottam felőle.

Szorosan fogtam a telefont, lassan szívtam be és lassan eresztettem ki a levegőt. – Folytassa! – mondtam.

– Nem vagyok messze. Öt-hat percen belül ott vagyok. Készüljön arra, hogy el kell mennie.

Letette a kagylót.

Ott álltam kezemben a telefonkagylóval, félúton a fülem és a készülék között. Aztán nagyon lassan letettem, és néztem a kezet, amely tartotta. Félig nyitott volt, feszült és merev, mintha még tartana valamit.

27.

Diszkrét, éjszakához illő kopogás hallatszott az ajtón. Kinyitottam. Krémszínű shetland sportzakójában, zöld-sárga mintás sállal a nyaka körül, lazán felhajtott gallérral olyan volt Kingsley, mint egy nagy ló. Sötét, vörösesbarna kalapját mélyen a homlokába húzta, és szeme a karima alatt beteg állatra emlékeztetett.

Miss Fromsett is vele volt. Nadrágot, szandált és sötétzöld kabátot viselt. Kalap nem volt rajta, haja csintalan fényben ragyogott. Fülén csüngők függtek; két-két pici műgardénia-virágocska egymás fölött, mindkét fülén. Gillerlain Regal, a Parfümök Pezsgője vele együtt jött be az ajtón.

Becsuktam az ajtót, a karosszékre mutattam: – Egy kis ital biztos jót tenne.

Miss Fromsett az egyik karosszékben ült, lábait keresztbe vetette, és cigarettát keresve szétnézett. Talált is egyet, kecses lendülettel rágyújtott, és közömbösen mosolygott a mennyezet sarka felé.

Kingsley a szoba közepén állott, az állát próbálta harapdálni. Én kimentem a teakonyhába, három italt kevertem, behoztam, és megkínáltam őket. Magam a sakkasztalhoz ültem le a poharammal.

Kingsley megkérdezte: – Mit csinált, és mi van a lábával?

– Egy hekus belerúgott – feleltem. – A Bay City-i rendőrkapitányság ajándéka. Rendszeres szolgáltatás ez a részükről. És hogy hol voltam? Börtönben, ittas vezetésért. És a maga arckifejezéséből ítélve lehet, hogy rövidesen megint ott leszek.

– Nem tudom, miről beszél – mondta röviden. – A leghalványabb fogalmam sincs. Ez nem alkalmas pillanat a tréfára.

– Rendben van, hagyjuk. Mit hallott, és hol van a felesége?

Leült a poharával, behajlította jobb keze ujjait, és bedugta a kabátzsebébe. Aztán előhúzta egy hosszú borítékkal együtt.

– Ezt el kell vinnie hozzá – mondta. – Ötszáz dollár. Többet akart, de csak ennyit tudtam összekaparni. Beváltottam egy csekket az egyik bárban. Nem volt könnyű.

Kérdem: – Melyik városból telefonált?

– Valahonnan Bay Cityből. Nem tudom, honnan. Egy Peacock Lounge nevű helyen várja magát, az Arguello Boulewardon, a Nyolcadik utcánál vagy annak a közelében.

Miss Fromsettre néztem. Még mindig a mennyezet sarkát nézte, mintha csak az autózás kedvéért jött volna el ő is.

Kingsley meglökte a borítékot, és az ráesett a sakkasztalra. Belenéztem. Csakugyan pénz volt benne. Ennek mindenesetre volt értelme. Otthagytam, hadd feküdjék a fényezett asztalka barna és sápadt intarziás kockáin.

– És mi akadályozta meg a feleségét abban, hogy a saját pénzét vegye igénybe? – kérdeztem. – Bármely szálloda elfogadná a csekkjét. A legtöbb még készpénzt is adna rá. Tán csak nem kapott merevgörcsöt vagy effélét a folyószámlája?

– Így ne beszéljen – szólt Kingsley hevesen. – Bajban van az asszony. Nem tudom, honnan értesült róla, hogy bajba került. Hacsak nem adtak ki ellene elfogatási parancsot rádión keresztül. Kiadtak ilyet?

Megmondtam neki, hogy nem tudom. Nemigen volt időm a rendőrségi felhívásokat hallgatni. Túlságosan el voltam foglalva a valódi rendőrök hallgatásával. – Crystal most nem kockáztathatja meg, hogy egy csekket beváltson – vélekedett Kingsley. – Azelőtt más volt a helyzet. De most nem. – Lassan felemelte a szemét, és a világ legüresebb pillantását vetette rám.

– Rendben van, hiába keresünk értelmet ott, ahol nincs – mondtam. – Tehát őnagysága most Bay Cityben van. Ön beszélt vele?

– Nem. Miss Fromsett beszélt vele. Az irodát hívta fel. A hivatalos órák után történt, de az a hekus, Webber kapitány, éppen nálam volt. Miss Fromsett természetesen nem akarta, hogy ilyen körülmények közt egyáltalán beszéljek a feleségemmel. Mondta, hogy majd visszahívja őt. De a feleségem nem akart megadni semmilyen számot, ahol elérhető.

Miss Fromsettre néztem. Már levette tekintetét a mennyezetről, és most a fejem tetejét nézte. Semmit sem tükrözött a szeme. Mint a behúzott függöny.

Kingsley folytatta: – Én nem akartam vele beszélni. Ő nem akart velem beszélni. Én nem akarom őt látni. Azt hiszem, nem kétséges, hogy ő lőtte le Laveryt. Webber, úgy látszik, egész biztosra veszi.

– Ez nem jelent semmit – mondtam. – Sőt nem biztos, hogy azt mondja, amit gondol. Nem tetszik nekem, hogy Mrs. Kingsley tudja, hogy a zsaruk a nyomában vannak. Rég volt, amikor az emberek szórakozásból hallgatták a rendőrségi rövidhullámú adót. Tehát később újra felhívta önöket. És aztán?

– Majdnem fél hét volt – felelt Kingsley. – Ott kellett ülnünk az irodában és várnunk a hívást. Mondja el maga! – A lányhoz fordult.

Miss Fromsett így szólt: – Én vettem fel a kagylót Mr. Kingsley irodájában. Ő mellettem ült, de nem beszélt. Mrs. Kingsley kérte, hogy a pénzt küldje Mr. Kingsley arra a Peacock nevű helyre, és kérdezte, ki fogja elvinni a pénzt.

– Ijedt volt a hangja?

– A legkevésbé sem. Teljesen nyugodt volt. Mondhatnám, mint a jég. Jól végiggondolta a dolgot. Tudta, olyasvalakinek kell a pénzt elhoznia, akit ő esetleg nem ismer. Mintha tudta volna, hogy Derry… Mr. Kingsley nem fogja elvinni.

– Hívja csak Derrynek – mondtam. – Rá fogok jönni, kire gondol.

Halványan elmosolyodott. – Mrs. Kingsley megmondta, hogy minden órában egyszer, körülbelül 15 perccel az egész óra után be fog nézni a Peacock Bárba. Én, én arra gondoltam, maga lenne az, aki elmegy. Leírtam magát neki. És azt mondtam,

hogy Derry sálját fogja viselni. Azt is megmondtam, milyen a sál. Derry néhány ruhadarabot ott tart az irodában. Ez is köztük volt. Elég feltűnő darab.

Ebben igaza volt. Kövér, zöld vesék tojássárga háttérben, ez volt a minta. Majdnem olyan feltűnő, mintha egy piros-fehér-kék talicskával jelennék meg.

– Tájékozatlanságához képest ügyesen mozog, Mrs. Kingsley – mondtam.

– Ez nem alkalmas idő a hülyéskedésre – szólt Kingsley élesen.

– Ezt már az előbb is mondta – feleltem. – De van képe feltételezni, hogy én odamegyek, és átadom a szökéshez szükséges pénzt valakinek, akit a rendőrség köröz?

Kezét összekulcsolta a térdén, és szomorú grimaszt vágott.

– Megengedem, egy kissé túlzott kívánság – mondta. – És mi lesz ezek után?

– Ha ezt megtesszük, mindhárman bűnrészessé válunk. Ez talán nem olyan súlyos a férj vagy a bizalmas titkárnő számára, de amit én kapnék, az nem leányálom.

– Gondoskodom róla, hogy magának megérje – felelte ő. – És ha a feleségem ártatlan, mi sem leszünk bűnrészesek.

– Ezt hajlandó vagyok feltételezni. Máskülönben nem is tárgyalnék. Különben is, ha rájövök, hogy ő a gyilkos, átadom a rendőrségnek.

– A feleségem nem fog magával tárgyalni – mondta Kingsley.

A borítékért nyúltam, és zsebre vágtam. – Bizony tárgyalni fog, ha meg akarja kapni a dohányt. – A karórámra néztem. – Ha rögtön indulok, a negyed kettes határidőt elérhetem. Ugyancsak jól ismerhetik már őt abban a bárban, miután óránként megjelenik ott. Ez még kedvesebbé teszi az egészet.

– Most sötétre festette a haját – jegyezte meg Miss Fromsett. – Ez talán egy kicsit segít magának.

– Abban aligha, hogy ártatlan vándornak higgyem. – Kiittam a poharamat, és felálltam. Kingsely egyetlen hajtásra öntötte le az övét, felállt, levette a sálját, és átadta nekem.

– Mit csinált, hogy a rendőrség úgy elagyabulálta? – kérdezte Kingsley.

– Felhasználtam néhány értesülést, amit Miss Fromsett volt szíves rendelkezésemre bocsátani. Ez vezetett egy Tally nevű ember keresésére, aki az Almore-üggyel foglalkozott. És ez vezetett a fogdába. Szemmel tartották a házat. Talley volt Graysonék nyomozója – fűztem hozzá a magas, barna lányra pillantva. – Maga biztos meg tudja magyarázni Mr. Kingsleynek, hogy miről van szó. Egyébként nem is fontos. Most nincs időm a dolgot elmondani. Akarnak itt megvárni?

Kingsley a fejét rázta. – Az én lakásomra megyünk, és várjuk, hogy felhívjon.

Miss Fromsett felállt, és ásított. – Nem. Én fáradt vagyok, Derry. Hazamegyek és lefekszem.

– Velem jössz! – szólt a férfi élesen. – Neked kell segítened, hogy be ne dilizzek.

– Hol lakik, Miss Fromsett? – kérdeztem.

– Bryson Tower, a Sunset Place-en. 716-os lakás. Miért? – Tűnődve nézett rám.

– Hátha egyszer el akarom érni.

Kingsley bosszús arcot vágott, de szeme még mindig a beteg állatéra emlékeztetett. A sálját a nyakam köré csavartam, és kimentem a teakonyhába, hogy eloltsam a villanyt. Mire visszajöttem, ott álltak az ajtóban. Kingsley átfogta a lány vállát. Az fáradtnak és egy kicsit unottnak látszott.

– Nos, igazán remélem… – kezdte mondani Kingsley, aztán hirtelen kinyújtott kézzel hozzám lépett.

– Belevaló gyerek maga, Marlowe.

– Menjen a fenébe! – mondtam. – Menjen. De messzire menjen!

Furcsa pillantást vetett rám, és kimentek az ajtón.

Megvártam, amíg a lift feljön, megáll, az ajtót nyitják, csukják, majd a lift újból lefelé indul. Aztán magam is lementem az alagsori garázsba, és újra felköltöttem a Chryslert.

28.

A Peacock Bár keskeny bejárata egy ajándékbolt mellett volt, melynek kirakatában kis kristályállatok villogtak az utcai lámpa fényében. A Peacocknak üvegtégla portálja volt. Az ajtón díszelgő, festett pávakakas üvegén át halvány fény szűrődött ki. Bementem, megkerülve a bejáratnál elhelyezett spanyolfalat. Végignéztem a bárpulton, és leültem az egyik box külső sarkán. Ámbrafényben kínai-vörös bőrhuzat, a boxokban fényezett műanyag asztalok. Az egyik boxban négy katona kedvetlenül sörözött, szemük már kicsit elhomályosult, mégis, láthatólag unatkoztak. Velük szemben két lány és két huligán gyerek volt az egyetlen társaság. Más hang nem hallatszott. Senkit nem láttam, aki megfelelt volna Crystal Kingsleyről alkotott elképzelésemnek.

A gonosz tekintetű összeaszott pincér, arca, mint a lerágott csont, letett elém egy pávakakasmintás asztalkendőt és egy bacardi koktélt. Szörpölgettem, és néztem a bárpulton álló óra borostyánkő számlapját. Éppen negyed múlt.

Az egyik fiú hirtelen felállt a két nő mellől, és kiment. A másik fiú hangját hallottam:

– Miért kellett megsérteni a tagot?

A lány érdes hangon válaszolt: – Megsérteni? Szeretem az ilyet. Ajánlatot tett nekem.

A férfihang panaszosan nyögött. – Mégse kellett volna megsértened, nem gondolod?

Az egyik katona egyszer csak mélyen felnevetett, aztán barna kezével letörölte a nevetést az arcáról, és tovább itta a sört. Megdörzsöltem a térdem hajlatát. Még mindig forró és dagadt volt, de a bénultság érzése megszűnt.

Kicsi, fehér arcú mexikói fiúcska, óriási, fekete szemmel bejött a reggeli lapokkal, és végigszaladt a boxokon, hogy néhányat eladjon, még mielőtt a kocsmáros kidobja. Vettem egyet, és átnéztem, van-e benne érdekes gyilkosság. Nem volt.

Összehajtottam az újságot, és mikor felnéztem, előjött valahonnan egy karcsú, barna hajú nő, szénfekete nadrágban, sárga blúzban és hosszú, szürke kabátban. Elment a boxom előtt, de nem nézett rám. Nem tudtam, vajon csakugyan ismerős-e az arca, vagy csak az átlagos, vékony, kicsit kemény vonású, csinos lányok egyike, amilyet már tízezrével láttam. A bejárat előtti spanyolfalat megkerülve kiment az utcára. Két perccel később a kis mexikói fiú visszajött, gyors pillantást vetett a kocsmárosra, és hozzám szaladt.

– Mister! – súgta, és nagy szeme huncut fényben ragyogott. Aztán intett egyet, és kiszaladt.

Kiittam a poharamat, és utánamentem. A szürke kabátos, sárga blúzos és fekete nadrágos lány az ajándékbolt előtt állt, és a kirakatot nézte. A szeme megmozdult, mikor kimentem. Melléje álltam.

Megint rám nézett. Az arca fehér volt és fáradt. A haja sötétebb volt a sötétbarnánál. A messzibe nézett, és a kirakatüveghez beszélt.

– Kérem, adja ide a pénzt! – Az ablak bepárásodott a leheletétől.

– Tudnom kell, ki maga – mondtam.

– Tudja, ki vagyok – felelt halkan. – Mennyit hozott?

– Ötszázat.

– Nem elég. Megközelítően sem elég. Gyorsan adja ide. Egy örökkévalóságon át vártam, míg végre jött valaki.

– Hol beszélhetünk?

– Nincs mit beszélnünk. Adja csak ide a pénzt, és tűnjön el.

– Az nem olyan egyszerű. Én kockázatot vállalok ezzel. Legalább annyi örömöm legyen, hogy tudjam, mi történik, és hol állok.

– A fene egye meg magát! – mondta jegesen. – Miért nem jött ő maga? Nem akarok beszélni. El akarok innen menni, amint csak tudok.

– Maga volt az, aki nem akarta, hogy ő jöjjön. Ő úgy tudja, még telefonon sem akart vele beszélni.

– Igaz – hagyta rám gyorsan, és megrázta a fejét.

– De velem beszélnie kell – mondtam. – Én nem vagyok olyan könnyű gyerek, mint ő. Vagy én, vagy a törvény. Nincs kiút. Magánnyomozó vagyok, és nekem is kell valami védelem.

– Hát ez aztán kedves tőle! Magándetektív… meg minden egyéb. – Hangjából elfojtott gúny csengett.

– Ő mindent megtett, amit tudott. Nem volt könnyű rájönnie, mit tegyen.

– Miről akar velem beszélni?

– Magáról, és hogy mit csinált, hol járt, és mik a szándékai. Ilyesmikről. Apróságok, de fontosak.

Rálehelt a kirakatüvegre, és megvárta, míg a pára elszáll.

– Azt hiszem, sokkal jobban járna – hallottam hűvös, üres hangját –, ha ideadná a pénzt, és magamra hagyna.

– Nem.

Oldalról élesen végigmért. Türelmetlenül vállat vont a szürke kabátban.

– Hát jó, ha így kell lennie. A Granadában lakom, a Nyolcadik utcától a második háztömb északra. 618-as lakás. Adjon nekem tíz percet. Egyedül szeretnék bemenni.

– Kocsival vagyok.

– Inkább egyedül megyek. – Gyorsan megfordult, és elment.

Visszament a sarokig, átszelte a bulvárt, és eltűnt a ház mellett a borsfák alatt. Én beültem a Chryslerbe, és megadtam neki a tíz percet, mielőtt indítottam.

A Granada csúnya, szürke épület volt a sarkon. A táblaüveges bejárat az utcával egy szinten volt. Megkerültem az épületet, és megláttam egy tejüveg burán a *Garázs* feliratot. A garázs bejárata lefelé vezetett, bent a sorba állított kocsik gumiszagú csendje fogadott. Hórihorgas néger jött elő az üvegfalú irodából, és végigmérte a Chryslert.

– Mennyiért hagyhatom itt a kocsit egy rövid időre? Felmegyek.

Halvány gúnnyal kacsintott rám. – Későre jár, főnököm. És egy kis tisztogatás is ráfér erre. Legyen egy dollár.

– Micsoda?

– Legyen egy dollár – ismételte szárazon.

Kiszálltam. Cédulát adott. Én egy dollárt adtam neki. Anélkül, hogy megkérdeztem volna, közölte, hogy a lift az iroda mögött van, a férfimosdó mellett.

Felmentem a hatodik emeletre. Néztem az ajtószámokat. Hallgattam a csendet, és beszívtam a tenger illatát, ami a folyosó vége felől beáramlott. Elég rendes helynek tűnt. Garzonházakban ritka a boldog nő. Ez magyarázza meg a néger dollárját is. Komoly ítélőképessége van ennek a fiúnak.

Odaértem a 618-as lakás ajtajához. Egy pillanatig álltam előtte, aztán halkan bekopogtam.

29.

A szürke kabát még mindig rajta volt. Az ajtó mögött állt, bementem előtte a négyszögletes szobába. A fal mellett ikerágy, néhány érdektelen bútordarab. Az ablak melletti asztalkánál kis lámpa világított halvány, sárgás fénnyel. Mögötte az ablak nyitva volt.

– Üljön le, és beszéljen – szólt a lány.

Becsukta az ajtót, és leült egy komor Boston-hintaszékbe a szoba másik végén. Én leültem a jókora pamlagra. A pamlag egyik végén fakózöld függöny takart el egy nyitott ajtónyílást. Ez biztos az öltöző- és fürdőszobához vezet. A másik oldalon csukott ajtót láttam. Ott lehet a főzőfülke. Más helyiség biztos nincs a lakásban.

A lány összekulcsolta a bokáit, hátradőlt a székben, és nézett rám hosszú, sűrű szempillája alól. A szemöldöke vékony és ívelt volt, épp oly barna, mint a szeme. Csendes, titokzatos arc. Nem olyan asszony arcának látszott, aki sok időt fecsérel érzelmekre.

– Más elképzelésem volt magáról, ahogy Kingsley leírta – mondtam.

Kicsit összehúzta a száját. Hallgatott.

– Lavery leírása alapján is. Ebből látszik, hogy minden emberrel más nyelven beszélünk.

– Nincs időm ilyenfajta társalgásra – mondta a nő. – Mit akar tudni?

– A férje azért fogadott fel, hogy magát megtaláljam. Ez után jártam. Azt hittem, tud róla.

– Igen. Irodai babája közölte velem telefonon. Közölte, hogy magát Marlowe-nak hívják. A sálat is említette.

Levetettem a sálat, összehajtottam, és zsebre tettem. Majd így folytattam:

– Tehát tudok egyet-mást a viselt dolgairól. Nem nagyon sokat. Tudom, hogy ott hagyta a kocsiját a Prescott Hotelban San Bernardinóban, és hogy ott találkozott Laveryvel. Tudom, hogy El Pasóból táviratozott. Aztán mit csinált?

– Nem akarok magától mást, csak a pénzt, amit ő küldött. Nem látom be, hogy cselekedeteim mennyiben tartoznak magára.

– Ezen kár vitatkozni – mondtam. – A kérdés az, akarja-e a pénzt.

– Nos, hát elmentünk Pasóba – felelt fáradt hangon. – Akkor arra gondoltam, feleségül megyek hozzá. Ezért küldtem a táviratot. Látta a táviratot?

– Láttam.

– Nos, megváltoztattam az elhatározásomat. Kértem Laveryt, menjen haza, és hagyjon engem békén. Jelenetet rendezett.

– Hazament, és békén hagyta magát?

– Persze. Miért ne?

– Maga aztán mit csinált?

– Santa Barbarára mentem, és ott maradtam néhány napig. Tulajdonképpen több mint egy hétig. Aztán Pasadénába. Ugyanaz. Aztán Hollywoodba. Aztán ide jöttem. Ez minden.

– Egész idő alatt egyedül volt?

Először kicsit habozott. – Igen – mondta.

– Nem Laveryvel, legalábbis egy ideig?

– Miután hazament, nem.

– Mi volt az elképzelése?

– Mire vonatkozóan? – A hangja élessé vált.

– Hogy végigjárta mindezeket a helyeket, és semmi életjelt nem adott magáról. Nem gondolta, hogy ő nagyon aggódik majd?

– Ó, maga a férjemre gondol – mondta hidegen. – Miatta nemigen izgultam. Azt gondolta, Mexikóban vagyok. És ami az egészet illeti, tisztába kellett jönnöm a dolgaimmal. Az életem reménytelen kátyúba jutott. Egészen egyedül kellett lennem valahol, hogy megpróbáljam összeszedni magam.

– Előzőleg – mondtam –, egy hónapot töltött a Little Fawn-tónál, megpróbálta rendbe rázni a dolgait, és nem jutott semmire. Így volt?

A cipőjére nézett, aztán rám, és komolyan bólintott. Hullámos, barna haja az arcába hullott. Felemelte a bal kezét, és hátralökte a tincset, aztán az ujjával megdörzsölte a halántékát.

– Úgy éreztem, új környezetre van szükségem – mondta. – Nem feltétlenül érdekes környezetre. Csupán idegen legyen a hely. Ne emlékeztessen semmire. Olyan hely legyen, ahol nagyon sokat lehetek egyedül. Mint egy szállodában.

– És sikeres volt ez a módszer?

– Nem nagyon. De nem térek vissza Derace Kingsleyhez. Ő azt szeretné?

– Nem tudom. Miért jött ebbe a városba, ahol Lavery él?

Az ujját harapdálva rám nézett a keze fölött.

– Látni akartam. Minden összekeveredett bennem. Még mindig szeretem, és mégis, nos, azt hiszem, bizonyos szempontból szeretem. De nem akarnék hozzámenni. Érthető ez így?

– Ez a része igen. De az nem, hogy miért nem megy inkább haza, mint hogy ócska szállodákban lakjék. Úgy tudom, évek óta úgy élt, ahogy akart.

– Egyedül kellett lennem, hogy végiggondoljam a dolgokat – mondta egy kicsit kétségbeesetten, erősen harapdálva az ujját. – Legyen szíves, adja ide a pénzt, és menjen.

– Hogyne. Azonnal. De nem volt valami más oka is, hogy éppen akkor hagyta el a Little Fawn-tavat? Például Muriel Chess-szel kapcsolatban valami?

Meglepettnek látszott. De bárki meglepődhet. – Szent egek, mi lenne az? Az a fagyott képű kis liba, mi közöm nekem hozzá?

– Azt hittem, összeveszett vele – Bill miatt.

– Bill? Bill Chess? – Mintha még jobban meglepődött volna. Szinte túlságosan.

– Bill azt állítja, hogy maga kikezdett vele.

Hátravetette a fejét, élesen és mesterkélten felnevetett. – Szent egek, az az iszapos képű részeges disznó? – Hirtelen kijózanodott. – Mi történt? Miért ez a titokzatosság?

– Lehet, hogy iszapos képű részeges disznó – válaszoltam. – De a rendőrség gyilkosnak tartja. A felesége gyilkosának. Az asszonyt holtan találták a tóban. Egy hónappal később.

Megnedvesítette az ajkát, oldalra hajtotta a fejét, és merőn nézett. Csend lett a szobában. A Csendes-óceán nedves lehelete behatolt a nyitott ablakon.

– Nem vagyok nagyon meglepve – mondta lassan. – Tehát ez lett a vége. Időnként szörnyen veszekedtek. Úgy gondolta, hogy ez valahogyan összefügg azzal, hogy én eljöttem onnan?

Bólintottam. – Van némi valószínűsége.

– Egyáltalán nem volt semmi közöm hozzá – mondta komolyan rázva a fejét. – Pontosan úgy történt, ahogy elmondtam magának. Ennyi az egész.

– Muriel halott – mondottam. – Belefulladt a tóba. Ez ugye nem sokat jelent magának?

– Alig ismertem azt a lányt. Igazán. Zárkózott volt. Végül is…

– Gondolom, nem tudja, hogy egy időben dr. Almore rendelőjében dolgozott?

Most már teljesen zavartnak látszott. – Én sosem voltam dr. Almore rendelőjében – mondta lassan. – Nagyon régen meglátogatott bennünket néhányszor. Én – miről is beszél maga?

– Muriel Chess voltaképpen azonos volt Mildred Havilanddel, aki dr. Almore asszisztensnője volt.

– Furcsa véletlen – csodálkozott. – Én úgy tudtam, Bill Riverside-ban ismerte meg. Nem tudtam, hogyan, milyen körülmények között, honnan került oda. Dr. Almore rendelője? Hm. De ez nem jelent semmit, ugye?

– Nem. Azt, hiszem, ez igazán véletlen. Megesik az efféle. De most már látja, miért kellett magával beszélnem. Murielt vízbe fúltan találták, maga elment, Muriel Chess azonos Mildred Havilanddel, aki egy időben kapcsolatban állt dr. Almore-ral, akárcsak Lavery is, természetesen másféle módon. És, persze Lavery szemben lakik dr. Almore-ral. Gondolja, hogy Lavery máshonnan is ismerte Murielt?

Gondolkodott, szelíden harapdálva az alsó ajkát. – Ott fönt látta őt – szólt végül –, de nem úgy viselkedett, mint aki már korábban ismerte volna.

– Márpedig amilyen fickó volt, biztosan elárulta volna a viselkedése.

– Nem hiszem, hogy Chrisnek bármi dolga is lett volna dr. Almore-ral – mondta. – Dr. Almore feleségét ismerte. Nem hiszem, hogy a doktorral valaha is találkozott volna. Így feltehetően dr. Almore asszisztensnője sem ismerte.

– Nps, azt hiszem, engem mindez aligha visz előre – mondtam. – De most már megértheti, miért kellett beszélnem magával. Azt hiszem, most már odaadhatom a pénzt.

Elővettem a borítékot, felállta, és a térdére ejtettem. Ott hagyta. Visszaültem.

– Maga nagyon jól játssza ezt a szerepet – mondtam. – Ezt a zavart ártatlanságot, ami mögött keménység és keserűség lappang. Az emberek alaposan félreismerték magát. Meggondolatlan, bolondos kis libának tartották, akinek sem esze, sem önuralma. Nagyon-nagyon tévedtek.

Rám bámult felhúzott szemöldökkel. Nem szólt. Aztán kis mosolyra húzta az ajkát. A borítékért nyúlt, megtapogatta, és félretette az asztalra. Egész idő alatt rám nézett.

– A Fallbrook-szerepet is remekül játszotta – folytattam. – Így visszatekintve, mintha egy árnyalattal túljátszotta volna. De az adott pillanatban kitűnőnek találtam. Az a bíborkalap, ami egész jól állt volna egy szőke fejen, pokolian nézett ki azon a kusza, barna hajon. Az a szétkent rúzs, ami olyan volt, mintha kificamodott csuklóval sötétben kenték volna fel, az egész ideges, excentrikus fellépés. Mind ragyogó. És mikor így a kezembe adta a pisztolyt, elolvadtam.

Kuncogott, és kezét kabátja mély zsebébe süllyesztette. Sarkával a padlón kopogott.

– De miért ment oda egyáltalán vissza? – kérdeztem. – Minek ez a kockázat világos nappal, kora délelőtt?

– Tehát maga azt hiszi, én lőttem le Laveryt? – mondta nyugodtan.

– Nem hiszem. Tudom.

– Hogy miért mentem vissza? Ezt akarja tudni?

– Tulajdonképpen nem is nagyon érdekel.

Nevetett. Élesen, hidegen. – Minden pénzem nála volt – mondta. – Teljesen kiürítette a pénztárcámat. Még az aprót is elvette. Ezért mentem vissza. Nem volt benne semmi kockázat. Tudtam, hogyan él Lavery. Biztonságosabb volt visszamenni. Hogy például a tejet és az újságot bevigyem. Ilyen helyzetben a legtöbben elvesztik a fejüket. Én nem. Miért is? Annyival biztonságosabb józannak maradni.

– Értem – válaszoltam. – Akkor persze előző este lőtte le. Erre gondolnom kellett volna. Nem mintha számítana. Ő éppen megborotválkozott. De sötét szakállú férfiaknak, akik barátnőt is tartanak, néha ezzel kell a napot befejezniök, igaz?

– Hallottam már ilyesmiről – hagyta rám csaknem vidáman. – És most mit fog tenni?

– Hidegvérű kis ringyó maga, az már igaz – mondtam. – Hogy mit teszek? Természetesen átadom a rendőrségnek. Élvezet lesz számomra.

– Nem hiszem. – Szinte dalolva dobta felém e szavakat. – Kíváncsi volt, miért adtam oda magának az üres pisztolyt? Miért ne? Volt a táskámban egy másik. Mint

ez itt!

Kihúzta a jobb kezét a kabátzsebéből, és nekem szegezte a pisztolyt.

Vigyorogtam. Lehet, hogy nem a világ legszívderítőbb vigyorával, de azért vigyor volt.

– Ezt a jelenetet sosem kedveltem – mondtam. – A detektív szembetalálja magát a gyilkossal. A gyilkos pisztolyt ránt, és a detektívre szegezi. A gyilkos elmondja a detektívnek az egész szomorú történetet, azzal az elgondolással, hogy a végén úgyis lelövi a detektívet. Így rengeteg értékes időt veszít, még akkor is, ha a végén valóban lelövi. Csakhogy ezt a gyilkos sosem teszi meg. Valami mindig közbejön, és megakadályozza ebben. Az istenek nem szeretik az efféle jeleneteket. Mindig sikerül elrontaniuk.

– De ez alkalommal – mondta halkan, felállt, és csendesen felém közeledett a szőnyegen –, tegyük fel, hogy ez alkalommal kissé másképp csináljuk. Tegyük fel, nem mondok el semmit, nem jön közbe semmi, csak éppen lelövöm.

– Még akkor sem tetszene a jelenet.

– Úgy látszik, nem is fél – folytatta, és lassan megnyalta az ajkát, nagyon finoman közeledve hozzám. Léptei egyáltalán nem hallatszottak a szőnyegen.

– Nem félek – hazudtam. – Késő éjszaka van, túl nagy a csend, az ablak nyitva, és a lövés túl nagy zajt csinálna. Túl hosszú az út az utcáig, és maga nem nagyon ügyesen bánik a fegyverrel. Valószínűleg nem találna el. Laveryt háromszor hibázta el.

– Álljon fel! – parancsolta.

Felálltam.

– Túl közel leszek ahhoz, hogy ne találjak. – A mellemre nyomta a pisztolyt. – Így. Így igazán nem lőhetek mellé, ugye? Most álljon nagyon nyugodtan. Emelje fel a kezét a válláig, és utána ne mozduljon. Ha megmoccan, elsül a fegyver.

A vállamig emeltem a kezemet. Lenéztem a pisztolyra. A nyelvem mintha megdagadt volna, de még mozgatni tudtam.

Motozó bal keze nem talált nálam fegyvert. A keze lehullott, a nő az ajkába harapott, és rám bámult. A pisztoly a mellembe fúródott. – Kérem, forduljon meg – mondta, mint az udvarias szabó a próbánál.

– Mindig van valami hézag abban, amit csinál – mondtam. – Határozottan rosszul bánik a fegyverrel. Túl közel van hozzám, és, bár nem szívesen teszem szóvá, de azt a régi hibát is elkövette, hogy nem nyitotta ki a biztonsági zárat. Erről is megfeledkezett.

Így egyszerre két dologba fogott bele. Nagy lépést tett hátra, a hüvelykujjával pedig a biztonsági zárat kezdte tapogatni, anélkül hogy a szemét levette volna rólam. Két nagyon egyszerű dolgot csinált, és csak egy pillanat kellett hozzá. De nem tetszett neki, hogy én figyelmeztettem rá. Nem tetszett neki, hogy az én gondolatom megelőzi az övét. Egy pillanatra megzavarodott.

Elcsukló hangot adott, én leeresztettem a jobb kezemet, és az arcát a mellemhez rántottam. Bal kezem jobb csuklójára sújtott, éllel a hüvelykujja tövére. A fegyver kihullott a kezéből, le a földre. Az arca vonaglott a mellemen, azt hiszem, sikoltani akart.

Aztán megpróbált megrúgni, és elvesztette maradék egyensúlyát. Karmolni igyekezett. Elkaptam a csuklóját, és kezdtem a háta mögé csavarni. Nagyon erős volt, de én még sokkal erősebb nála. Így elhatározta, hogy elereszti magát, és teljes súlyával arra a kezemre nehezedett, amelyik a fejét fogta. Nem tudtam fél kézzel tartani. Kezdett lefelé csúszni, és nekem utána kellett hajolnom.

Tompa zajt keltett, ahogy a dívány előtt dulakodtunk. Lihegésünk is hallatszott, és ha valahol reccsent is a padló, én nem hallottam. Mintha egy függönykarika horzsolta volna csikorogva a rúdját. Nem voltam benne biztos, és nem volt időm a kérdést mérlegelni. Bal felől, éppen mögöttem, hirtelen felbukkant egy alak, anélkül hogy láthattam volna. Tudtam: férfi van mögöttem, és szép szál ember az illető. Csak ennyit tudtam. A látvány tűzbe és sötétbe robbant. Még arra sem emlékszem, hogy leütöttek. Tűz és sötétség, és közvetlenül a sötétség előtt valami émelygő érzés éles felvillanása.

30.

Ginszagú voltam. Nemcsak kicsit, mintha négy-öt pohárral ittam volna, hogy könnyebben keljek ki az ágyból egy hideg téli reggelen, hanem mintha a Csendes-óceán csupa gin lenne, és én fejest ugrottam volna belé a fedélzetről. A gin a hajamban volt, és a szemöldökömön, az államon és az állam alatt. Az ingemen is gin volt. Olyan szagom volt, mint a döglött varangynak.

A zakóm nem volt rajtam. Hanyatt feküdtem a pamlag mellett, valami szőnyegen, és egy bekeretezett képet néztem. A keret olcsó, lakkozott puhafából készült. A kép rettenetesen magas, halványsárga viaduktot ábrázolt, melyen fényes, fekete mozdony húzta a poroszkék vonatot. A viadukt egyik magas árkádja mögött széles, sárga strand volt látható, elnyúlt fürdőzők és csíkos ernyők tarkították. Három leány sétált az előtérben, kezükben papír napernyő, az egyik lány cseresznyepirosban, a másik világoskékben, a harmadik zöldben. A strand mögött behajló öböl vize kékebb volt, mint amilyen kékséghez egy öbölnek egyáltalán joga van. Átitatta a napfény, foltozta, pöttyözte sok vakító vitorla. Az öböl szárazföld felőli oldalán három hegysor húzódott, három pontosan ellentétes színben: arany, terrakotta és levendulakék.

A kép alján nagybetűkkel ez állott:

UTAZZON A KÉK VONATTAL
A FRANCIA RIVIÉRÁRA!

Jókor mondja.

Nehézkesen felnyúltam, és megtapogattam hátul a fejem. Dagadtnak éreztem. Az érintéstől fájdalom nyilallt a talpamig. Felnyögtem, de aztán morgássá igyekeztem alakítani a nyögést. Ennyi maradt meg szakmai gőgömből. Lassan és óvatosan a hasamra fordultam, és a nyitott faliágy lábát néztem. Az ikerágyak közül az egyik lent volt, a másik még mindig a falra erősítve. A festett fa tarka mintája ismerős volt. A kép a pamlag fölött függött, én rá se néztem az előbb.

Mikor megfordultam, legurult a mellemről egy négyszögletes ginesüveg, és a földre esett. Színtelen volt, és üres. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy ennyi sok ginre ebből az egyetlen üvegből tellett volna.

Magam alá húztam a térdem, és egy ideig négykézláb álltam, szaglászva, mint a kutya, amely nem tudja az ebédjét befejezni, de otthagyni sem akarja. Körbeforgattam a fejem. Fájt. Tovább forgattam, és még mindig fájt, így hát lábra álltam, és felfedeztem: nincs rajtam cipő!

A cipőm a fal mellett hevert, és a lehető legzüllöttebben festett. Nehézkesen felvettem. Öreg embernek éreztem magam. Az utolsó lejtőn haladtam lefelé. A

fogam azért még megmaradt. Kitapogattam a nyelvemmel. Mintha nem lett volna ginízű.

– Ezt visszakapod! – mondtam. – Egy napon ezt mind visszakapod. És nem fogsz neki örülni. – Ott volt a lámpa a nyitott ablaknál. Ott volt a széles, zöld pamlag. Ott volt az ajtónyílás, előtte a zöld függönnyel. Sose ülj háttal a zöld függönynek. Mindig baj lesz belőle. Valami mindig közbejön. Kinek mondtam én ezt? Egy pisztolyos lánynak. Egy sápadt, üres arcú és sötét hajú lánynak, aki valamikor szőke volt.

Körülnéztem, kerestem őt. Még ott volt. Ott feküdt a lehúzott ikerágyon.

Barna harisnya volt rajta, semmi más. A haja kuszált. A nyakán sötét foltok. A szája nyitva, duzzadt nyelve alig fért bele. Szeme kidülledt, és a szeme fehérje nem volt fehér.

Meztelen hasán négy dühös karmolás virított pipacspirosan a fehér húson. Mély, dühös karmolások, négy haragos körömmel vésték bele.

A pamlagon gyűrötten odahányt ruhák, főként az ő holmija. Az én zakóm is ott volt. Kihámoztam, és felvettem. Valami ropogott a kezem alatt a gyűrött ruhák között. Hosszú borítékot húztam elő. A pénz még benne volt. Zsebre tettem. Marlowe, ötszáz dollár! Remélem, mind megvan. Mi mást remélhettem volna.

Nagyon óvatosan léptem a lábamra, mintha igen vékony jégen járnék. Lehajoltam, hogy megdörzsöljem a térdhajlatomat, és nem tudtam, mi fáj jobban, mikor lehajolok: a térdem vagy a fejem.

Súlyos léptek közeledtek a folyosón, és halk hangzavart is hallottam. A lépések megálltak. Kemény ököl dörömbölt az ajtón.

Ott álltam az ajtót figyelve, ajkamat erősen a fogamra szorítva. Vártam, hogy valaki kinyissa az ajtót, és besétáljon. Próbálgatták a kilincset, de senki sem jött be. Újra kezdődött a kopogtatás, aztán abbamaradt, és ismét mormogó hangokat hallottam. A lépések eltávolodtak. Kíváncsi voltam, mennyi időbe telik majd, míg megkapják az álkulcsot az igazgatótól.

Közel sem elég ahhoz, hogy Marlowe hazatérhessen a francia Riviéráról.

Odamentem a zöld függönyhöz, és félrehúztam. Rövid folyosót pillantottam meg, ami a fürdőszobába vezetett. Bementem oda, és meggyújtottam a villanyt. A padlón két fürdőszobaszőnyeg, a kád szélén összehajtott gyékény, a kád sarkánál préseltüveg-ablak. Becsuktam a fürdőszobaajtót, a kád szélére álltam, és kinyitottam az ablakot. Ez a hatodik emelet. Rács nincs. Kidugtam a fejemet. Sötétséget és a távolból fákkal szegélyezett utca halvány fényeit láttam. Oldalra néztem. Láttam, hogy a szomszéd lakás fürdőszobaablaka nincs messzebb háromlábnyinál. Bármely jól táplált hegyi kecske minden nehézség nélkül átugraná.

A kérdés az volt, vajon egy összetört magándetektív is meg tudja-e tenni ugyanezt, és ha igen, milyen eredménnyel.

Mögöttem elég távolról és elmosódottan felhangzott a rendőrlitánia: – Nyissa ki,

vagy berúgjuk az ajtót! – Csak gúnyos fintorral válaszoltam erre. Nem fogják berúgni, mert az ajtó rugdosása kemény feladat a lábnak, a rendőrök pedig jóságosak a lábukhoz. Ezzel nagyjából be is zárul jóindulatuk köre.

Lerántottam egy törülközőt a tartójáról, lehúztam az ablakot, és kimásztam az ablakpárkányra. Áthajoltam a másik párkányhoz, közben a nyitott ablak keretébe kapaszkodtam. Épp hogy elértem a szomszéd ablakot, hogy azt is behúzzam, hacsak nem zárták kilincsre. Kilincsre zárták. Átlendítettem a lábam, és a zár fölött belerúgtam az ablakba. Olyan zajt csapott, hogy Renóig elhallatszott. Bal kezemet beburkoltam a törülközőbe, és benyúltam, hogy kinyissam a zárat. Lent az utcán elhaladt egy kocsi, de senki sem kiáltott rám.

Belöktem a törött ablakot, és átmásztam a szomszéd párkányra. A törülköző kiesett a kezemből, és lebegett lefelé az éjben, messze a gyepsáv felé, az épület két szárnya között.

Bemásztam a másik fürdőszoba ablakán.

31.

Bemásztam a sötétbe, a sötétben az ajtóig tapogatóztam, és hallgatóztam. Az északi ablakokon át beszűrődő holdfényben ikerágyas hálószobát láttam. Vetett ágyakkal, de üresen. Nem faliágyak voltak. Ez nagyobb lakás lehetett. Az ágyak mellett egy másik ajtóhoz értem, onnan a nappali szobába. Mindkét szoba használatlan és áporodott szagú volt. A lámpához tapogatóztam, és meggyújtottam. Végighúztam az ujjam az asztal szélén. Vékony porréteg borította a fát. Ilyen a legtisztább szobában is képződik, ha nem lakják.

Volt a szobában étkezőasztal, karosszék, rádió, hordó alakú könyvállvány, nagy könyvespolc, tele regényekkel, melyekről még a papírborítást sem vették le, sötét fából magas lábú fiókos szekrény, rajta indián réztálcán szifon, metszett üvegben ital és egy nagy, csíkos pohár lefelé fordítva.

Ezek mellett két fénykép kettős ezüstkeretben fiatalos külsejű, középkorú férfit és nőt ábrázolt. Arcuk kerek, egészséges, tekintetük barátságos. Úgy néztek rám, mintha nem is bánnák, hogy ott vagyok.

Megszagoltam az italt. Skót whisky volt. Kicsit ittam belőle. A fejem rosszabb lett tőle, de egészben véve jót tett. Meggyújtottam a villanyt a hálószobában, és bekukkantottam a szekrénybe. Az egyikben méretre készült férfiruhákat találtam, nem is keveset. A kabát belsejében a szabó cédulája tudatta, hogy tulajdonosának neve H. G. Talbot. A sublódhoz mentem, ide-oda kutatgattam, és találtam egy puha, kék inget, egy kissé kicsinek tűnt. A fürdőszobába vittem, az enyémet levetettem, megmostam az arcomat és mellemet, letöröltem a hajamat egy nedves törülközővel, és felvettem a kék inget. Bőven használtam Mr. Talbot elég átható illatú hajszeszét, majd a keféjét és fésűjét is, hogy rendbe hozzam a hajamat. Most már csak nagyon halvány ginszagom volt, ha egyáltalán volt.

Az ing felső gombja csak nem akart a gomblyukig elérni, így hát újra keresgélni kezdtem a fiókos szekrényben, és találtam egy sötétkék selyem nyakkendőt, és azt a nyakam köré csavartam. Megint felvettem a zakómat, és megnéztem magam a tükörben. Szinte túlságosan is rendezetten voltam öltözve az előrehaladott éji órához képest. Még Mr. Talbot rendszeretetéhez képest is, ahogy azt holmijáról meg tudtam ítélni. Túl rendes és túl józan.

Kicsit összekuszáltam a hajamat, meglazítottam a nyakkendőt, visszamentem a whiskysüveghez, és mindent elkövettem, hogy ne legyek túl józan. Rágyújtottam Mr. Talbot egy cigarettájára, és reméltem, hogy Mr. és Mrs. Talbot, bárhol legyenek is, sokkal jobban érzik magukat, mint én. Reméltem, még megérem, hogy meglátogathatom őket.

A nappali szoba folyosóra nyíló ajtajához mentem, kinyitottam, az ajtófélfának

támaszkodtam, és cigarettáztam. Nem hittem, hogy ez a trükk beválik. De, gondoltam, az sem lenne sokkal hatékonyabb, ha egyszerűen megvárom, míg az ablakon át követik a nyomomat, és így utolérnek.

Az előcsarnokban kicsit távolabb egy férfi köhécselt. Kinyújtottam a nyakam; engem nézett. Fürgén felém sietett. Kicsi, éles arcú ember volt, jól vasalt rendőregyenruhában. Haja vöröses, szeme vörösarany.

Ásítottam, és unottan így szóltam: – Mi folyik itt, biztos úr?

Elgondolkodva nézett. – Kis zűr a szomszédban. Hallott valamit?

– Azt hiszem, kopogást hallottam. Kis ideje, hogy hazajöttem.

– Kicsit későn – mondta.

– Ez felfogás dolga. Valami zűr a szomszédban?

– Egy hölgy. Ismeri?

– Azt hiszem, már láttam.

– Hajjaj – mondta. – Most kellene látnia! – A kezét a torkára tette, szemét kimeresztette, és csúnyán hörgött.

– Így – mondta. – Nem hallott semmit, mi?

– Semmi feltűnőt, kivéve a kopogást.

– Aha. Neve?

– Talbot.

– Pillanat, Mr. Talbot. Csak egy pillanatig várjon itt.

Végigment a folyosón, és behajolt egy nyitott ajtón, amin fény szűrődött ki. – Hadnagy! – mondta. – A szomszéd a fedélzeten!

Magas férfi lépett ki az ajtón, ott állt, és az előcsarnokon keresztül egyenesen rám nézett. Magas, rozsdabarna hajú férfi, szeme kék, nagyon kék. Degarmo volt. Ez tette tökéletessé a dolgot.

– Itt van a szomszédban lakó tag – készségeskedett a kis hekus. – Neve Talbot.

Degarmo egyenesen rám nézett, de jeges kék pillantásában semmi sem mutatta, hogy valaha is látott engem. Nyugodtan végigjött az előcsarnokon, kemény kezét a mellemre tette, és belökött a szobába. Mikor féltucat lábnyira voltam az ajtótól, vállán keresztül hátraszólt: – Gyere be ide, és csukd be az ajtót, Csöpi!

A kis hekus bejött, és becsukta az ajtót.

– Jó kis eset – jelentette ki Degarmo unottan. – Szegezd neki a pisztolyt, Csöpi!

Csöpi kinyitotta fekete pisztolytáskáját, és kezébe fogta harmincnyolcasát, mint egy zseblámpát. Az ajkát nyalogatta.

– Fiú, fiú! – mondta kicsit füttyentve. – Honnan tudja, hadnagy?

– Tudok – mit? – kérdezte Degarmo, és mereven a szemembe nézett. – Hogy képzelte, haverom, lemegy majd újságért, hogy megtudja, meghalt-e a nő?

– Ejha! – mondta Csöpi. – Egy kéjgyilkos! Letépte a lány ruháját, és puszta kézzel megfojtotta. Hogy jött rá, hadnagy?

Degarmo nem felelt neki. Csak állt egy kicsit hintázva a sarkán, arca üres és

gránitkemény.

– Hajjaj, ő a gyilkos, az már biztos – mondta hirtelen Csöpi. – Szippantsa csak a levegőt, hadnagy. Ezt a helyet napok óta nem szellőztették. És nézze a port a könyvespolcokon. És az óra megállt a kandallópárkányon, hadnagy. Ez pedig bejött – hadd nézzem meg, megengedi, hadnagy?

Kirohant a szobából a hálószobába. Hallottam, amint tesz-vesz. Degarmo mereven állt.

Csöpi visszajött. – A fürdőszobaablakon keresztül jött be. A kádban törött üveget találtam. És valami bűzlik odabent a gintől, de szörnyen. Emlékszik, hogyan szaglott a lakás is a gintől, mikor bementünk? Itt az ing, hadnagy. Olyan a szaga, mintha ginben mosták volna ki.

Felemelte az inget. Pillanatok alatt megillatosította a levegőt. Degarmo futólag ránézett, aztán előrelépett, széjjelrántotta a zakómat, és megnézte, milyen ing van rajtam.

– Én tudom, mit csinált – mondta Csöpi. – Ellopott egy inget attól a pasastól, aki itt lakik. Látja, mit csinált ez az ember, hadnagy?

– Látom. – Degarmo a mellemnek szorította a kezét, aztán lassan leeresztette. Úgy beszéltek rólam, mintha fadarab lennék.

– Hipiseld csak meg, Csöpi!

Csöpi körbeszaladt, itt-ott megtapogatott, fegyvert keresett nálam. – Nincs nála semmi – jelentette.

– A hátsó bejáraton vigyük ki – mondta Degarmo. – A mi fogásunk, ha lebonyolítjuk, mielőtt Webber ideér. Az a kétbalkezes Reed nem lát a szemétől.

– Még ki sem osztották magára ezt az ügyet, hadnagy – támadtak fel Csöpiben az aggályok. – Nem jól hallottam volna, hogy magát felfüggesztették, vagy valami ilyesmi?

– Mit veszíthetek – kérdezte Degarmo –, ha úgyis felfüggesztettek?

– Én ezt az egyenruhát veszíthetem el – mondta Csöpi.

Degarmo megvetően nézett rá. A kis hekus elpirult, és fényes vörösarany szeme megtelt aggodalommal.

– Jól van, Csöpi. Menj, és szólj Reednek.

A kis hekus az ajkát nyalogatta. – Maga parancsol, hadnagy, és én követem. Nem kell tudnom, hogy felfüggesztették.

– Levisszük őt mi magunk, csak mi ketten – mondta Degarmo.

– Jó, rendben van.

Degarmo államhoz tette az ujját. – Kéjgyilkos – mondta csendesen. – Nos, átkozott legyek, ha… – Elmosolyodott. Széles, brutális szájának csak a két sarka mozdult meg.

32.

Kimentünk a lakásból, és végig az előcsarnokon, a 618-as lakással ellentétes irányban. A még nyitott ajtóból fény áradt. Két civil ruhás ember állt most előtte, a tenyerükbe rejtett cigarettát úgy szívták, mintha szél fújt volna. A lakásból civakodás hangja szűrődött ki.

Befordultunk a folyosón, és a lifthez értünk. Degarmo kinyitotta a vészkijáratot a liftakna mögött, és mi lementünk. Lépéseink visszhangzottak a betonlépcsőkön emeletről emeletre. A földszinti hall magasságában Degarmo megállt, kezét a kilincsre tette, és hallgatózott. A válla fölött visszanézett.

– Kocsija van?

– Az alagsori garázsban.

– Ez jó tipp.

Folytattuk utunkat a lépcsőn, és kiértünk a félhomályos alagsorba. A hórihorgas néger előjött a kis irodából, és én odaadtam neki a megőrző jegyemet. Futólag rápillantott Csöpi rendőregyenruhájára. Nem szólt semmit. A Chryslerre mutatott.

Degarmo beszállt a Chrysler kormányához. Én melléje, Csöpi hátra. Felmentünk a rámpán, ki a nedves, hűvös éjszakába. Néhány háztömbbel távolabb egy nagy kocsi rohant felénk, rajta kettős vörös lámpa villogott.

Degarmo kiköpött az ablakon, és a másik irányba rántotta el a kocsit. – Ez Webber lesz – mondta. – Megint lekésik a temetésről. Most aztán jól lepipáltuk őt, Csöpi!

– Nem nagyon tetszik ez nekem, hadnagy. Őszintén mondom, nem.

– Fel a fejjel, gyerek! Visszakerülhetsz a gyilkossági részleghez!

– Jobban szeretnék továbbra is egyenruhát hordani és enni.

Csöpinek hamar inába szállt a bátorság.

Degarmo vagy tíztömbnyire nagyon nekiiramodott, aztán egy kicsit lelassított. Csöpi zavartan megszólalt:

– Felteszem, tudja, mit csinál, hadnagy, de nem ez az út vezet a kapitányságra.

– Az igaz – hagyta rá Degarmo. – Nem is vezetett soha arra.

Hagyta a kocsit lelassulni, aztán befordult egy utcába, ahol ápolt kis házak sorakoztak ápolt keskeny gyepsávok mögött. Finoman lefékezte a kocsit, behajtott a kanyarba, és megállt az egyik háztömb közepe táján. Átvetette a karját az ülés támláján, és hátrafordulva Csöpire nézett.

– Gondolod, hogy ez a fickó ölte meg őt, Csöpi?

– Figyelek – felelte Csöpi fojtottan.

– Zseblámpád van-e?

– Nincs.

Közbeszóltam. – Van egy a kocsi bal oldali zsebében.

Csöpi keresgélt, fém csattant, és felvillant a fehér fény. Degarmo így szólt:

– Vess egy pillantást a tag tarkójára!

A fénycsóva megmozdult, és megállapodott. Hallottam magam mögött a kisember lélegzését, és éreztem is a nyakamon. Valami tapogatva keresgélte, majd megérintette a púpot a fejemen. Felnyögtem. A fény kialudt, és ismét beáramlott az utca sötétje.

– Talán leütötték, hadnagy. Nem értem az egészet – mondta Csöpi.

– Ez történt a lánnyal is – mondta Degarmo. – Le kellett hogy üssék, különben nem téphették volna le a ruhát róla, és nem karmolták volna meg, mielőtt megölték. Akkor véreznének a sebek. Azután megfojtották a nőt. Mindez nem ütött semmi zajt. Miért is? És telefon sincs a lakásban. Ki tette a bejelentést, Csöpi?

– Honnan a pokolból tudjam? Egy tag felhívott, és közölte, hogy a Nyolcadik utcában, a Granada-házban, a 618-as lakásban meggyilkoltak egy asszonyt. Reed még a fényképészt kereste, amikor maga bejött. A telefonos szerint vastag hangú pasas volt, feltehetően elváltoztatta a hangját. Nevet nem mondott.

– Akkor rendben van – mondta Degarmo. – Ha te gyilkoltad volna meg a lányt, hogyan távoztál volna a tett színhelyéről?

– Kisétáltam volna – mondta Csöpi. – Miért ne? Hé! – kiáltott rám hirtelen –, maga miért nem ezt tette?

Nem feleltem neki. Degarmo színtelen hangon folytatta: – Nem másztál volna ki a fürdőszobaablakon hat emelet magasságban, és nem törtél volna be egy másik fürdőszobaablakon egy idegen lakásba, ahol valószínűleg benn alusznak a lakók? És nem tennél úgy, mintha te lennél ott a lakó, és nem vesztegetnél el egy csomó időt a rendőri bejelentéssel. Így van? A fenébe, az a lány egy hétig is ott feküdhetett volna. Ugye, Csöpi, nem dobnál el magadtól ilyen előnyt?

– Nem hiszem, hogy ezt tenném – felelte Csöpi óvatosan. – Nem hiszem, hogy egyáltalán telefonálnék. De tudja, hadnagy, ezek a szexuális bűnözők fura emberek. Nem olyanok, mint a magunkfajta. Nem normálisak. Lehet, hogy valaki segítőtársa volt ennek a tagnak, és a másik leütötte őt, hogy ő maradjon benne a csávában.

– Csak azt ne mondd, hogy ezt mind magad találtad ki – morgott Degarmo. – Tehát itt ülünk, és a fickó, aki mindenre válaszolhatna, itt ül velünk, és egy szót sem szól. – Megfordította nagy fejét, és rám meredt. – Mit csinált maga ott?

– Nem emlékszem – feleltem. – A fejbevágás mintha kitörölte volna az emlékezetemet.

– Majd segítünk magának emlékezni – mondta erre Degarmo. – Felvisszük a hegyekbe, csak néhány mérföldnyire, ahol nyugton lehet, nézheti a csillagokat, és emlékezhet. Nagyon jól fog maga emlékezni.

Csöpi megszólalt: – Így nem szabad beszélni, hadnagy. Miért nem megyünk vissza a kapitányságra, és játszunk úgy, ahogy azt a szabályzat előírja?

– A pokolba a szabályzattal! – intette le Degarmo. – Tetszik nekem ez a fickó. Szeretnék vele hosszan, édesen elbeszélgetni. Csak némi biztatás kell neki, mert kissé szégyenlős.

– Én ebben nem kívánok részt venni – mondta Csöpi.

– Mit akarsz tenni, Csöpi?

– Visszamenni a kapitányságra.

– Senki sem akadályoz ebben, gyerek. Akarsz gyalog menni?

Csöpi egy pillanatig hallgatott. – Rendben – mondta végül nyugodtan. – Gyalog megyek. – Kinyitotta a kocsi ajtaját, kilépett a járdaszigetre. – És gondolom, tudja, hadnagy, hogy mindezt jelentenem kell?

– Tessék – mondta Degarmo. – Mondd meg Webbernek, kerestem. Legközelebb, ha vesz egy virslit, tegye félre számomra az üres tányért.

– Én ezt nem értem – mondta a kis hekus. Becsapta a kocsi ajtaját, Degarmo beindította a kocsit, és másfél háztömbön belül elérte a negyvenes sebességet. A harmadik tömbnél már ötvennél tartott. A bulváron lassított, keletre fordult, és szabályos sebességgel kezdett sétakocsikázni. Néhány elkésett kocsival találkoztunk mindkét irányban, de nagy általánosságban a kora reggel csendje telepedett a világra.

Kis idő múltán elhagytuk a város határát, és Degarmo csendesen beszélni kezdett: – Halljuk a mondanivalóját! Talán valamit kihozunk belőle.

A kocsi egy hosszú emelkedő tetejéhez ért, és lefelé indult, ahol a bulvár a veteránok kórházának parkszerű telkén kanyargott keresztül. A nagy, háromágú lámpákat glóriaként vette körül az éjszaka folyamán belopózott parti köd. Beszélni kezdtem.

– Ma este felkeresett a lakásomon Kingsley, és azt mondta, telefonüzenetet kapott a feleségétől. Az asszonynak sürgősen pénzre van szüksége. Az volt az elképzelése, én vigyem el a pénzt, és húzzam őt ki a bajból. Az én elgondolásom kicsit más volt. Közölték a nővel, miről ismerhet meg. Nekem a Peacock Bárban kellett lennem, ott van az Arguello és a Nyolcadik utca sarkán, bármely óra után negyedkor.

Degarmo így szólt: – A nőnek lapítania kellett. Tehát volt oka arra, hogy lapítania kelljen. Például egy gyilkosság. – Könnyedén felemelte és újra ráejtette kezét a kormányra.

– Odamentem órákkal a telefonhívás után. Megmondták nekem, hogy a haját barnára festette. Elhaladt mellettem, mikor kiment a bárból, de én nem ismertem. Életemben nem láttam. Csupán egy elég jónak látszó amatőrképet ismertem, de lehet, hogy az mégsem mutatta kellőképpen a hasonlóságot. A nő beküldött egy mexikói srácot, hogy engem hívjon ki. A pénzt akarta, beszélni nem kívánt. Én a sztoriját akartam. Végül belátta, hogy kénytelen lesz egy kicsit beszélni és megmondta, hogy a Granadában lakik. Tíz percet kellett várnom, így kívánta, csak aztán követhettem.

– Hogy legyen ideje a beugrató trükk előkészítésére – mondta Degarmo.

– Igaz, beugratás volt. De nem vagyok biztos abban, hogy ő benne volt. Ő nem akarta, hogy felmenjek hozzá, nem akart beszélni. Tudnia kellett volna, hogy én ragaszkodom majd valamilyen magyarázathoz, mielőtt a pénzt átadom, így az ellenkezése talán csak azt az érzést akarta bennem felkelteni, hogy a helyzet ura én vagyok. Jól tudott színészkedni. Erre rájöttem. Mindenesetre odamentem, és beszélgettünk. Nem sok értelme volt annak, amit mondott, mindaddig, amíg Lavery lelövetésére nem fordult a szó. Akkor túlságosan gyorsan nagyon is értelmesnek bizonyult. Megmondtam neki, hogy átadom a rendőrségnek.

Északon elsuhant mellettünk Westwood Village, teljes sötétségben. Csak egy éjszakai szervizállomás és néhány kivilágított bérházablak távoli fényei látszottak.

– Ekkor pisztolyt rántott – folytattam. – Azt hiszem, használni akarta, de túl közel jött hozzám, és én elkaptam a fejét. Miközben birkóztunk, valaki kijött a függöny mögül, és engem leütött. Mire magamhoz tértem, megtörtént a gyilkosság.

Degarmo lassan szólt: – Meg tudta valamiképpen állapítani vagy látta, hogy ki ütötte le?

– Nem. Éreztem vagy félig láttam, hogy férfi volt, és nagy termetű. És ezt találtam a pamlagon a többi ruhával elkeveredve. – Kivettem a zsebemből Kingsley sárga-zöld mintás sálját, és a térdére fektettem. – Korábban, az este folyamán Kingsleyn láttam ezt a sálat – mondtam.

Degarmo lenézett a sálra. Felemelte a reflektor fényébe. – Ezt nem lehet gyorsan elfelejteni – mondta. – Rögtön feltűnik, valósággal az ember szemébe vág. Kingsley, mi? Átkozott legyek. Azután mi történt?

– Kopogás az ajtón. Én még mindig szédelegtem, nem láttam tisztán, kicsit ijedt voltam. Leöntöttek ginnel, leszedték a zakómat és a cipőmet. Kicsit olyan szagom és kinézésem lehetett, mint aki letépi egy asszony ruháit, és aztán megfojtja. Így aztán kimásztam a fürdőszobaablakon, amennyire tudtam, megtisztálkodtam. A többit már tudja.

Deagrmo: – Miért nem maradt veszteg a lakásban, ahová bemászott?

– Mit használt volna? Azt hiszem, még egy Bay City-i hekus is rövid idő alatt rájött volna, hogyan kerültem oda. Ha egyáltalán volt valami esélyem, az csak abban állott, hogy kisétáljak, mielőtt felfedezik az esetet. Ha nincs ott senki, aki ismer, komoly esélyem van arra, hogy kijutok az épületből.

– Ezt kétlem – mondta Degarmo. – De belátom, nem sokat vesztett, hogy megpróbálta. Mit gondol, mi lehetett az indítóok?

– Miért ölte meg az asszonyt Kingsley, ha megölte? Erre nem nehéz válaszolni. Megcsalta, rengeteg bajt okozott neki, veszélyeztette az üzletét, és most meggyilkolt egy embert. Aztán pénze is volt az asszonynak, és Kingsley el akar venni egy másik nőt. Attól tartott, hogy az asszonynak éppen a pénze révén sikerül megúsznia az ügyet, és a nyakán marad, ráadásul nevetségessé is teszi őt. De ha mégsem, és

becsukják, a pénze akkor is elérhetetlen marad a férfi számára. Ahhoz, hogy megszabaduljon tőle, Kingsleynek el kellett volna válnia. Mindebben rengeteg indíték van a gyilkosságra. Arra is lehetőséget látott, hogy engem tegyen meg bűnbaknak. A vád nemigen állná meg a helyét, de zavart okozna, és időt venne igénybe. Ha a gyilkosok nem hinnék, hogy megússzák a gyilkosságaikat, nemigen gyilkolnának.

Degarmo: – Ennek ellenére más is lehetett. Valaki, akire nem is gondolunk. Még ha Kingsley odament is, hogy lássa az asszonyt, még akkor is lehetett valaki más. Laveryt is megölhette más.

– Ha magának úgy tetszik.

Felém fordult. – Nekem sehogy sem tetszik. De ha kibogozom ezt az ügyet, megúszom a főnökség szemrehányásával. Ha nem, futhatok ebből a városból. Maga azt mondta, ostoba vagyok. Oké, ostoba vagyok. Hol lakik Kingsley? Egy dologhoz értek, ahhoz, hogyan kell az embereket szóra bírni.

– Beverly Hills, Carson Drive, kilenc-hat-öt. Körülbelül öttömbnyire kell északra fordulni a dombok felé. Balra van, pontosan a Sunset alatt. Sosem voltam ott, de tudom, hogyan következnek a házszámok.

Átnyújtotta nekem a zöld-sárga sálat. – Tegye vissza a zsebébe, amíg Kingsles orra alá nem dugjuk.

33.

Kétemeletes, fehér épület volt, sötét tetővel. A fényes holdvilág mint a friss mázolás vonta be a falát. Az elülső ablakok alsó felét kovácsoltvas rács fedte. Szép gyepszőnyeg terült el a kerítés és a kapu között, pontosan merőlegesen a fal kiugró részére. Minden látható ablak sötét volt.

Degarmo kiszállt, és végigsétált a parkon, majd az autóbejárón a garázs felé nézett. Végigment az autóbejárón, és a ház sarka eltakarta őt. Hallottam, amint kinyílt a garázsajtó, azután a puffanást, mikor újra becsapódott. Degarmo megint megjelent a ház sarkánál, a fejét rázta felém, és a füvön át a házkapuhoz ment. A hüvelykujját a csengőre nyomta, a másik kezével kivett a zsebéből egy cigarettát, és a szájába dugta.

Elfordult a kaputól, és rágyújtott. A gyufa lángja éles vonásokat rajzolt az arcába. Egy idő múlva fény jelent meg a kapu fölötti ablakban. A kémlelőlyuk kinyílt. Láttam, Degarmo tartja a fedelét. Lassan, nem szívesen, kinyitották az ajtót. Degarmo bement.

Négy-öt perc telt el. Különféle ablakokban kigyulladt, aztán ismét kialudt a fény. Majd kijött a házból, és míg visszatért a kocsihoz, a fény kialudt a kapu fölött, és az egész ház olyan sötét lett, mint annak előtte.

Degarmo ott állt a kocsi mellett, cigarettázott, és lenézett az útkanyarulat felé.

– Csak egy kis kocsi áll a garázsban – mondta. – A szakácsnő szerint az asszonyé. Kingsleynek semmi nyoma. Azt mondják, reggel óta nem látták. Minden szobába benéztem. Azt hiszem, igazat mondtak. Webber járt ott késő délután egy ujjlenyomat-szakemberrel. A nagy hálószoba még tele van a lenyomatok vételéhez használatos porral. Webber azért szerzi meg az ujjlenyomatokat, hogy összehasonlítsa a Lavery házában találtakkal. Velem nem közölte az eredményt. Hol lehet Kingsley?

– Bárhol – feleltem. – Az országúton, szállodában vagy a török fürdőben, hogy rendbe hozza az idegeit. De először a barátnőjénél kell próbálkoznunk. Fromsettnek hívják, a Bryson Towerben lakik a Sunset Place-en. Ez a városközpontban van, a Bullock Wilshire közelében.

– A nő mit csinál?

– Tartja a frontot Kingsley irodájában, és tartja Kingsley kezét a hivatalos órák után. De nem egyszerűen irodai cica. Esze is van, és stílusa.

– Ebben a helyzetében mindenére szüksége lesz – vélekedett Degarmo. Wilshire felé hajtott, megint keletnek fordultunk.

Huszonöt perc múlva a Bryson Towernél voltunk. Fehér stukkópalota, cirádás lámpákkal, az előkertben magas datolyapálmák. A bejárat L alakú volt,

márványlépcsők, mór árkádok, fönt túl nagy hall túl kék szőnyeggel. Szerteszéjjel keleties díszkorsók, méretüket tekintve tigriseket lehetett volna bennük tartani. A pult mögött félelmetesen hegyesre pödrött bajuszú éjszakai portás állt.

Degarmo elsétált a pult előtt az egyik nyitott lift felé, amely mellett fáradt öregember üldögélt, és várta az ügyfeleket. A portás úgy vakkantott Degarmo után, mint egy foxikutya.

– Egy pillanat, kérem! Kit óhajtanak felkeresni?

Degarmo sarkon fordult, és csodálkozva nézett rám. – Mit finomkodik ez az öreg szivar? – Aztán hozzá fordult. – Ide figyeljen, apafej! A héttizenhatosba akarunk menni. Van valami kifogása?

– Természetesen van – szólt a portás hűvösen. – Nem jelentünk be vendégeket – felemelte a karját, gondosan megfordult, és megnézte a keskeny ovális órát a csuklója belsején – reggel négy után 23 perccel.

– Erre én is gondoltam – válaszolta Degarmo. – Ezért nem akartam magát háborgatni. Világos? – Elővette rendőrjelvényét a zsebéből, és úgy tartotta, hogy a fény megcsillogtassa a kék és arany zománcot. – Rendőr hadnagy vagyok.

A portás vállat vont. – Rendben van. Remélem, nem lesz semmi probléma. Akkor inkább bejelentem önöket. Szabad a nevüket?

– Degarmo hadnagy és Mr. Marlowe.

– 716-os lakosztály. Ez Miss Fromsett lesz. Egy pillanat.

Bement az üvegfal mögé, és hosszabb szünet után telefonálni hallottuk. Visszajött és bólintott.

– Miss Fromsett itthon van. Fogadja önöket.

– Ez mindenesetre nagy megkönnyebbülés a számomra – mondta Degarmo. – És ne fáradjon azzal, hogy a házi detektívet idehívja, és felküldje hallgatózni. Allergiás vagyok a hallgatózókkal szemben.

A portás megvetően elvonta a száját, és mi beszálltunk a liftbe.

A hetedik emelet hűvös és csendes volt. A folyosó mérföldnyi hosszúnak tűnt. Végül odaértünk a 716-os ajtóhoz. Az aranyozott számok aranyozott levelek koszorújában fénylettek. Az ajtó mellett elefántcsontgomb volt. Degarmo megnyomta, és az ajtón belül harangjáték szólalt meg. Kinyílt az ajtó.

Miss Fromsett steppelt kék pongyolát viselt pizsamája fölött. A lábán picike, bojtos, magas sarkú papucs. Sötét haja ingerlően kibontva. Az arcáról letörölt krém helyére némi púdert rakott.

Bementünk egy meglehetősen kicsi szobába. Több ovális tükör meg szürke színű, kék damaszthuzattal bevont bútor fogadott. Nem úgy hatott, mint valami egyszerű bútorozott szoba. Miss Fromsett leült egy kecses fotelbe, hátradőlt, és nyugodtan várta, hogy valaki megszólaljon.

Megszólaltam: – Ez Degarmo hadnagy a Bay City-i rendőrségtől. Kingsleyt kerestük. Nincs otthon. Gondoltuk, maga talán tud valami tippet adni, hol lehet.

Hozzám beszélt, anélkül hogy rám nézett volna. – Olyan sürgős?

– Igen. Történt valami.

– Mi történt?

Degarmo faragatlanul közbeszólt: – Csak annyit akarunk tudni, húgom, hol van Kingsley. Nincs időnk jelenetekre.

A lány teljesen kifejezéstelenül nézett rá. Újból rám pillantott, és ezt mondta:

– Gondolom, jobb, ha maga tájékoztat, Mr. Marlowe.

– Odamentem a pénzzel – kezdtem. – Találkoztam vele, ahogy megbeszéltük. A lakására mentem, hogy beszéljek vele. Ott egy ember, aki a függöny mögött rejtőzött, leütött. Az embert nem láttam. Mire magamhoz tértem, a nőt meggyilkolták.

– Meggyilkolták?

– Meggyilkolták – ismételtem.

Behunyta szép szemét, és csábos ajka megvonaglott. Aztán kis vállrándítással karcsú lábára állot, majd odalépett a márványtetejű kisasztalhoz. Kivett egy cigarettát az ötvözött ezüstdobozkából. Rágyújtott, üres tekintettel bámulva az asztalt. A kezében tartott gyufa egyre lassabban ingott jobbra-balra, végül megállt, még mindig égett, aztán beleejtette a hamutartóba. Megfordult, háttal állt az asztalnak.

– Azt hiszem, most sikoltoznom kellene, vagy más effélét kellene tennem – mondta Miss Fromsett. – De nem nagyon van hozzá kedvem.

– Minket pedig pillanatnyilag nemigen érdekelnek a maga érzelmei – vélekedett Degarmo. – Kingsley holléte az, ami érdekel. Megmondhatja vagy elhallgathatja. Választhat. Csak határozza el magát.

Miss Fromsett csendesen hozzám fordult. – A hadnagy a Bay City-i rendőrség tagja?

Bólintottam. A lány bájos méltósággal, de lenézően fordult felém. – Ez esetben – mondta – csak annyi joga van az én lakásomban eljárni, mint bármely más nagyszájú csavargónak.

Degarmo hidegen végigmérte. Elvigyorodott, végigment a szobán, és elnyúlt egy kényelmes, mély fotelben. Intett nekem.

– Rendben, dolgozza meg maga! A helyi kollégáktól megkaphatok minden segítséget, de amíg megmagyarázom nekik a dolgot, abba egy hét is beletelik.

Én szólaltam meg: – Miss Fromsett, ha tudja, hol van Mr. Kingsley, vagy hogy hová indult, legyen szíves, mondja meg nekünk! Megértheti, hogy meg kell találnunk.

Nyugodtan kérdezte: – Miért?

Degarmo hátravetette a fejét, és nevetett. – Minden pénzt megér a kis aranyos! Talán azt hiszi, el kellene titkolnunk Kingsley előtt, hogy a nejét kiütötték.

– Miss Fromsett több megbecsülést érdemel, mint gondolja – mondtam neki.

Kijózanodott, és az ujjába harapott. Szemtelenül méregette a lányt.

Miss Fromsett megkérdezte: – Csak azért érdeklődnek, mert ezt közölni kell vele?

Kivettem a sárga-zöld sálat a zsebemből, széjjelráztam, és eléje tartottam.

– Ezt találtuk a lakásban, ahol Mrs. Kingsleyt meggyilkolták. Gondolom, maga már látta ezt a ruhadarabot.

A sálra nézett, rám nézett, egyik pillantásában sem volt semmiféle kifejezés. – Nagyon nagyfokú bizalmat kér tőlem, Mr. Marlowe. Tekintve, hogy végül is nem bizonyult olyan nagyon ügyesnek.

– Mégis kérem, és elvárom, hogy meg is kapjam ezt a bizalmat. Azt pedig, hogy mennyire voltam ügyes, maga tulajdonképpen nem tudja.

– Ez aztán furfangos beszéd – vetette közbe Degarmo. – Jó kis együttes maguk ketten. Akrobata legyen a talpán, aki ezt a beszélgetést követni tudja. De most…

Miss Fromsett közbevágott, mintha Degarmo ott sem lenne. – Hogy ölték meg?

– Megfojtották, meztelenre vetkőztették, és összekarmolták.

– Derry ilyesmit nem tesz – jelentette ki nyugodtan.

Degarmo csettintett. – Húgom, senki sem tudhatja, ki mire képes. Mi hekusok ezt nagyon jól tudjuk.

Miss Fromsett még mindig nem nézett rá. Ugyanazon a nyugodt hangon megkérdezte: – Tudni akarja, hová mentünk, miután a maga lakását elhagytuk, és hogy vajon hazakísért-e engem, és ehhez hasonlókat?

– Igen.

– Mert ha hazakísért volna, nem lett volna ideje lemenni a partra és megölni valakit? Erről van szó?

– Ez fontos része a dolognak – mondtam.

– Nem kísért haza – közölte lassan. – A Hollywood bulváron taxiba szálltam. Nem telt el öt perc, hogy magától elmentünk. Én azt hittem, Mr. Kingsley hazament.

– A legtöbb nő lelkesebben igyekeznék a barátja alibijét igazolni, mint maga. De biztosan megvan az oka ennek is? – mondta Degarmo.

Miss Fromsett felém fordulva folytatta: – Haza akart hozni engem, de nagy kerülő lett volna, és mindketten fáradtak voltunk. Mindezt azért közlöm magukkal, mert tudom, hogy semmi jelentősége. Ha azt hinném, van, nem mondanám el.

– Tehát Kingsley-nek volt ideje – mondtam.

Megrázta a fejét. – Nem tudom. Nem tudom, mennyi időre lett volna szüksége. Nem tudom, honnan tudhatta, hová kell mennie. Tőlem nem, és a feleségétől sem, legalábbis általam nem. Mrs. Kingsley nem mondta meg nekem. – Sötét szeme engem vizsgált kutatóan. – Ez az a bizalom, amit kért?

Összehajtottam a sálat, és visszatettem a zsebembe. – Azt szeretnénk tudni, most hol van Mr. Kingsley.

– Nem tudom megmondani, mert fogalmam sincsen. – Szemével a sálat követte, amint visszadugtam a zsebembe. Ott is marad a pillantása. – Azt mondja, magát

leütötték. Úgy érti, eszméletlen volt?

– Úgy. Az ütött le, aki a függöny mögé rejtőzött. Ennek a trükknek még mindig bedőlünk. A nő pisztolyt szegezett nekem, én azzal voltam elfoglalva, hogy megpróbáljam elvenni tőle. Nem kétséges, hogy ő lőtte le Laveryt.

Degarmo hirtelen felállt. – Szép kis színházat rendez önmagának, pajtás – morogta. – De ezzel nem jutunk semmire. Lépjünk le.

– Várjon egy percet – mondtam. – Még nem fejeztem be. Tegyük fel, Miss Fromsett, hogy Mr. Kingsley valamin törte a fejét, valami rágta a belsejét. Ma este olyannak tűnt. Tegyük fel, sokkal többet tudott a dologról, mint mi – mint én… hittem. Talán tudta, hogy a dolgok lassan felszínre kerülnek. Talán csendben el akart vonulni valahova, hogy megpróbálja kifundálni, mit tegyen. Nem gondolja, hogy ez lehetséges?

Megálltam és vártam, oldalpillantást vetve a türelmetlen Degarmóra. Pillanatnyi hallgatás után a lány tompán ezt mondta: – Nem menekülhet és bujkálhat, mert erre nincs oka. De szüksége lehet egy kis időre, hogy gondolkozzék.

– Idegen helyen, egy szállodában – mondtam a Granadában hallott történetre gondolva. – Vagy egy még annál is csendesebb helyre.

Körülnéztem, a telefont keresve.

– A hálószobámban van. – Miss Fromsett azonnal tudta, mit keresek.

Átmentem a másik szobába. Degarmo nyomon követett. A hálószoba elefántcsont- és halvány rózsaszín volt. Nagy, lábtámasz nélküli ágy állt benne. A párnán még látszott a fej nyoma. Toalettcikkek villogtak a beépített öltözőasztalkán. Felette, a falon a faburkolatba beépített tükrök. A nyitott ajtón át a fürdőszoba szederszín csempéit láttam. A telefon az ágy mellett az éjjeliszekrényen állt.

Leültem az ágy szélére, és megveregettem Miss Fromsett fejének helyét a párnán. Felemeltem a kagylót, és az interurbán központot hívtam. A telefonostól Jim Patton őrmestert kértem Puma Pointból, meghívással, sürgősen. Visszatettem a kagylót, és rágyújtottam. Degarmo lenézett rám. Ott állt szétvetett lábbal, keményen és fáradhatatlanul, készen a kellemetlenkedésre.

– Most mi lesz – morogta.

– Majd meglátjuk.

– Voltaképpen ki intézkedik itt?

– Ha kérdezi, már tudja is. Én, hacsak nem választja helyettem a Los Angeles-i rendőrséget.

Meggyújtott egy gyufát a hüvelykujja körmén, figyelte, hogyan ég, és egy hosszú, erős fújással megpróbálta eloltani. De a láng csak meghajolt, nem aludt ki. Eldobta a gyufát, és egy másikat kezdett el rágcsálni. Egy pillanat múlva szólt a telefon.

– Itt van Puma Point.

Patton álmos hangját hallottam. – Tessék. Itt Patton Puma Pointból.

– Itt Marlowe Los Angelesből. Emlékszik rám?

– Hogyne. Emlékszem magára, fiam. Bár csak félig vagyok ébren.

– Tegyen nekem egy szívességet – mondtam. – Bár magam sem tudom, miért tenné. Menjen már át, vagy küldjön el valakit a Little Fawn-tóhoz, és nézze meg, ott van-e Kingsley. De ő ne vegye észre magát. Talán meglátja, hogy a kocsija ott áll a ház mellett, vagy esetleg fényt pillant meg a házban. És gondoskodjék róla, hogy Kingsley ott maradjon. Hívjon vissza, amint tud valamit. Odamegyek. Megteszi ezt nekem?

Patton válaszolt: – Nincs okom Kingsleyt megakadályozni, ha el akar menni.

– Egy Bay City-i rendőrrel jövök, aki gyilkossági ügyben akarja kihallgatni. Nem a maga gyilkosságáról van szó, egy másikról.

A vezetékben zümmögő csend. – Ugye nem viccel velem, fiam? – kérdezte Patton.

– Nem. Hívjon vissza a Tunbridge 2722 számon.

– Valószínűleg félóra is beletelik – mondta.

Letettem a kagylót. Degarmo most már vigyorgott. – Talán valami jelt adott magának a baba, amit én nem vettem volna észre?

Felálltam az ágyról. – Nem. Én csak megpróbálok Kingsley gondolataiban olvasni. Nem a hideg kéjgyilkos típusa. Ami tűz benne volt, mostanára mind kiégett. Gondoltam, biztos a legcsendesebb és eldugottabb helyre fog menni, amit csak ismer. Hogy ismét ura legyen önmagának. Pár órán belül valószínűleg önként feladja magát. Magának jobb lenne, ha elkapná, mielőtt ez megtörténik.

– Hacsak nem röpít addig golyót a fejébe – mondta Degarmo hidegen. – Az ő fajtája hajlamos az effélére.

– Amíg meg nem találta, ezt nem tudja megakadályozni.

– Ez igaz.

Visszamentünk a nappaliba. Miss Fromsett kidugta a fejét a teakonyhából, mondta, hogy kávét főz, nem akarunk-e. Kávéztunk, üldögéltünk, olyanok voltunk, mint egy baráti társaság, amint a vasútállomáson búcsúzkodik.

Vagy huszonöt perc múlva bejött Patton hívása. Kingsley házában ég a villany, és a ház mellett ott parkol a kocsi.

34.

Alhambrában megreggeliztünk, és benzint tankoltunk. A 70-es úton mentünk ki a városból. Elhagytuk a kocsironcsokat, és máris a szabad természetben voltunk. Én vezettem a kocsit. Degarmo zsebre dugott kézzel, morcosan ült a sarokban.

Figyeltem a narancsfák dús, egyenes sorát, amint tovahúzódtak, akár a keréknyom. Hallgattam a gumik nyikorgását az aszfalton, fáradtnak és törődöttnek éreztem magam a túl kevés alvástól, és a túl sok izgalomtól.

Elértük a hosszú emelkedőt San Dimastól délre, ami felvisz a csúcsra, majd Pomona felé lejt. Ez a ködös övezet vége, és annak a félig sivatagvidéknek a kezdete, ahol a nap olyan fényes és száraz, mint az ósherry reggel, olyan forró, mint a kohó délben, és úgy hullik alá, mikor az est leszáll, mint egy haragos tégla.

Degarmo a szája sarkába gyufát dugott, és dühösen, sziszegve megszólalt:

– Webber szörnyen letolt tegnap. Elmondta, hogy magával beszélt, meg azt is, hogy miről.

Nem feleltem. Rám nézett, aztán megint elfordult. Kifelé mutatott a kezével. – Nem élnék ezen az átkozott vidéken, még ha nekem adnák is. Megrohad a levegő, mielőtt eljön a reggel.

– Egy perc múlva Ontarióban leszünk. Átmegyünk a Foothill bulvárra, és vagy öt mérföldön keresztül a világ legszebb grevilleafáit fogjuk látni.

– Én egy vízcsaptól sem tudnám megkülönböztetni őket – mondta Degarmo.

A város közepébe értünk, és északnak fordultunk Euchlid felé, végig a csodaszép parkon. Degarmo megvetően nézte a grevilleafákat.

Egy idő múlva beszélni kezdett: – Az én szerelmem volt a lány, aki odafönt a tóba fulladt. Mióta meghallottam, teljesen meg vagyok zavarodva. Azóta csak vöröset látok. Ha kézbe kaparinthatnám azt a Chesst,…

– Elég bajt csinált már maga – mondtam én –, mikor futni hagyta a nőt azután, hogy Mrs. Almore-t meggyilkolta.

A szélvédőn keresztül egyenesen előrenéztem. Tudtam, hogy Degarmo feje megmozdult, és a tekintete rám tapadt. Hogy a kezével mit csinál, nem tudtam. Nem tudtam azt sem, milyen az arckifejezése. Csak hosszú idő múltán szólalt meg. Akkor is szinte karcolva törtek elő a szavak összeszorított foga közül.

– Talán megbolondult, vagy mi baja?

– Nem bolondultam meg – feleltem. – De maga sem. Maga nagyon jól tudja, hogy Florence Almore nem kelt fel az ágyból, és nem ment le a garázsba. Tudja jól, hogy vitték. Tudja, hogy ezért lopta el Talley a bársonycipőt, amivel még sosem jártak betonúton. Tudta, hogy Almore injekciót adott a feleségének Condy mulatójában, és hogy ez éppen elég volt, de nem túl sok. Almore úgy tud injekciót adni, mint ahogy

amag tudja, hogyan kell helybenhagyni egy pénztelen és hajléktalan csavargót. Maga tudja, hogy Almore nem ölte meg a feleségét morfiummal, és ha meg akarta volna ölni, nem morfiummal tette volna. De tudja maga azt is, hogy valaki más viszont igenis morfiumot használt, és hogy Almore végül levitte a feleségét a garázsba, és ott letette, annyira talán még élő állapotban, hogy beszívhasson egy kis szénmonoxidot, de orvosilag már holtan, mintha nem is lélegzett volna. Tudja maga mindezt.

Degarmo lágy hangon csak ennyit kérdezett: – Testvér, hogyan sikerült mindeddig életben maradnia?

– Úgy, hogy nem egykönnyen ugrottam be mindenféle trükknek, és nem féltem túlságosan a hivatásos fenegyerekektől. Csak utolsó rongyember vállalkozik arra, amit Almore tett, csak rongyember és beijedt ember, akinek sok vaj van a fején, és nem mehet a napra. Jogilag emberöléssel is vádolhatnák. Nem hiszem, hogy ezt a kérdést valaha is megnyugtatóan tisztázták volna. Annyi biztos, hogy iszonyúan nehéz időket élne át, amíg be tudná bizonyítani, hogy a felesége már olyan állapotban volt, hogy minden segítség hiábavaló lett volna. De ha felvetjük a kérdést, hogy voltaképpen ki is ölte meg az asszonyt, akkor maga tudja, hogy a lány ölte meg.

Degarmo nevetett. Rekedt, kellemetlen nevetés volt, nemcsak örömtelen, de kifejezéstelen is.

Elértük a Foothill bulvárt, de megint keletnek fordultunk. Én még mindig hűvösnek éreztem a levegőt, de Degarmo izzadt. Nem vehette le a zakóját a hónaljába rejtett pisztoly miatt.

Tovább bszéltem: – Az a lány, Mildred Haviland, viszonyt folytatott Almore-ral, és Mrs. Almore tudott erről. Megfenyegette a férjét. Ezt a szüleitől tudom. A lány, Mildred Haviland, jól értett a morfiumhoz, tudta, honnan szerezze, és mennyit használjon. Mikor lefektette Mrs. Almore-t, egyedül volt vele a házban. Ideális helyzetben ahhoz, hogy megtöltse a fecskendőt négy vagy öt adaggal, és beledöfje az eszméletlen nőbe, ugyanazon a helyen, ahová Almore már beleszúrt. Talán meghal, még mialatt Almore távol van, és mikor az hazajön, holtan találja. A probléma aztán az övé. Neki kell megoldania. Senki sem fogja elhinni, hogy más mérgezte meg a feleségét. Senki, aki nem ismeri a körülményeket. De maga ismerte. Ahhoz, hogy azt higgyem, hogy nem tudott semmiről, sokkal ostobábbnak kellene gondolnom, mint amilyennek valójában tartom. Maga fedezte a lányt. Még mindig szerette. Elriasztotta a városból, a veszedelemből, az elérhető távolságból, de fedezte. Futni hagyta a gyilkost. Ennyire kézben tartotta magát az a nő. Miért ment fel a hegyekbe? Miért kereste azután?

– Honnan tudhattam volna, hol keressem? – förmedt rám. – Bizonyára ezt is meg tudja magyarázni.

– De mennyire. Bill Chess meg az ivászata meg a rosszkedve meg a kicsinyes

élete. Mildred Haviland idegeire ment. De ahhoz, hogy megszabaduljon tőle, pénzre volt szüksége. Úgy érezte, most már biztonságban van, és hogy olyasmit tud Almore-ról, amit kockázat nélkül felhasználhat. Így hát írt neki, és pénzt kért tőle. Almore felküldte magát, hogy beszéljen a lánnyal. Mildred nem közölte Almore-ral sem a címét, sem egyéb részleteket, sem azt, hogy hol és hogyan él. Elég, ha a levelet Mildred Haviland nevére Puma Pointba címzi. Majd ő érte megy. De nem jött semmiféle levél, és senki nem gondolt arra, hogy ő azonos Mildred Havilanddel. Magának meg nem volt semmije, csak egy régi fényképe és a szokásos rossz modora, ez pedig nem vezetett semmire azoknál az embereknél.

Degarmo rekedt hangját hallottam: – Ki mondta magának, hogy Mildred pénzt kért Almore-tól?

– Senki. Találnom kellett egy ideillő láncszemet, hogy tudjam, mi történt. Ha Lavery vagy Mrs. Kingsley tudják, ki volt Muriel Chess azelőtt, és ezt valakinek elmondják, akkor maga is tudta volna, hol kell keresnie őt, és milyen néven. Maga ezt nem tudta. Ezért a jel csak attól az egy személytől jöhetett, aki tudta, ki az a nő, ez pedig nem volt más, mint ő saját maga. Ezért feltételezem, hogy írt Almore-nak.

– Oké – mondta végül Degarmo. – Felejtsük el. Most már mindegy. Ha bajban vagyok, az is az én dolgom. Hasonló körülmények között megint ugyanezt tenném.

– Ez rendben is van – vettem át újra a szót. – Én nem akarok senkivel sem kitolni. Még magával sem. Főleg azért mondom el mindezt, hogy ne próbáljon Kingsleyre olyan gyilkosságokat rákenni, amikhez semmi köze. De ha lenne olyan, amihez köze van, akassza a nyakába.

– Ezért mondta el nekem mindezt? – kérdezte.

– Ezért.

– Azt hittem, talán utálja a pofámat – mondta.

– Azon már túl vagyok – feleltem neki. – Minden gyűlölet kiégett belőlem. Nagyon tudok gyűlölni, de nem sokáig.

Már a szőlővidéken jártunk, a nyílt, homokos szőlővidéken, az első hegyvonulatok hepehupás oldalán. Rövidesen San Bernardinóba értünk, de én megállás nélkül továbbhajtottam.

35.

Crestline-ban, 5000 láb magasságban, még nem kezdett felmelegedni. Megálltunk egy pohár sörre. Mikor visszaszálltunk a kocsiba, Degarmo kivette a pisztolyát a hóna alatt levő tartójából, és gondosan megvizsgálta. 38-as „Smith and Wesson” típusú fegyver volt, 44-es szerkezettel. Gonosz fegyver, olyan sebet üt, mint egy 45-ös, de sokkal messzebbre visz.

– Erre nem lesz szüksége – mondtam neki. – Kingsley nagy és erős ember, de nem az a fajta vagány.

Visszatette a fegyvert a hóna alá, és morgott. Többet nem beszélgettünk. Szerpentinúton haladtunk tovább, fehér kerítéssel vagy helyenként terméskő fallal szegélyezett éles, meredek szakadékok mellett. Másztunk felfelé a magas tölgyek közt, olyan magasságokba, ahol a tölgyek már nem is voltak olyan magasak, hanem a fenyők lettek egyre magasabbak. Végül ott voltunk a gátnál, a Puma-tó végénél.

Leállítottam a kocsit, és az őr odalépett az ablakhoz.

– Szíveskedjenek a kocsi valamennyi ablakát felhúzni, mielőtt átkelnek a gáton.

Hátranyúltam, hogy felhúzzam az ablakot az én oldalamon. Degarmo az igazolványát mutatta. – Hagyd el, haverom! Rendőrbiztos vagyok – mondta a tőle megszokott tapintattal

Az őr mereven és kifejezéstelenül ránézett. – Szíveskedjenek valamennyi ablakot felhúzni – ismételte ugyanazon a hangon.

– Marhaság – mondta Degarmo. – Egyen meg a fene, kiskatona!

– Ez a parancs – mondta az őr. Állkapcsán kicsit megfeszültek az izmok. Egykedvű, szürke szemével Degarmóra bámult. – És nem én adtam ki a parancsot, uram. Fel az ablakokkal!

– Vegye úgy, hogy felszólítottam, ugorjon a tóba – morgott Degarmo.

– Megtehetem. Könnyen nyúlok fegyverhez. – Megveregette a puskatusát izmos, inas kezével.

Degarmo megfordult, és becsukta az ablakot a maga oldalán. Áthaladtunk a gáton. A közepén és a végén is őr állt. Az első valami jelt adhatott nekik. Éber szemmel figyeltek bennünket, nem éppen barátságosan.

Továbbhajtottam az egymásra tornyosuló sziklák között, le a perzselt füvű mezőre, ahol tehenek legelésztek. Ugyanazok a színes pantallók, rövid sortok és paraszt kendők fogadtak, mint előző nap, ugyanaz a fenyőillat, a hegyvidéki nyárnak ugyanaz a hűvös, lágy simogatása. De tegnap óta mintha száz esztendő telt volna el valahogyan kikristályosodva az időben, mint borostyánkőben a légy.

Befordultam a Little Fawn-tóhoz vezető úton, kerülgettem a hatalmas sziklákat, és elhaladtam a csörgedező kis vízesés előtt. Kingsley birtokának kapuja nyitva állott,

ott állt Patton kocsija is orral a tó felé, amely innen nem is látszott. A szélvédő üvegen még mindig ott volt a cédula.

VÁLASZTÓK, FIGYELEM!
SZAVAZZATOK JIM PATTONRA! TÚL ÖREG MÁR
AHHOZ, HOGY MÁS MUNKÁT KERESSEN!

Mellette, ellenkező irányba fordított orral, kicsiny, ütött-kopott kocsi állott. Benne egy oroszlánvadász-kalap. Leállítottam a kocsimat Pattoné mögött, bezártam és kiszálltam. Andy is kiszállt a kocsijából, és közönyösen nézett bennünket.

– Ez Degarmo hadnagy a Bay City-i rendőrségtől – mondtam.

– Jim a kiszögellésen túl van – mondta Andy. – Várja magukat. Még nem reggelizett.

Végigmentünk az úton a kiszögellésig, Andy meg visszaült a kocsijába. A sziklán túl az út a pici, kék tó felé lejtett. A túlsó parton Kingsley háza kihaltnak látszott.

– Ez itt a tó – mondtam.

Degarmo némán nézte. A válla hevesen megrázkódott. – Gyerünk, kapjuk el a gazembert! – Csak ennyit mondott.

Továbbmentünk. Patton felállt a szikla mögött. Ugyanaz az öreg Stetson volt rajta, a khakiszínű nadrággal s a vastag, állig felgombolt inggel. A bal mellére tűzött csillagnak még mindig kajla volt az egyik ága. Az állkapcsa lassan mozgott – rágott.

– Örülök, hogy újra látom – mondta Degarmóra nézve, nem rám.

Kinyújtotta a kezét, és megrázta Degarmo kemény mancsát. – Amikor legutóbb láttam, hadnagy, más nevet viselt. Valami titkos küldetés, gondolom, így nevezné. Azt hiszem, nem helyesen bántam magával. Sajnálom. Azt hiszem, egész idő alatt tudtam, kit ábrázol az a fénykép, amelyet mutatott.

Degarmo bólintott, és nem szólt.

– Lehet, hogy ha éberebb vagyok, és jól keverem a lapot, sok bajt megelőzhettem volna – mondta Patton. – Talán megmenthettem volna egy emberéletet. Kicsit kényelmetlenül érint a dolog, de alapjában véve nem vagyok olyan ember, aki túlságosan sokáig bánkódik valamin. Mi lenne, ha itt leülnék, és maga elmondaná, mi most a teendő.

Degarmo így válaszolt: – Kingsley feleségét tegnap éjjel Bay Cityben megölték. Erről kell beszélnem vele.

– Úgy érti, hogy gyanúsítja őt?

– De mennyire – morogta Degarmo.

Patton megdörzsölte a nyakát, és átnézett a tavon.

– Egyáltalán nem mutatkozott a házon kívül. Valószínűleg még alszik. Kora reggel körülszaglásztam a házat. Szólt a rádió, és úgy hallottam, mintha üveggel és pohárral tevékenykedne. Én távol tartottam magam tőle. Jól tettem?

– Most odamegyünk – mondta Degarmo.

– Van magánál fegyver, hadnagy?

Degarmo a bal karja alá ütött. Patton rám nézett. Megráztam a fejem. Nincs fegyverem.

– Lehet, hogy Kingsleynél is van – vélekedett Patton. – Nem buknék itt semmiféle lövöldözésre, hadnagy. Nem tenne jót nekem a fegyverropogás. Meg aztán nem is felel meg az itteniek ízlésének. Úgy látom, maga olyan fickó, aki egy kicsit gyorsan rántja elő a pisztolyt.

– Van bennem lendület, ha erre gondol – mondta Degarmo. – De azt akarom, hogy ez a tag beszéljen.

Patton Degarmóra nézett, rám pillantott, újra Degarmóra nézett, és széles ívben kiköpte a bagólevet az egyik oldalra.

– Nem hallottam eleget ahhoz, hogy egyáltalán odamenjünk hozzá – makacskodott.

Így hát leültünk a földre, és elmeséltük neki a történteket. Csendben hallgatta, szempillája sem rezzent. Végül így szólt hozzám: – Úgy látom, maga furcsa módszerrel dolgozik. A magam részéről azt hiszem, hogy alaposan el vannak tájolva, fiúk. De hát odamegyünk, és meglátjuk. Én megyek be elsőnek, arra az esetre, ha maguk nem beszéltek badarságot, és ha Kingsleynél fegyver van, meg esetleg egy kicsit elkeseredett is. Nekem nagy a hasam. Jó lesz célpontnak.

Felálltunk a földről, és elindultunk a tó körül a hosszú úton. Mikor a kis mólóhoz értünk, megkérdeztem:

– Felboncolták már, seriff?

Patton bólintott. – Szabályszerűen megfulladt. Azt mondják, ez kielégíti őket, csakugyan így halt meg az asszony. Nem késelték meg, nem lőtték le, nem csavarták ki a nyakát. Erőszaknak van ugyan nyoma a testén, de túl sok ahhoz, hogy valamit jelentsen. És nem is volt az a kimondott szép test, amin dolgozniuk kellett.

Degarmo sápadt volt, és dühös.

– Talán nem kellett volna ezt mondanom, hadnagy – fűzte hozzá Patton szelíden. – Kicsit nehéz elviselni. Látom, elég jól ismerte a hölgyet.

– Essünk túl rajta, és tegyük meg, amit tennünk kell – mondta Degarmo.

Végigmentünk a tó partján, és Kingsley házához értünk. Felmentünk a vaskos lépcsőn. Patton a tornácon keresztül csendben odament az ajtóhoz. Nyitni próbálta a rácsot. Nem kapcsolták be. Kinyitotta, és az ajtót próbálta. Ez is nyitva volt. Kezét rátette a kilincsre, de még nem nyomta le. Degarmo szélesre tárta a rácsot. Patton kinyitotta az ajtót, és besétált a szobába.

Derace Kingsley a kihűlt kandalló mellett, az öblös karosszék mélyén elnyúlva, csukott szemmel hevert. Mellette, az asztalon, üres pohár és csaknem üres whiskysüveg állott. A szoba bűzlött a whiskytől. Az üveg melletti edény tömve csikkel. A csikkek tetején két összenyomott, üres cigarettásdoboz.

Patton néhány lábnyira megközelítette, majd ott állt egy hosszú percen át, és

csendben lenézett rá, mielőtt beszélni kezdett.

– Mr. Kingsley – mondta aztán nyugodt, egyenletes hangon –, beszélnünk kell önnel egy kicsit.

36.

Kingsley felrezzent, kinyitotta a szemét, és körülnézett, anélkül, hogy a feje megmoccant volna. Pattonra pillantott, majd Degarmóra, végül rám. Szemhéja súlyos volt, de a pillantásán látszott: eszmélkedik. Lassan felült, és a kezével dörzsölgette az arcát.

– Aludtam – mondta. – Órákkal ezelőtt elaludtam. Azt hiszem, állati részeg voltam. Mindenképpen részegebb, mint szeretem. – Leejtette a kezét, és úgy hagyta.

– Ez Degarmo hadnagy a Bay City-i rendőrségtől – mondta Patton. – Beszélni óhajt önnel.

Kingsley futólag rápillantott Degarmóra, aztán rajtam nyugtatta a szemét. Mikor újra megszólalt, józan, nyugodt, halálosan fáradt volt a hangja.

– Tehát hagyta, hogy elfogják a feleségemet? – kérdezte.

– Hagytam volna, de mégsem tettem – feleltem.

Kingsley elgondolkodott ezen, Degarmót nézegetve. Patton nyitva hagyta a bejáratot. Felhúzta a két elülső ablakon a barna redőnyt, és kinyitotta az ablakokat is. Leült az ablak közelében, és kezét összekulcsolta a hasán. Degarmo Kingsley előtt állt, és haragosan nézett le rá.

– A felesége halott, Kingsley – mondta durván. – Ha ugyan ezzel újat mondok magának.

Kingsley rábámult, és megnedvesítette az ajkát.

– Kicsit félvállról veszi a fiú a dolgot, mi? – gúnyolódott Degarmo. – Mutassa meg neki a sálat!

Elővettem a sárga-zöld mintás sálat, és meglobogtattam. Degarmo odabökött: – A magáé?

Kingsley bólintott. Megint megnedvesítette az ajkát.

– Könnyelműség volt otthagyni – folytatta Degarmo. Nehezen lélegzett. Az orra hegyes volt, és két mély ránc futott le az orrától a szája sarkáig.

Kingsley nagyon nyugodtan szólt: – Otthagyni, hol? – Alig pillantott rá a sálra. Rám egyáltalán nem nézett.

– A Granada udvarban, a Nyolcadik utcában, Bay Cityben, 618-as lakás. Mond ez magának valamit?

Kingsley erre nagyon lassan felemelte a tekintetét, hogy az enyémmel találkozzék. – Ott volt Crystal? – suttogta.

Bólintottam. – Nem akarta, hogy én odamenjek. De én nem adtam oda a pénzt, amíg nem beszélt velem. Bevallotta, hogy megölte Laveryt. Aztán fegyvert fogott, és úgy tervezte, engem is azonos elbánásban részesít. Valaki kilépett a függöny mögül, és leütött engem, anélkül hogy megláthattam volna, kicsoda. Mikor

magamhoz tértem, ő már halott volt. – Elmeséltem neki, hogyan érte utol a halál, és milyen volt a külseje. Elmeséltem, mit tettem én, és mit tettek velem.

Hallgatta, és egy arcizma sem rándult. Mikor befejeztem, a sál felé intett: – És ennek mi köze az egészhez?

– A hadnagy bizonyítéknak tekinti arra vonatkozóan, hogy maga tartózkodott a függöny mögött.

Kingsley végiggondolta, amit hallott. Nem nagyon gyorsan fogta fel az összefüggéseket. Hátradőlt, és fejét a szék támláján nyugtatta. – Folytassa! – mondta végül. – Felteszem, tudja, miről beszél. Én biztos vagyok benne, hogy nem tudom.

– Rendben van, csak játssza meg a némát! – mondta Degarmo. – Lássuk, mire megy vele. Azzal kezdhetné, hogy beszámol, mivel töltötte az idejét tegnap éjjel, miután letette a babáját a lakásánál.

Kingsley egyenletes hangon válaszolt: – Ha Miss Fromsettre gondol, nem tettem le. Taxival ment haza. Én egyedül mentem haza, illetve nem is mentem. Helyette ide jöttem fel. Gondoltam, az út, az éjszakai levegő és a csend majd helyreráznak.

– Nicsak, álljunk meg itt – gúnyolódott Degarmo. – Miért kellett magát helyrerázni, ha szabad kérdeznem?

– A sok izgalom miatt, amin átestem.

– A pokolba! – kiáltott fel Degarmo. – Az a csekélység, hogy a feleségét megfojtotta meg hogy összekarmolta a hasát, nem jelentett magának olyan nagy izgalmat?

– Fiam, nem szabadna ilyeneket mondania – szólt közbe Patton a háttérből. – Így nem beszélünk. Még semmire sem hivatkozott, ami bizonyítéknak volna nevezhető.

– Nem-e? – Degarmo feléje lendítette busa fejét. – És a sál, Dagi? Az nem bizonyíték?

– Nem illesztette bele semmilyen képbe, legalábbis én nem hallottam – szólt Patton békésen. – Különben pedig nem vagyok hájas, csak jól táplált.

Degarmo utálkozva elfordult tőle.

– Felteszem, egyáltalán nem is ment le Bay Citybe? – kérdezte durván.

– Nem. Miért mentem volna? Az Marlowe dolga volt. És nem értem, mit akar azzal a sállal. Marlowe viselte.

Degarmónak földbe gyökerezett a lába. Dühös és vad lett. Nagyon lassan megfordult, és üresen, mérgesen rám meredt.

– Nem értem – mondta. – Becsületszavamra, nem értem. Remélem, senki sem tréfál velem, emberek? Talán maga?

Azt feleltem neki: – Én csak annyit mondtam magának a sálról, hogy ott volt a lakásban, és hogy Kingsleyn láttam előzőleg ugyanaznap. Úgy látszott, ez minden, amit tudni kíván. Hozzáfűzhettem volna, hogy később én magam viseltem a sálat, hogy a nő, akivel találkoznom kellett, könnyebben felismerjen.

Degarmo elhátrált Kingsleytől, és a kandalló mellett a falnak támaszkodott. Bal

keze hüvelyk- és mutatóujjával előrehúzta az alsó ajkát. Jobbja élettelenül lógott az oldalán, ujjai kissé begörbítve.

Folytattam. – Mondtam magának, hogy Mrs. Kingsleyt csak fényképről ismertem. Egyikünknek biztosnak kellett lennie, hogy a másikat felismerje. A sál nyilvánvalóan alkalmasnak tűnt a célra. Ami azt illeti, már láttam Mrs. Kingsleyt korábban egyszer, bár ezt nem tudtam, mikor a találkozóra mentem. De nem ismertem meg rögtön. – Kingsleyhez fordultam. – Mrs. Fallbrook – mondtam.

– Úgy hiszem, azt mondta, Mrs. Fallbrook a háztulajdonos volt – válaszolta Kingsley lassan.

– Ezt mondta ő akkor. Ezt hittem én akkor. Miért ne hittem volna?

Valamilyen hang tört elő Degarmo torkából. A szeme őrült fényben égett. Elmondtam neki Mrs. Fallbrookot, bíborkalapját, nyugtalan viselkedését és a kezében tartott üres pisztolyt meg a módot, ahogy odaadta nekem.

Mikor elhallgattam nagyon óvatosan megállapította: – Nem hallottam, hogy erről szólt volna Webbernek.

– Nem is szóltam. Nem akartam bevallani, hogy három órával előbb már ott jártam a házban. Hogy elmentem Kingsleyhez, és megbeszéltem vele a dolgot, mielőtt a rendőrségen jelentettem volna.

– Ezért majd külön megjutalmazzuk – mondta Degarmo fagyos mosollyal. – Jézusmária, micsoda balek voltam én! Kingsely mennyit fizet ennek a palinak, hogy fedezze a maga gyilkosságait?

– A szokásos árat – közölte Kingsley szárazon. – És ötszáz dollár prémiumot, ha be tudja bizonyítani, hogy nem a feleségem gyilkolta meg Laveryt.

– Milyen kár, hogy ezt nem tudja megkeresni! – sziszegte Degarmo.

– Ne áltassa magát – szóltam én –, már meg is kerestem.

A szobában csend lett. Az a bizonyos súlyos csend, amely azután óriási mennydörgéssel robban szét millió szilánkra. Nem robbant. Megmaradt, súlyosan és szinte szilárdan függött a levegőben, mint egy fal. Kingsley kicsit mozgolódott a székén, majd egy hosszú perc múlva lehajtotta a fejét.

– Senki sem tudhatja ezt jobban, mint maga, Degarmo – mondtam.

Patton ábrázata olyan kifejezéstelen volt, mint egy darab fa. Csendesen figyelte Degarmót. Kingsleyre rá sem hederített. Degarmo a két szemem között nézett egy pontot, de mintha az valójában nem is a szobában lenne. Mintha valami nagyon távoli dolog lenne, mint a völgyön túl a hegy.

Aztán úgy tűnt, nagyon hosszú idő múlva, Degarmo csendesen megszólalt: – Nem értem, miért. Semmit sem tudok Kingsley feleségéről. Legjobb tudomásom szerint életemben nem láttam – az elmúlt éjszakáig.

Kicsit leeresztette a szemhéját, és elgondolkozva nézett rám. Tökéletesen tisztában volt vele, mit fogok mondani. Mindenképpen kimondtam.

– És tegnap este sem látta. Mert már több mint egy hónapja halott. Mert

belefojtották a Little Fawn-tóba. Mert az asszony, akit holtan látott a Granadában, Mildred Haviland volt, és Mildred Haviland Muriel Chess. És minthogy Mrs. Kingsley jóval előbb meghalt, mintsem Laveryt lelőtték volna, ebből következik, hogy nem Mrs. Kingsley lőtte le őt.

37.

Megint nehéz csend lett. Patton óvatos, lassú hangja törte meg. – Ez mintha kissé merész állítás lenne. Nem gondolja, hogy Bill Chess felismeri a feleségét?

Azt feleltem: – Miután egy hónapig a vízben volt? Mert rajta volt a felesége ruhája és néhány csecsebecséje? Vízzel átitatott, szőke hajjal, olyannal, mint a feleségéé, és csaknem felismerhetetlen arccal? Miért is kételkedett volna? Az asszony hátrahagyott egy levelet, ami az öngyilkosság előtt írott búcsúlevél is lehetett. Elment. Előzőleg veszekedtek. Eltűntek az asszony ruhái és a kocsija. Az alatt az egy hónap alatt, hogy elment, Bill semmit sem hallott felőle. Fogalma sem volt, hová lehetett. És aztán előkerül ez a hulla a vízből, rajta Muriel ruhái. Egy szőke asszony, nagyjából akkora, mint a felesége. Persze voltak különbségek, és ha gyanút fognak, ezeket meg is találhatták és ellenőrizhették volna. De gyanúra nem volt semmi ok. Crystal Kingsley élt. Megszökött Laveryvel. A kocsiját San Bernardinóban hagyta. A férjének táviratozott El Pasóból. Vele minden rendben volt, ami Bill Chesst illeti. Nem is jutott neki eszébe. Az ő számára Mrs. Kingsley képe fel sem bukkant ebben az ügyben. Miért is?

Patton ezt mondta: – Nekem magamnak kellett volna erre gondolnom. De ha gondolok is rá, egyike lett volna azon gondolatoknak, melyeket az ember azonmód elvet, mert túlságosan erőltetettnek érzi.

– Felületesen nézve, csakugyan – mondtam. – De csak felületesen. Tegyük fel, a test nem jön felszínre a tóból egy évig, vagy soha. Hacsak a tavat ezért ki nem kotorják. Muriel Chess eltűnt, és senki sem vesztegetett volna sok időt arra, hogy megkeresse. Lehet, hogy soha többé nem hallunk felőle. Mrs. Kingsley más eset. Neki pénze volt és kapcsolatai és aggódó férje. Őt kereshetik, mint ahogy valóban keresték is. Persze nem nagyon rövid idő múlva, hacsak nem történik valami gyanús. Hónapok telhettek volna el, míg bármire is rájönnek. Esetleg kikotorják a tavat. De ha a nyomok arra mutatnak, hogy Mrs. Kingsley valóban elhagyta ezt a helyet, lement a hegyről legalábbis San Bernardinóig, és ott keleti irányban vonatra szállt, talán sor sem kerül a tó átkutatására. De még ha átkutatják is, és a tetemet megtalálják, legalább ötven százalék esély van arra, hogy a holttestet nem azonosítják helyesen. Bill Chesst letartóztatták feleséggyilkosság gyanújával. Szerintem el is ítélhették volna, és ennyiben is maradt volna a dolog, legalábbis ami a tóban talált hullát illeti. Crystal Kingsley még mindig nem kerülne elő, megoldatlan rejtély maradna. Esetleg feltételeznék, hogy valami történt vele, és már nem él. De senki sem tudná, hol, mikor és hogyan történt a baj. Ha Lavery nincs, most nem beszélgetnénk itt együtt. Lavery a helyzet kulcsa. A Prescott Hotelban, San Bernardinóban tartózkodott azon az éjszakán, mikor Crystal Kingsley innen

állítólag eltávozott. Ott meglátott egy nőt Crystal Kingsley ruhájában, és természetesen tudta, ki az illető. De nem feltétlenül kellett tudnia, hogy valami nincs rendben. Nem kellett tudnia, hogy az éppen Crystal Kingsley ruhája, vagy hogy az a nő éppen Crystal Kingsley kocsiját vitte be a szálló garázsába. Elég, ha annyit tudott, hogy találkozott Muriel Chess-szel. A többiről Muriel gondoskodott.

Elhallgattam, és vártam, hogy valaki majd csak mond valamit. Senki sem szólt semmit. Patton mozdulatlanul ült a székén, kövér szőrtelen kezét kényelmesen a hasára kulcsolta. Kingsley hátratámasztotta a fejét, a szemét félig lehunyta, és nem mozdult. Degarmo a kandalló mellett a falnak támaszkodott, feszesen, sápadtan és hidegen; nagydarab, kemény, komor férfi, gondolatai mélyen elrejtve.

Folytattam.

– Ha Muriel Chess személyesítette meg Crystal Kingsleyt, akkor ő is ölte meg. Ez elemi dolog. Rendben van, vizsgáljuk meg közelebbről. Tudjuk, ki volt Muriel, és milyen nő volt. Már elkövetett egy gyilkosságot, mielőtt megismerte Bill Chesst, és a felesége lett. Dr. Almore asszisztensnője és barátnője volt, és olyan ügyesen gyilkolta meg dr. Almore feleségét, hogy Almore-nak fedeznie kellett őt. Korábban a Bay City-i rendőrség egyik tagjának volt a felesége, aki szintén elég balek volt ahhoz, hogy őt fedezze. Így tudott hatni a férfiakra. A tűzbe mentek érte. Én nem ismertem elég sokáig ahhoz, hogy megértsem, miért, de az élete ezt bizonyítja. Amit Laverynél képes volt elérni, szintén ezt bizonyítja. Nos hát, Muriel eltette láb alól azt, aki útjában állt, és Kingsley felesége is útjában állott. Nem akartam erről beszélni, de most már nincs különösebb jelentősége. Crystal Kingsley is meg tudta táncoltatni a férfiakat. Megugráltatta Bill Chesst is, és Bill Chess felesége nem volt az, aki az ilyet mosolyogva tudomásul veszi. Azonkívül Muriel halálosan unta az itteni életet, unnia kellett, és el akart innen kerülni. De pénzre volt szüksége. Előzőleg Almore-tól próbált már szerezni, és az felküldte ide Degarmót, hogy keresse meg a nőt. Ettől kicsit megijedt Muriel-Mildred. Degarmo az a fajta fickó, akinél az ember sosem lehet biztos a dolgában. Ugye igaza volt, hogy nem bízott meg magában, Degarmo?

Degarmo lába megmozdult a földön. – Az idő ellened dolgozik, pajtás – mondta mogorván. – Addig add elő a kis mesédet, amíg tudod.

– Mildrednek nem volt nélkülözhetetlen szüksége Crystal Kingsley kocsijára, ruhájára, okmányaira és holmijára, de mindez jól jött neki. Crystal pénze viszont nagy segítségére lehetett Mildrednek, és Kingsley azt mondja, hogy a felesége szeretett sok pénzzel járni. És nyilván ékszer is volt nála, ami szükség esetén pénzzé tehető. Mindez éppoly ésszerűvé, mint kellemessé tette meggyilkolásának gondolatát. Ennyit az okokról, és most térjünk rá az eszközre és az alkalomra.

– Az alkalom rendelésre jött. Összeveszett Bill-lel, s az elment, hogy leigya magát. Mildred ismerte az ő Billjét, tudta, mennyire le tud részegedni, és hogy mennyi ideig nem jön haza. Időre volt szüksége. Az idő volt a lényeg. Fel kellett

tételeznie, hogy elegendő idő áll rendelkezésére. Különben kútba esik a terv. Be kellett pakolnia saját ruháit, és el kellett vinnie a saját kocsiján a Coon-tóhoz. Ott el kellett rejtenie azokat, minthogy el kellett tűnniük. Azután gyalog vissza kellett mennie. Meg kellett gyilkolnia Crystal Kingsleyt, fel kellett öltöztetnie Muriel ruháiba, és le kellett juttatnia a holttestet a tó fenekére. Mindehhez időre volt szüksége. Ami magát a gyilkosságot illeti, úgy képzelem, Mildred leitatta Mrs. Kingsleyt, azután fejbe kólintotta, és benyomta a fürdőkádba, itt, ebben a házban. Ez logikus meg egyszerű is. Ápolónő volt, tudott az emberi testtel bánni. Úszni is tudott, Billtől tudjuk, hogy jó úszó volt. És egy vízbe fúlt test könnyen lesüllyed. Csupán oda kellett irányítania a mély vízben a megfelelő helyre. Nincs ebben semmi, ami meghaladná egy úszni tudó asszony képességeit. Mildred meg is birkózott a feladattal. Felöltözött Crystal Kingsley ruháiba, becsomagolta, amire még szüksége volt, és eltávozott. És San Bernardinóban beleütközött az első váratlan akadályba: Laverybe.

– Lavery Muriel Chessként ismerte őt. Nincs bizonyítékunk rá, és okunk sincs feltételezni, hogy más néven is ismerte volna. Idefent látta már Murielt, és valószínűleg éppen ide tartott, mikor találkozott vele. Murielnek ez nem volt ínyére. Lavery ugyanis nem talált volna itt mást, csak a lezárt házat. De esetleg beszélni kezd Bill-lel, és Muriel tervének egyik eleme éppen az volt, hogy Bill ne tudja biztosan, elment-e a felesége valóban a Little Fawn-tótól vagy sem. Ez azért volt fontos, hogy Bill Muriellel azonosítsa a holttestet, ha megtalálnák. Így hát Muriel azonnal kivetette a hálóját Laveryre, és ez nem is volt nehéz. Ha van valami, amit biztosan tudunk Laveryról, az éppen az, hogy nőktől nem tudta magát megtartóztatni. Minél több volt belőlük, annál jobb. Könnyű préda volt egy olyan csinos lány kezében, mint Mildred Haviland. Tehát a nő flörtölt vele, és magával vitte. Elvitte El Pasóba, ahol feladta azt a bizonyos táviratot, amelyről Lavery persze semmit sem tudott. Végül visszajátszotta Laveryt Bay Citybe. Valószínűleg nem tehetett mást. Lavery haza akart menni, és Mildred nem hagyhatta, hogy túl messzire menjen tőle. Mert Lavery veszélyes volt számára. Egyedül Lavery tehette volna semmissé minden olyan látszatot, ami arra mutatott, hogy Crystal Kingsley valóban elhagyta a Little Fawn-tavat. Ha végül megkezdődne Crystal Kingslesy felkutatása, előbb-utóbb el kell jutnunk Laveryhez. Abban a pillanatban Lavery élete nem ért egy lyukas garast. Ha először tagad, esetleg nem hisznek neki, mint ahogy nem is hittek. De ha kinyitná a száját, és leadná az egész mesét, ezt elhinnék neki, mert ellenőrizhető lenne. A kutatás megindult, és Laveryt haladéktalanul agyon is lőtték a saját fürdőszobájában. Még aznap este, hogy én odamentem, hogy beszéljek vele. Ez nagyjából minden ezzel kapcsolatban. És még valami: miért tért vissza Muriel-Mildred abba a házba másnap reggel? Ez, úgy látszik, olyan dolog, amit meg szoktak tenni a gyilkosok. Mildred azt mondta, Lavery elszedte a pénzét, de ezt nem hiszem. Valószínűbbnek tartom, hogy Mildred azt gondolta, Laverynek van egy kis

eldugott pénze. Vagy azt gondolta, jobb, ha az ügyet hideg fejjel elrendezi, megbizonyosodik, minden rendben van-e, és a helyes irányba mutat-e. Vagy talán pontosan úgy történt, ahogy mondta: be akarta vinni az újságot és a tejet. Minden lehetséges. Mildred visszament, én ott találtam, ő pedig olyan jelenetet rendezett, hogy szemem-szám tátva maradt.

Patton szólt: – Mildredet ki ölte meg, fiam? Gondolom, Kingsleyt nem tartja alkalmasnak erre a munkára.

Kingsleyre néztem, s mondtam: – Maga azt mondta, hogy nem beszélt vele telefonon. És Miss Fromsett? Ő azt hitte, hogy a maga feleségével beszél?

Kingsley megrázta a fejét. – Kétlem. Elég nehéz lenne őt ennyire átejteni. Miss Fromsett csak annyit mondott, hogy a feleségem nagyon tompított és megváltoztatott hangon beszélt. Akkor nem gyanakodtam. És később sem, amíg ide fel nem értem. Mikor tegnap éjjel bejöttem a házba, éreztem, hogy itt valami nincs rendben. Crystal nem így szokta a dolgait hagyni. A hálószoba tele lett volna szétszórt ruhadarabokkal, az egész ház csikkekkel, a konyha üvegekkel és poharakkal. Mosatlan edény, hangyák és legyek fogadtak volna. Gondoltam, talán Bill felesége takarított ki. Aztán eszembe jutott, hogy azon a bizonyos napon Bill felesége ezt nemigen tehette. Túlságosan elfoglalta a veszekedés Bill-lel, az, hogy meggyilkolták, vagy öngyilkos lett, akármelyik esetet is feltételezem. Mindezt zavarosan gondoltam végig, és nem állítom, hogy valamilyen következtetést vontam le belőle.

Patton felállt, és kiment a tornácra. Barna zsebkendőjével a száját törölgette, mikor visszajött. Megint leült, bal csípőjét kényelmesen elhelyezte, mert a másik oldalon volt a pisztolytáska. Elgondolkozva nézte Degarmót. Degarmo a fal mellett állt, keményen és ridegen, mintha kőből faragták volna. Jobbja még mindig lelógott az oldalán, ujjait behajlította.

Patton szólalt meg: – Még mindig nem hallottam, ki ölte meg Murielt. Ez is része az előadásnak, vagy ezt még ki kell deríteni?

Azt feleltem: – Valaki, aki azt gondolta, hogy meg kell őt ölni. Valaki, aki szerette és gyűlölte őt. Valaki, aki túlságosan hekus volt ahhoz, hogy még több gyilkossággal a háta mögött futni hagyja, de nem volt eléggé hekus ahhoz, hogy berántsa, és hagyja, hogy az egész történet napfényre kerüljön. Valaki olyan, mint Degarmo.

38.

Degarmo kiegyenesedett, és sötéten mosolygott. Jobb keze keményen, pontosan mozgott – pisztoly volt benne. Laza csuklóval tartotta úgy, hogy saját maga elé, a padlóra irányult. Hozzám beszélt, de nem nézett rám.

– Nem hiszem, hogy magánál van fegyver. Pattonnak ugyan van pisztolya, de nem hiszem, hogy elég gyorsan ki tudná rántani ahhoz, hogy még hasznára váljék. Lehet, hogy magának van valami apró bizonyítéka arra, hogy azt a legutóbbi feltételezését alátámassza. Vagy talán ez a dolog nem eléggé jelentős magának ahhoz, hogy törődjék vele?

– Csekély bizonyítékom van – feleltem. – Nem nagyon jelentős. De majd megnő. Valaki ott állt a zöld függöny mögött, a Granadában több mint félóra hosszat. És olyan csendben állt, ahogy csak egy lesben álló hekus tud állni. Valaki, akinél gumibot volt. Valaki, aki tudta, hogy engem azzal ütöttek le, anélkül hogy a fejem hátuljára ránézett volna. Maga mondta Csöpinek, emlékszik? Valaki, aki tudta, hogy a halott leányt is azzal ütötték le, bár ez nem látszott rajta, és bár az adott időpontig aligha lehetett ideje a holttestet megvizsgálnia, és az ütés nyomát észlelnie. Valaki, aki a lány levetkőztette, testét összekarmolta, azzal a szadista gyűlölettel, amit egy magafajta ember érezhet egy asszony iránt, aki pokollá tette az életét. Valaki, akinek vér és bőrdarabkák vannak a körme alatt most is, bőven elegendő mennyiségben a bírósági vegyész számára. Fogadjunk, Degarmo, nem engedi, hogy Patton megnézze a jobb kezének körmeit!

Degarmo egy kicsit feljebb emelte a pisztolyt, és mosolygott. Széles, villogó mosollyal.

– És honnan tudtam, hol keressem Mildredet? – kérdezte.

– Almore látta meg őt, amint ki-be jár Lavery házába. Ez tette őt annyira idegessé, ezért hívta magát, mikor engem látott arrafelé őgyelegni. Hogy pontosan hogyan követte Mildredet a lakásáig, nem tudom. Nem látok benne semmi nehézséget. Elbújhatott Almore házában, és követhette őt, vagy követhette Laveryt. Hekusnak ez csupán rutinmunka.

Degarmo bólintott. Egy pillanatig csendben állt, és gondolkodott. Az arca keserű volt, de fémeskék szeme szinte vidáman csillogott. A szoba levegője forró és súlyos volt a benne lebegő, jóvátehetetlen tragédiától. Mintha közülünk Degarmo érezte volna ezt a legkevésbé.

– El akarok innen menni – mondta végül. – Talán nem is nagyon messzire. De nem teszi rám a kezét akármilyen bugris zsaru. Van valami kifogás?

Patton csendesen szólt: – Nem lehet, fiam. Tudja, hogy nekem le kell tartóztatnom magát. Mindebből még semmi sincs bebizonyítva, de kisétálni mégsem hagyhatom.

– Szép kövér hasa van, Patton. Én jó lövész vagyok. Hogy képzeli az elfogatásomat?

– Megpróbáltam elképzelni – mondta Patton, és összeborzolta a haját hátratolt kalapja alatt. – Nem jutottam messzire. Nem akarok lyukat a hasamba. De nem hagyhatom azt sem, hogy a saját körletemben majmot csináljon belőlem.

– Hagyja futni! – mondtam. – Nem juthat ki a hegyekből. Ezért hoztam fel ide.

Patton józanul mondta: – Valaki megsebesülhet, mikor elfogja. Ez nem lenne helyes. Ha már valaki, akkor én kell hogy legyek.

Degarmo vigyorgott. – Rendes fiú maga, Patton. Nézze, visszateszem a pisztolyt a hónom alá. Induljunk el újra a startvonaltól. Így is állom a próbát.

Visszadugta a fegyvert a hóna alá. Ott állt lelógó karokkal, az álla kicsit előreugrott, figyelt. Patton csendesen rágcsált, sápadt szeme Degarmo élénk szemén nyugodott.

– Leülök – panaszkodott. – Semmiképpen sem vagyok olyan gyors, mint maga. Csak nem szeretem, ha gyávának néznek. – Szomorúan rám tekintett. – Mi a fenének kellett magának ezt ide felcipelni? Nem az én gondom. Most nézze meg, milyen pácban vagyok! – Sértettnek, zavartnak és meglehetősen gyengének látszott.

Degarmo kicsit hátravetette a fejét, és nevetett. Még nevetett, mikor a jobb keze már a pisztolyért lendült.

Nem láttam, hogy Patton megmozdult volna. A szoba visszhangzott katonai koltjának hangjától.

Degarmo karja félrelendült, és a nehéz Smith and Wesson-pisztoly repült, neki a mögötte levő göcsörtös fenyőfalnak, mintha kitépték volna a kezéből. Megrázta zsibbadt jobbját, és csodálkozva nézett le rá.

Patton lassan felállt. Átment a szobán, és egy szék alá rúgta a revolvert. Szomorúan nézett Degarmóra. Degarmo nyalogatta a vért az ujjpercén.

– Alkalmat adott nekem az érvényesülésre – mondta Patton szomorúan. – Sosem szabadna magamfajta embernek ilyen előnyt adnia. Régebben lövöldözöm, mint amióta maga él, fiam.

Degarmo bólintott, kiegyenesedett, és az ajtó felé indult.

– Ne tegye ezt! – figyelmeztette Patton nyugodtan.

Degarmo továbbment. Az ajtóhoz ért, és félrelökte a rácsot. Visszanézett Pattonra. Most nagyon fehér volt az arca.

– Elmegyek innen – szólt. – Csak egyféleképpen állíthat meg. Isten vele, Dagi!

Patton egyetlen izma sem mozdult.

Degarmo kiment az ajtón. Súlyos lépteit a tornácon, majd a lépcsőn lehetett hallani. Az elülső ablakhoz mentem, és kinéztem. Patton még nem mozdult. Degarmo leért a lépcsőn, és elindult a kis gáton keresztül.

– Átmegy a gáton – mondtam. – Van Andynek fegyvere?

– Nem hiszem, hogy használná, ha lenne is – felelte Patton nyugodtan. –

Különben sem tudja, hogy miért kellene használnia.

– A fene egye meg!

Patton sóhajtott. – Nem lett volna szabad ilyen előnyt adnia nekem. Aztán meg teljesen nyugodt is voltam. Most én vagyok kénytelen neki előnyt adni. Egyébként gyenge fiú ez a Degarmo, nem sok haszna lesz belőle.

– Gyilkos – mondtam.

– Nem az a fajta gyilkos – mondta Patton. – Maga lezárta a kocsiját?

Bólintottam. – Andy lejön a gát másik végére – mondtam – Degarmo megállította. Beszél vele.

– Talán Andy kocsijával akar menni – mondta Patton szomorúan.

– Hogy a fene enné meg! – ismételtem. Visszanéztem Kingsleyre. A fejét a kezébe temette, és a padlóra bámult. Visszafordultam az ablakhoz. Degarmo az emelkedő mögött eltűnt szem elől. Andy félúton volt a gáton, lassan jött, időnként hátranézett. Tisztán hallottuk a beinduló kocsi zúgását. Andy felnézett a házra, aztán megfordult, és elkezdett visszafelé futni a gáton.

A motorzúgás lassan elhalt. Mikor teljesen megszűnt, Patton így szólott: – Hát, gondolom, legjobb lesz, ha most visszamegyünk az irodába, és elintézünk néhány telefont.

Kingsley egyszer csak felkelt, kiment a konyhába, és visszajött egy üveg whiskyvel. Kitöltött magának egy jó nagy adagot, és állva fölhajtotta. Intett, aztán nehézkesen kisétált a szobából.

Patton és én csendben elhagytuk a házat.

39.

Patton épp befejezte telefonjait, és intézkedett, hogy zárják le az országutakat, mikor a Puma-tó gátőrségének őrmestere hívott fel. Kimentünk, beszálltunk Patton kocsijába, és Andy szélsebesen végighajtott a tó felé vezető úton, keresztül a falun, végig a tó partján, vissza a nagy gát végéhez. Integettek, menjünk át a gáton, oda, ahol az őrmester vár egy dzsipben a parancsnoki kunyhó előtt.

Az őrmester karjával intett, beindította a dzsipet, és mi követtük a kocsit az országúton pár száz lábnyira, ahol egy szakadék szélén néhány katona állt, és lefelé nézett. Több kocsi állt ott, és egy csomó ember csoportosult a katonák közelében. Az őrmester kiszállt a dzsipből, Patton és én kikászálódtunk a szolgálati kocsiból, és odamentünk az őrmesterhez.

– A pasas nem állt meg az őrszem előtt – mondta az őrmester, és a hangjában keserűség csengett. – Majdhogy le nem söpörte az útról. Annak az őrnek, aki a gát közepén áll, ugyancsak fürgén kellett ugrania, hogy el ne kapja. Az innenső végé állónak ez elég volt. Kiáltott a tagnak, álljon meg. A tag továbbment.

Az őrmester a rágógumiján kérődzött, és lenézett a szakadékba.

– Parancs van, hogy ilyen esetben lőjünk – mondta. – Az őrszem lőtt. – Lemutatott a lejtő szélén tátongó mélységbe. – Itt pusztult el.

Vagy százlábnyira lent, a szakadékban a kis kocsi nekivágódott a hatalmas sziklafal oldalának. Majdnem a feje tetején állt, kicsit megtámasztva. Három ember volt odalent. Elmozdították a kocsit annyira, hogy kivehessenek alóla valamit.

Valamit, ami nemrég még ember volt.

TARTALOM

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.